

Sino-sovjetiska konflikten (del 1): *Leve leninismen*

Föreliggande text är den första lite mer omfattande offentliga kinesiska attacken mot Moskva.

Introduktion

Motsättningar mellan det kinesiska kommunistpartiet och det statsbärande sovjetiska kommunistpartiet fanns långt före revolutionens seger.¹ Men kineserna valde ändå att ”luta åt” den sovjetiska sidan, eftersom de insåg att det låg i Kinas fundamentala intresse att, i synnerhet med hänsyn till de internationella förhållandena, ha Sovjetunionen som allierad (ekonomiskt, politiskt, militärt).² Trots att kineserna hade anledningar att vara missnöjda med Moskva (bl a med de förhandlingar som hölls i Moskva årsskiftet 1949-50) höll alliansen ihop. Kalla kriget och i särskilt Koreakriget 1950–53 fungerade som en viktig yttre sammanhållande faktor.

Efter Stalins död i början av 1953 och vapenstillståndet i Korea förbättrades tillfälligt relationerna mellan de två länderna, men det dröjde inte länge förrän konflikten skärptes och till slut ledde till en fullständig brytning mellan de två staterna och partierna. De frågor som det uppstod motsättningar kring gällde en lång rad områden, inte minst utrikespolitik.³

Kineserna brukar ange det sovjetiska kommunistpartiets 20:e kongress (februari 1956) som utgångspunkt, och då bl a peka på Chrusjtjovs där framförda Stalin-kritik men motsättningarna gällde även sådant som ”den fredliga samlevnaden” med imperialismen m m (och sådana frågor var nog i själva verket viktigare).

Beträffande Stalin så framförde kineserna sin hållning (som alls inte var okritisk) i en artikel i april 1956: ”Om de historiska erfarenheterna av proletariats diktatur”.⁴ Det var dock svårt att av denna dra slutsatsen att det skulle råda någon större oenighet när det gällde synen på Stalin (ryssarna kritiserade heller aldrig artikeln). Revolterna i Polen och Ungern sommaren/hösten 1956 sågs dock av kineserna som åtminstone delvis orsakade av Stalin-kritiken.

En sammandrabbning mellan kineserna (och albanerna) och sovjeterna ägde rum vid den internationella kommunistkonferensen 1957 i Moskva. Under de följande åren uppstod en lång rad meningsskiljaktigheter, varav många rörde utrikespolitik (t ex relationerna till USA och Taiwan), men också ekonomiska och militära frågor (ryssarna var t ex kritiska mot Maos ekonomiska politik – ”Det stora språnget” – och ville utöva kontroll över Kinas krigsmakt eftersom de fruktade att kineserna skulle föra en provokativ utrikespolitik).

Följande tre texter, som publicerades våren 1960⁵, inledde den offentliga polemiken. Moskva brukade t o m hävda att *konflikten* började med dessa artiklar, vilket dock kineserna förnekade (de hänvisade i stället till 1956, se ovan). Polemiken riktas dock inte *direkt* mot Moskva, utan mot de jugoslaviska kommunisterna med Tito i spetsen, som alltså fungerade som slagpåsar.

Marxistarkivet kommer att publicera många dokument/ analyser om sino-sovjetiska konflikten.

Gbg augusti 2013 Martin F

¹ Detta framgår bl a av Mao Zedongs texter. Se [Mao, KKP och frågan om Stalin](#) för riktiga exempel på detta.

² I juni 1949, dvs ett halvår innan segern i inbördeskriget, klargjorde Mao detta:

”Ni lutar åt en sida.’ Alldeles riktigt. Sun Yat-sens fyrtioåriga erfarenhet och kommunistiska partiets tjuugoåttåriga erfarenhet har lärt oss att luta åt en sida, och vi är fast övertygade om att vi för att kunna segra och befästa segern måste luta åt en sida. I ljuset från alla dessa erfarenheter som samlats under dessa fyrtio år och dessa tjuugoåttå år, måste alla kineser utan undantag luta antingen åt imperialismens sida eller åt socialismens sida. Det går inte att sitta på staketet, och det finns ingen tredje väg.” (Mao, *Valda verk* bd 4, s 444)

³ Kinesernas egen redogörelse för konfliktens utveckling finns i [Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#) (publicerad hösten 1963). Se även [Om den sino-sovjetiska konflikten](#) (resolution från Fjärde internationalen 1965), samt [Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#) (ur KU-debatt).

⁴ Några översatta utdrag ur artikeln finns i [Kina, Albanien och Sovjetunionen 1956-57](#) Hela artikeln finns på webbplatsen Marxist Internet Archive: [On the Historical Experience of the Dictatorship of the Proletariat](#).

⁵ På svenska i en skrift med titeln *Leve leninismen* (dvs samma som första artikeln).

Leve leninismen

Till åminnelse av 90-årsdagen av Lenins födelse

Av tidningen Hongqis (Röda fanan) redaktionskollegium (16 april 1960)

Den 22 april 1960 var nittioårsdagen av Lenins födelse.

I

1871, året efter Lenins födelse, bevittnade Pariskommunens heroiska resning. Pariskommunen var en stor, epokgörande revolution, den första generalrepetitionen av universell betydelse i proletariats försök att störta det kapitalistiska systemet. När kommunen stod på randen till nederlag, som en följd av den kontrarevolutionära attacken från Versailles, sade Marx:

Om Kommunen förstöres kommer kampen endast att uppskjutas. Kommunens principer är eviga och oförstörbara; de kommer att framföras gång på gång tills arbetarklassen befriats.¹

Vilken är kommunens viktigaste princip? Enligt Marx är det att arbetarklassen inte helt enkelt kan överta den förefintliga statsapparaten och använda den för sina egna syften. Med andra ord måste proletariatet använda revolutionära medel för att gripa statsmakten, krossa bourgeoisins militära och byråkratiska apparat och upprätta den proletära diktaturen för att ersätta den borgerliga diktaturen. Var och en som är förtrogen med den proletära kampens historia vet att just detta är den grundläggande fråga som utgör skiljelinjen mellan å ena sidan marxisterna, å den andra sidan opportunisterna och revisionisterna, och att det efter Marx och Engels död inte var någon annan än Lenin som förde en konsekvent, kompromisslös kamp mot opportunisterna och revisionisterna för att värna Kommunens principer.

Den sak som Pariskommunen inte lyckades föra till seger triumferade slutligen 46 år senare i Stora oktoberrevolutionen under Lenins omedelbara ledning. De ryska sovjeternas experiment var en fortsättning och utveckling av Pariskommunens erfarenheter. Kommunens principer, som ständigt utvecklades av Marx och Engels och berikades av Lenin i ljuset av den ryska revolutionens nya erfarenheter, blev för första gången levande verklighet på en sjättedel av jorden. Marx hade helt rätt när han sade att Kommunens principer var eviga och oförstörbara.

I sitt försök att strypa den unga sovjetstaten genomförde de imperialistiska schakalerna en väpnad intervention mot densamma, i förbund med det dåvarande Rysslands kontrarevolutionära krafter. Men den heroiska ryska arbetarklassen och folken av skilda nationaliteter i Sovjetunionen kastade tillbaka de utländska banditerna, krossade det kontrarevolutionära upproret inom landet och befäste därmed världens första stora socialistiska republik.

Under Lenins baner, under Oktoberrevolutionens baner började en ny världsrevolution, där den proletära revolutionen spelade den ledande rollen. En ny era grydde i mänsklighetens historia.

Genom Oktoberrevolutionen genljöd Lenins röst snabbt genom världen. Det kinesiska folkets antiimperialistiska, antifeodala 4 maj-rörelse år 1919 förverkligades, som kamrat Mao Tse-tung uttrycker det, ”på kallelse från den tidens världsrevolution, från den ryska revolutionen och från Lenin.”²

Lenins kallelse är mäktig därför att den är riktig. Under den imperialistiska erans historiska förhållanden har Lenin uppenbarat en rad obestridliga fakta om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen.

¹ ”Tal över Pariskommunen”, *Marx och Engels samlade verk*, första ryska uppl., band XIII, del 2, sid. 655.

² ”Om den nya demokratin”, *Mao Tse-tungs samlade verk*, Lawrence & Wishart, London 1954, band III, sid 146.

Lenin framhöll att finanskapitalets oligarker i ett litet antal kapitalistiska makter, det vill säga imperialister, inte bara förtrycker folkmassorna i sina egna länder, uti förtrycker och utplundrar hela världen och förvandlar de flesta länder till sina kolonier och beroende länder. Det imperialistiska kriget är en fortsättning av den imperialistiska politiken. Världskrig startas av imperialisterna på grund av deras omätliga glupskhet i kampen om världsmarkader, råvarukällor och investeringsområden, och för att uppdelade världen på nytt. Så länge den kapitalistiska imperialismen finns i världen kommer orsakerna och möjligheten till krig att bestå. Proletariatet måste leda folkets massor till förståelse av krigets orsaker och till kamp för freden och mot imperialismen.

Lenin underströk att imperialismen är en monopolistisk, parasitär eller förfallande, en döende kapitalism, att den utgör det sista stadiet i kapitalismens utveckling och därför är den proletära revolutionens omedelbara föregångare. Proletariatets frigörelse kan endast nås på revolutionens väg, och aldrig på reformismens. Proletariatets befrielseörelse i de kapitalistiska länderna måste träda i förbund med de nationella befrielseörelserna i kolonierna och de beroende länderna; detta förbund kan krossa imperialisternas förbund med de feodala och de komprador-reaktionära krafterna i kolonierna och de beroende länderna, och kommer därför oundvikligen att göra slut på det imperialistiska systemet i hela världen.

I ljuset av lagen om olikmässigheten i kapitalismens ekonomiska och politiska utveckling kom Lenin till slutsatsen att, eftersom kapitalismen utvecklats ytterst ojämnt i skilda länder, skulle socialismen segra först i ett eller flera länder, men inte kunna segra samtidigt i alla länder. Därför kommer, trots socialismens seger i ett eller flera länder, andra kapitalistiska länder att existera fortfarande, och detta kommer att leda inte bara till friktioner utan också till subversiva imperialistiska handlingar mot de socialistiska staterna. Därför kommer kampen mellan socialismen och kapitalismen att dra ut på tiden och omfatta en hel historisk epok. De socialistiska länderna måste upprätthålla ständig vaksamhet mot faran av imperialistiska attacker och med all sin kraft skydda sig mot denna fara.

Den grundläggande frågan i alla revolutioner är frågan om statsmakten. Lenin klargjorde på ett ingående och grundligt sätt att den avgörande frågan i den proletära revolutionen är den proletära diktaturen. Den proletära diktaturen, som upprättas genom att krossa den borgerliga diktaturens statsapparat med revolutionära medel, är ett förbund av särskild typ mellan proletariatet och bönderna och alla andra arbetande människor; den är en fortsättning av klasskampen i en annan form, under nya förhållanden; den innefattar en ihärdig kamp, både blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, med hjälp av fostran och administrativa åtgärder, mot de exploaterande klassernas motstånd, mot utländskt förtryck och mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Utan den proletära diktaturen, utan dess fullständiga mobilisering av det arbetande folket på dessa fronter, för att genomkämpa dessa oundvikliga strider med beslutsamhet och konsekvens, kan det inte bli någon socialism, och heller inte någon seger för socialismen.

Lenin ansåg det vara av största betydelse för proletariatet att grunda sitt eget, verkligt revolutionära parti, som fullständigt bryter med opportunisten, det vill säga ett kommunistiskt parti, om den proletära revolutionen skall kunna genomföras och den proletära diktaturen upprättas och befästas. Detta politiska parti är beväpnat med den marxistiska dialektiska materialismen och historiska materialismen. Dess program är att organisera proletariatet och alla förtryckta arbetande i klasskampen, att upprätta proletariatets makt och förverkliga socialismen för att nå slutmålet, kommunismen. Detta politiska parti måste identifiera sig själv med massorna och lägga stor vikt på deras skapande initiativ då de gestaltar historien; det måste stödja sig på massorna i revolutionen, i nära förbindelse med dessa, och måste göra detsamma i uppbyggnaden av socialismen och kommunismen.

Dessa sanningar utvecklades ständigt av Lenin före och efter Oktoberrevolutionen. Den tidens

reaktionärer och filistrar i världen förskräcktes av dessa Lenins sanningar. Men vi bevittnar att dessa sanningar i praktiken vinner seger efter seger i världen.

Under de över fyrtio år som gått sedan Oktoberrevolutionen har nya, väldiga förändringar ägt rum i världen.

Genom sina väldiga landvinningar i den socialistiska och kommunistiska uppbyggnaden har Sovjetunionen förvandlat sig själv från ett ekonomiskt och tekniskt mycket efterblivet land, som det var under det imperialistiska Ryssland, till en ledande världsmakt med den mest framskridna teknik. Genom sina ekonomiska och tekniska språng har Sovjetunionen lämnat de europeiska kapitalistländerna långt efter sig och även lämnat Förenta staterna efter sig inom tekniken.

Den stora segern i det antifascistiska krig i vilket Sovjetunionen var huvudkraften bröt imperialismens kedja i centrala och östra Europa. Kinesiska folkrevolutionens stora seger bröt imperialismens kedja på det kinesiska fastlandet. En ny grupp av socialistiska länder föddes. Hela det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen upptar en fjärdedel av jordens landområden och över en tredjedel av jordens befolkning. Det socialistiska lägret har nu blivit ett självständigt ekonomiskt världssystem, som står i motsättning till kapitalismens ekonomiska världssystem. Värdet av de socialistiska ländernas industriella bruttoproduktion uppgår nu till omkring 40 procent av världsproduktionen, och det kommer inte att dröja länge innan den överskrider alla tillsammanlagda kapitalistiska länders bruttoproduktion.

Det imperialistiska kolonialsystemet har sönderfallit och sönderfaller ytterligare. Även om kampen inte går efter en enda rakt uppåtgående linje sveper den nationella befrielsens storm över Asien, Afrika och Latinamerika i en för varje dag växande omfattning. Händelserna utvecklar sig i motsatta riktningar: imperialisterna går steg för steg från styrka till svaghet medan folket går steg för steg från svaghet till styrka.

Den kapitalistiska relativa stabilitet som rådde en tid efter det första världskriget är för länge sedan slut. Med bildandet av socialismens ekonomiska världssystem efter det andra världskriget har den kapitalistiska världsmarknaden krympt betydligt. Motsättningen mellan produktivkrafterna och produktionsförhållandena i det kapitalistiska samhället har blivit alltmer akut. Kapitalismens periodiska ekonomiska kriser kommer inte längre som tidigare omkring vart tionde år, utan inträffar nästan vart tredje eller fjärde år. Nyligen har några representanter för USA:s bourgeoisi medgett att Förenta staterna drabbats av tre ”ekonomiska recessioner” på tio år, och de förutser nu en ny ”ekonomisk recession”, efter att just ha genomgått den som rådde åren 1957-1958. Förkortningen av intervallen mellan de kapitalistiska ekonomiska kriserna är en ny företeelse. Det är ytterligare ett tecken på att kapitalismens världssystem alltmer närmar sig sitt oundvikliga slut.

Olikmässigheten i de kapitalistiska ländernas utveckling är mera utpräglad än någonsin tidigare. Imperialisternas välde har krympt alltmer, så att de kolliderar med varandra. USA:s imperialism rövar ständigt marknader och inflytelsesfärer från de brittiska, franska och andra imperialisterna. De imperialistiska länderna, ledda av Förenta staterna, har utvecklat sina rustningar och bedrivit krigsförberedelser i mer än tio år, medan den västtyska och japanska militarismen, som led nederlag i det andra världskriget, återuppstått med hjälp av sin tidigare fiende — USA:s imperialism. Imperialisterna i dessa två länder har nu framträtt för att delta i kampen om den kapitalistiska världsmarknaden, talar nu åter länge och högljutt om sin ”traditionella vänskap” och engagerar sig i nya strävanden för en s. k. ”Bonn—Tokio-axel med Washington som utgångspunkt”. Den västtyska imperialismen ser sig utan blygsel om efter nya militärbaser utomlands. Detta skärper de bittra konflikterna inom imperialismen och ökar samtidigt hotet mot det socialistiska lägret och alla fredsälskande länder. Den nuvarande situationen är mycket lik den som rådde efter det första världskriget, då USA:s och Storbritanniens imperialister beskyddade den tyska militarismens pånyttfödelse, och resultatet

blir åter att de ”tar upp en sten bara för att tappa den på sina egna fötter”. Den internationella spänning som de amerikanska imperialisterna framkallat efter det andra världskriget är inte ett tecken på styrka, utan på svaghet och återspeglar en hittills osedd instabilitet i det kapitalistiska systemet.

För att förverkliga sin ambition till världsherravälde inte bara genomför USA:s imperialister alla slag av övervägt sabotage och subversion mot de socialistiska länderna, utan, under förevändning av att motsätta sig ”det kommunistiska hotet” utvecklar de, i sin självpåtaga roll som världsgendarm för att kuva revolutionen i skilda länder, sina militära baser omkring hela världen, rycker till sig de områden som ligger däremellan och bedriver militära provokationer. De amerikanska imperialisterna liknar råttor som människor jagar genom gatorna: överallt ränner de mot hugg och slag och överallt uppväcker de — tvärt emot sina avsikter — ett nytt uppsving i folkens revolutionära kamp. Nu håller de själva på att bli medvetna om att, i motsats till det växande välståndet i den socialistiska världen, ledd av Sovjetunionen, så ”avtar Förenta staternas inflytande som världsmakt”. Enligt deras egna ord kan man häri ”bara se en förfallsperiod liknande det gamla Roms”.

De förändringar i världen som ägt rum under de gångna drygt fyrtio åren klagör att imperialismen ruttnar för varje dag, medan det går allt bättre för socialismen. Det är en ny stor epok som vi står inför och dess främsta kännetecken är att socialismens krafter överstigit imperialismens, att styrkan hos världens vaknande folk har överstigit reaktionens.

Det nuvarande världsläget har uppenbarligen undergått väldiga förändringar sedan Lenins livstid, men dessa förändringar bevisar inte att leninismen skulle vara föråldrad, utan tvärtom har de allt klarare bekräftat de sanningar som uppenbarats av Lenin och alla de teorier som han framförde under kampen för att försvara den revolutionära marxismen och utveckla marxismen.

Under de historiska förhållanden som kännetecknar imperialismens och den proletära revolutionens epok har Lenin utvecklat marxismen, höjt marxismen till en ny nivå och visat alla de förtryckta klasserna och folken den väg på vilken de verkligen kunde skaka av sig det kapitalistisk-imperialistiska slaveriet och nöden. Dessa fyrtio år har varit fyrtio år av seger för leninismen i världen, fyrtio år under vilka leninismen funnit sin väg djupare in i hjärtat på världens folk. Leninismen har inte bara vunnit och kommer att fortsätta att vinna stora segrar i de länder där det socialistiska systemet redan upprättats, utan vinner ständigt nya segrar i alla förtryckta folks kamp.

Leninismens seger välkomnas av folken i hela världen och samtidigt måste den naturligtvis väcka imperialisternas och alla reaktionärens hat. För att försvaga leninismens inflytande och förlama massornas revolutionära vilja utlöser imperialisterna de mest barbariska och föraktliga angrepp och förtalskampanjer mot leninismen och dessutom uppköper och utnyttjar de vacklande element och renegater inom arbetarrörelsen för att vanställa och snöpa Lenins lära. Då marxismen i slutet av 1800-talet gjorde upp med skilda antimarxistiska riktningar, vann vidsträckt spridning inom arbetarrörelsen och ett framträdande inflytande, framlade revisionisterna, företrädna av Bernstein, deras revision av Marx' lära, för att uppfylla bourgeoisins behov. Nu, då leninismen har vunnit stora segrar i vägledandet av arbetarklassen och alla förtryckta klasser och nationer i världen i kampen mot imperialism och alla slag av reaktionärer, framlägger de moderna revisionisterna, företrädna av Tito, deras revision av Lenins lära (dvs. de moderna marxistiska läroren) för att uppfylla imperialismens behov. Såsom framhölls i Deklarationen från mötet med representanter för de kommunistiska och arbetarpartierna i de socialistiska länderna i Moskva, i december 1957: ”Det borgerliga inflytandet är den inre källan till revisionismen, medan kapitulation för det imperialistiska trycket är dess yttre källa”. Den gamla revisionismen försökte bevisa att marxismen var föråldrad, medan den nutida revisionismen försöker bevisa att leninismen är föråldrad.

Moskvadeklarationen framhöll:

Den moderna revisionismen söker förtala marxismen-leninismens stora lära, förklarar att den är "föråldrad" och påstår att den förlorat sin betydelse för det sociala framåtskridandet.

Revisionisterna försöker döda marxismens revolutionära anda, att undergräva tron på socialismen bland arbetarklassen och det arbetande folket i allmänhet.

Detta avsnitt i deklarationen ställer frågan riktigt; det motsvarar det faktiska läget.

Är marxismen-leninismens lära "föråldrad"? Eller bevarar Lenins hela, fullständiga lära om imperialismen, om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen, om krig och fred samt om uppbygget av socialismen och kommunismen alltjämt sin livskraft? Om den alltjämt är giltig och bevarar sin livskraft, gäller detta en del av densamma eller hela läran? Vi säger vanligen att leninismen är marxismen i imperialismens och den proletära revolutionens epok, marxismen i epoken för socialismens och kommunismens seger. Är denna uppfattning alltjämt riktig? Eller kan det sägas att Lenins ursprungliga slutsatser och vår vanliga uppfattning av leninismen förlorat sin giltighet och riktighet, och att vi därför måste vända tillbaka och godta de revisionistiska och opportunistiska slutsatser som Lenin för länge sedan slagit i spillror och som gjort en skändlig bankrutt i praktiken? Vi står inför dessa frågor och måste besvara dem. Marxist-leninisterna måste grundligt avslöja imperialisternas och revisionisternas orimligheter i dessa frågor, utplåna deras inflytande bland massorna, upplysa dem som tillfälligt förvirrats och ytterligare väcka massornas revolutionära vilja.

II

För att vilseföra folken i världen gör USA:s imperialister, öppna representanter för bourgeoisin i många länder, de moderna revisionisterna, företrädare av Tito-klicken, och hög-socialdemokraterna vad de förmår för att teckna en helt vanställd bild av det nuvarande världsläget och försöka bestyrka sina fantasier om hur "marxismen föråldrats" och "även leninismen föråldrats".

Titos tal i slutet av år 1959 hänvisade upprepade gånger till vad de moderna revisionisterna kallar "den nya epoken". Han sade: "I dag har världen inträtt i en epok då nationerna kan koppla av och lugnt ägna sig åt sitt inre uppbygge." Och han tillade: "Vi har inträtt i en epok då nya frågor står på dagordningen, inte frågor om krig eller fred, utan frågor om samarbete, ekonomiskt och på andra sätt, och vad det ekonomiska samarbetet beträffar finns också frågan om ekonomisk tävlan."¹ Denne renegat avskriver helt frågan om klassmotsättningar och klasskamp i världen i ett försök att förneka marxist-leninisternas konsekventa tolkning av att vår epok är imperialismens och den proletära revolutionens epok, epoken för socialismens och kommunismens seger.

Hur förhåller det sig i verkligheten i världen?

Kan de exploaterade och förtryckta folken i de imperialistiska lägren "koppla av"? Kan folken i kolonierna och halvkolonierna som ännu förtrycks av imperialismen "koppla av"?

Har den väpnade intervention som leds av USA:s imperialister i Asien, Afrika och Latinamerika blivit "lugn"? Råder det "lugn" i det till Kina hörande Taiwan, som USA:s imperialister alltjämt ockuperar? Råder det "lugn" på den afrikanska kontinenten, där Algeriets folk och många andra delar av Afrika är underkastade väpnat förtryck av franska, brittiska och andra imperialister? Råder det "lugn" i Latinamerika, där USA:s imperialister söker kuva folkets revolution i Kuba med bombningar, mord och subversiv verksamhet?

Vad för slag av "uppbygge" avses genom att säga "ägna sig åt sitt inre uppbygge"? Var och en vet att det finns skilda typer av länder i dagens värld, två principiellt olika typer av länder, med samhällssystem som är väsensskilda. Den ena typen hör till det socialistiska

¹ Ur Titos tal i Zagreb den 12 december 1959.

världssystemet, den andra till det kapitalistiska världssystemet. Avser Tito med ”inre uppbygge” den upprustning som imperialisterna bedriver för att förtrycka folken i sina egna länder och förtrycka hela världen? Eller genomföres ”det inre uppbygget” av socialismen för att främja folkens välfärd och uppnå en varaktig världsfred?

Gäller inte längre frågan om krig eller fred? Existerar inte längre imperialismen, exploateringens system, och existerar därför inte längre frågan om krig? Eller är det så, att det inte kan vara någon fråga om krig, även om imperialismen och exploateringens system tillåtes överleva för alltid?

Ett faktum är att sedan det andra världskriget krig förts ständigt och oavbrutet. Räknas inte de imperialistiska krigen för att undertrycka de nationella befrielseörelserna och de imperialistiska krigen med väpnad intervention mot revolutioner i skilda länder som krig? Räknas dessa krig, därför att de inte utvecklats till världskrig, ej som krig? Räknas dessa krig, därför att de inte utkämpats med kärnvapen, utan med s. k. konventionella vapen, ej som krig längre? Räknas inte det faktum att USA:s imperialister anslår nära 60 procent av 1960 års budget till upprustning som krigspolitik från USA:s imperialism? Kommer inte pånyttfödelsen av den västtyska och japanska militarismen att ställa mänskligheten inför faran av ett nytt stort krig?

Vad för slag av ”samarbete” avses? Är det proletariats ”samarbete” med bourgeoisin för att skydda kapitalismen? Är det de koloniala och halvkoloniala folkens ”samarbete” med imperialisterna för att skydda kolonialismen? Är det de socialistiska ländernas ”samarbete” med de kapitalistiska länderna för att skydda det imperialistiska systemet i dess förtryck av folken i dessa länder och undertryckandet av nationella befrielsekrig?

Med andra ord utgör de moderna revisionisternas påståenden om sin s. k. ”epok” i ovan anförda frågor lika många utmaningar mot leninismen. De har till syfte att förneka motsättningen mellan folkets massor och monopolkapitalisternas klass i de imperialistiska länderna, motsättningen mellan de koloniala och halvkoloniala folken och de imperialistiska aggressorerna, motsättningen mellan det socialistiska systemet och det kapitalistiska systemet och motsättningen mellan de fredsälskande folken i världen och det imperialistiska krigsblocket.

Det har funnits skilda sätt att karakterisera säregenheterna för skilda ”epoker”. I stort sett finns det ett sätt som består i att beslöja det väsentliga för en epok med meningslösa, tomma ord, oklara och tvetydiga fraser. Det är ett gammalt knep från imperialisterna, bourgeoisin och revisionisterna inom arbetarrörelsen. Det andra sättet består i att göra en konkret analys av den konkreta situationen med hänsyn till de allmänna klassmotsättningarna och klasskampen, och ge en strängt vetenskaplig definition, för att därmed grundligt klarlägga epokens väsen. Så måste varje allvarlig marxist arbeta.

Om de drag som kännetecknar en epok sade Lenin:

. . . Vi talar här om stora historiska epoker; i varje epok finns det, och kommer det att finnas särskilda, begränsade rörelser, ibland framåt, ibland tillbaka, det finns och det kommer att finnas skilda avvikelser från rörelsernas genomsnittliga typ och genomsnittliga tempo.

Vi kan inte veta hur snabbt och hur framgångsrikt vissa historiska rörelser i den givna epoken kommer att utvecklas. Men vi kan veta och vet vilken klass som intar en central position i den ena eller andra epoken och bestämmer dess huvudinnehåll, huvudriktningen i dess utveckling, huvuddragen i det historiska läget i den givna epoken, osv.

Endast på denna grundval, dvs. genom att ta hänsyn först och främst till de grundläggande säregenheterna i de skilda epokerna (och inte i enskilda episoder i de skilda ländernas historia) kan vi

riktigt utarbeta vår taktik ...¹

En epok, såsom den här karaktäriseras av Lenin, bestämmas av vilken klass som har den centrala positionen i densamma, avgör dess huvudinnehåll och utvecklingens huvudriktning.

Trogen Marx' dialektik avvek Lenin aldrig för ett ögonblick från den ståndpunkt som förutsätter analys av klassförhållandena. Han ansåg att ”marxismen bedömer 'intressena' på grundval av klassmotsättningarna och klasskampen, som kommer till uttryck i miljoner företeelser i det dagliga livet”.²

Han fastslog:

Marx metod består först och främst däri att ta hänsyn till det objektiva innehållet i den historiska processen i den givna stunden, i det givna konkreta läget, och först och främst förstå vilken klass det är vars rörelse utgör huvuddrivkraften för möjliga framsteg i detta konkreta läge.³

Lenin begärde att vi alltid skulle undersöka den historiska utvecklingens konkreta process på grundval av klassanalys, i stället för att ytligt tala om ”samhället i allmänhet” eller ”framsteg i allmänhet”. Vi marxister får inte grunda den proletära politiken enbart på vissa övergående händelser eller mindre politiska förändringar, utan på de allmänna klassmotsättningarna och klasskampen under en hel historisk epok. Detta är marxisternas grundläggande teoretiska ståndpunkt. Det var genom att konsekvent utgå från denna ståndpunkt som Lenin, under en ny period av klassförändringar, i den nya historiska perioden kom till slutsatsen att mänsklighetens hopp helt låg i proletariatets seger och att proletariatet måste förbereda sig självt för att vinna segern i denna stora revolutionära kamp och upprätta en proletär diktatur. Efter Oktoberrevolutionen fastslog Lenin på Ryska kommunistiska partiets (bolsjevikernas) sjunde kongress 1918:

Vi måste börja med den allmänna grundvalen för utvecklingen av varuproduktionen, övergången till kapitalism och kapitalismens förvandling till imperialism. Därmed intar och befäster vi en position från vilken ingen som inte förråder socialismen kan kasta ut oss. Härav framgår en lika oundviklig slutsats: den sociala revolutionens era har börjat.⁴

Detta är Lenins slutsats, en slutsats som varje marxist fram till våra dagar djupt måste begrunda.

De revolutionära marxisternas formulering, att vår epok är imperialismens och den proletära revolutionens epok, epoken för socialismens och kommunismens seger, är ovederlägglig, därför att den riktigt innefattar vår nuvarande stora epoks grundläggande drag. Formuleringen att leninismen är den revolutionära marxismens fortsättning och utveckling under denna stora epok och att den är den proletära revolutionens och den proletära diktaturens teori och politik är också ovederlägglig, därför att det är just leninismen som uppenbarat motsättningarna i vår stora epok — motsättningarna mellan arbetarklassen och monopolkapitalet, motsättningarna mellan de koloniala och halvkoloniala folken och imperialismen och motsättningarna mellan de socialistiska länderna, där proletariatet har segrat, och de imperialistiska länderna. Leninismen har därför blivit vår segers baner. I motsats till denna rad av revolutionära marxistiska formuleringar finns det i det som Tito och hans vederlikar kallar ”nya epok” ingen imperialism, ingen proletär revolution och naturligtvis heller inte någon teori och politik för den proletära revolutionen och den proletära diktaturen. Kort sagt: de kan inte finna de grundläggande skärningspunkterna för klassmotsättningarna och klasskampen i vår epok, leninismens grundläggande frågor saknas och där finns ingen leninism.

¹ ”Under falsk flagg”, *Samlade verk*, 4:e ryska uppl. band XXI, sid. 125.

² Andra internationalsens sammanbrott, *Valda verk*, International Publishers, New York 1943, band 5, sid. 189.

³ ”Under falsk flagg”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. band XXI, sid. 123.

⁴ ”Rapport om revidering av partiets program och namn”, *Valda verk*, International Publishers, New York 1943, band VIII, sid. 317.

De moderna revisionisterna påstår att i deras s. k. ”nya epok” är Marx och Lenins ”gamla uppfattningar” på grund av vetenskapens och teknikens framsteg inte längre tillämpliga. Tito har uttalat följande påstående: ”Vi är inte dogmatiker, ty Marx och Lenin förutsade inte månrameten, atombomberna och de stora tekniska framstegen”.¹ Inga dogmatiker, det är utmärkt. Vem vill att de skall vara dogmatiker? Men man kan bekämpa dogmatismen för att försvara marxismen-leninismen eller bekämpa marxismen-leninismen under förevändning av att bekämpa dogmatismen. Tito och hans vederlikar tillhör den senare kategorin. Till frågan om vilka följder som den vetenskapliga och tekniska utvecklingen har på den sociala utvecklingen finns det människor som omfattar oriktiga åsikter därför att de inte förmår ställa frågan från den historiska materialismens ståndpunkt. Detta är förståeligt, men de moderna revisionisterna skapar å andra sidan medvetet förvirring i denna fråga i ett fåfängt försök att utnyttja vetenskapens och teknikens framsteg för att avfärda marxismen-leninismen.

Under de senaste åren har Sovjetunionens landvinningar inom vetenskapen och tekniken varit oöverträffade i världen. Dessa sovjetiska landvinningar är resultat av Stora oktoberrevolutionen. De markerar en ny era i människans erövring av naturen och samtidigt spelar de en mycket viktig roll i försvaret av världsfreden. Men har marxismen-leninismens ideologiska system, under de nya villkor som åvägabragts genom den moderna teknikens utveckling, skakats, som Tito säger, av ”månrameten, atombomberna och de stora tekniska framstegen” som Marx och Lenin ”inte förutsade”? Kan man säga att den marxistisk-leninistiska världsåskådningen, uppfattningen av samhället och historien, av moralen och andra grundläggande begrepp därför blivit vad de kallar föråldrade ”dogmer” och att klasskampens lag därför inte längre gäller?

Marx och Lenin har inte levt fram till våra dagar, och naturligtvis kunde de inte förutse vissa specifika detaljer i de tekniska framstegen i dagens värld. Men vad bebådar egentligen naturvetenskapens utveckling och teknikens framsteg för det kapitalistiska systemet?

Marx och Lenin ansåg att detta bebådade en ny social revolution, men helt visst inte kunde bebåda att den sociala revolutionen skulle försvinna.

Vi vet att både Marx och Lenin var begejstrade över naturvetenskapens och teknikens nya upptäckter och framsteg i naturens erövring. Engels sade i sitt ”Tal vid Karl Marx grav”:

Vetenskapen var för Marx en historiskt dynamisk, revolutionär kraft. Med vilken glädje han än välkomnade en ny upptäckt i någon teoretisk vetenskap, vars praktiska tillämpning det kanske ännu var omöjligt att förutse, erfor han dock ett helt annat slags glädje när upptäckten innebar omedelbara revolutionära förändringar i industrin och i den historiska utvecklingen i allmänhet.²

Engels tillade: ”Ty Marx var framför allt en revolutionär”. Riktigt! Marx betraktade alltid alla nya upptäckter i erövringen av naturen från den proletära revolutionärens ståndpunkt, och inte från den ståndpunkten att den proletära revolutionen skulle försvinna.

Wilhelm Liebknecht skrev i sina ”Minnen av Marx”:

Marx förlöjligade den segerrika europeiska reaktionen, som inbillade sig att den kvävt revolutionen och inte misstänkte att naturvetenskapen förberedde en ny revolution. Kung Ånga, som hade revolutionerat världen under det föregående århundradet, hade kommit till slutet av sin regeringstid och en annan ojämförligt större revolutionär skulle inta hans plats, nämligen den elektriska gnistan. ... Följderna är oöverskådliga. Den ekonomiska revolutionen måste följas av en politisk revolution, ty den senare är endast ett uttryck för den förra ...

I det sätt varpå Marx diskuterade vetenskapens och mekanikens framsteg kom hans världsåskådning, och särskilt vad som kallats den materialistiska historieuppfattningen, så klart till

¹ Ur Titos tal i Zagreb, den 12 december 1959.

² *Valda verk av Marx och Engels*, Foreign Languages Publishing House, Moskva 1955, band II, sid. 168.

uttryck att vissa tvivel som jag dittills haft smälte bort som snö i vårsolen.¹

Så upplevde Marx revolutionens anda i vetenskapens och teknikens framsteg. Marx ansåg att vetenskapens och teknikens nya framsteg skulle leda till en social revolution för att störta det kapitalistiska systemet. Marx såg saken så att naturvetenskapens och teknikens framsteg ytterligare stärker den marxistiska världsåskådningens och den materialistiska historieuppfattningens hela ställning, och på intet sätt skakar den. Naturvetenskapens och teknikens framsteg stärker ytterligare den proletära revolutionens och de förtryckta nationernas ställning i deras kamp mot imperialismen, och försvagar på intet sätt denna ställning.

Liksom Marx betraktade Lenin de tekniska framstegen i samband med frågan om den sociala revolutionen i samhällssystemet. Således ansåg Lenin att ”ångkraftens tidsålder är bourgeoisins tidsålder, elektricitetens tidsålder är socialismens tidsålder”.²

Jämför denna Marx och Lenins revolutionära anda och de moderna revisionisternas skändliga förräderi mot revolutionen!

I klassamhället, under imperialismens epok, kan marxist-leninisterna ställa frågan om teknikens utveckling och utnyttjande endast ur klassanalysens synpunkt.

Emedan det socialistiska systemet är progressivt och representerar folkets intressen vill de socialistiska länderna utnyttja sådan ny teknik som atomenergin och raketerna för att tjäna det egna fredliga uppbygget och naturens erövring. Ju bättre de socialistiska länderna bemästrar denna nya teknik och ju snabbare de utvecklar den, desto lättare kommer de att snabbt kunna utveckla samhällets produktivkrafter för att tillgodose folkets behov, och desto mera kommer de att stärka de krafter som riktar sig mot imperialistiska krig och öka möjligheterna att försvara världsfreden. Därför måste de socialistiska länderna för sina folks välfärd och i alla folks fredsintresse allt bättre bemästra den nya teknik som tjänar folkets välfärd.

För närvarande är den socialistiska Sovjetunionen klart överlägsen i utvecklingen av den nya tekniken. Var och en vet att den raket som träffade månen avsändes av Sovjetunionen och inte av Förenta staterna, det land där kapitalismen utvecklats mest. Detta visar att endast i de socialistiska länderna finns det obegränsade perspektiv för att i vid skala utveckla den nya tekniken.

Däremot vill de imperialistiska makterna, emedan det imperialistiska systemet är reaktionärt och folkfientligt, utnyttja denna nya teknik för militära aggressionssyften gentemot främmande länder, för att skrämja befolkningen i det egna landet, för att tillverka massförintelsevapen. För de imperialistiska makterna betyder uppkomsten av denna nya teknik endast medel att driva motsättningen mellan utvecklingen av de samhälleliga produktivkrafterna och de kapitalistiska produktionsförhållandena till ett nytt stadium. Detta kommer på intet sätt att medföra kapitalismens fortbestånd, utan ytterligare utveckling av folkets revolution i dessa länder och förintandet av kapitalismens gamla brottsliga och människofientliga system.

USA:s imperialister och deras bundsförvanter använder vapen som atombomber för att hota med krig och bedriva utpressning mot hela världen. De förklarar att var och en som inte underkastar sig den amerikanska imperialismens välde kommer att förintas. Tito-klickens instämmer i dessa toner och understödjer den amerikanska imperialismen, då denna sprider atomkrigsterrorn bland massorna. USA:s imperialistiska utpressning och Tito-klickens intriger kan endast tillfälligt bedra dem som inte förstår det verkliga läget, men de kan inte kuva de vaknande folken. Även de som nu inte förstår det verkliga läget kommer småningom att förstå det med hjälp av framskridna element.

¹ Wilhelm Liebknecht och Paul Lafarges ”Minnen av Marx”, Lawrence & Wishart, sid. 15.

² ”Rapport om Allryska centrala exekutivkommitténs och Folkrådets arbete”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXX, sid. 310.

Marxist-leninisterna har alltid hävdad att det i världshistorien inte är tekniken utan människan, folkets massor, som bestämmer mänsklighetens öde. Det fanns en gängse uppfattning bland vissa människor i Kina före och under det antijapanska kriget, enligt vilken ”vapnen avgör allt”. Dessa människor drog den slutsatsen att eftersom Japans vapen var moderna och dess teknik utvecklad, medan Kinas vapen var omoderna och dess teknik efterbliven, skulle ”Kina oundvikligen duka under”. I sitt arbete ”Om det utdragna kriget” som offentliggjordes vid denna tid tillbakavisade kamrat Mao Tse-tung detta nonsens. Han gjorde följande analys: De japanska imperialisternas aggressionskrig mot Kina är dömt att misslyckas därför att det är reaktionärt, orättfärdigt, och såsom orättfärdigt saknar det stöd hos folken. Det kinesiska folkets motståndskrig mot Japan måste segra därför att det är progressivt, rättfärdigt och därför åtnjuter ett väldigt stöd. Kamrat Mao Tse-tung framhöll att den största kraftkällan i kriget låg i massorna, och att en folkarmé organiserad av väckta och enade folkmassor skulle vara oövervinnelig. Detta är en marxistisk-leninistisk tes. Och vad hände? Den marxistisk-leninistiska tesen segrade och uppfattningen om ”den nationella underkastelsen” led nederlag. Under Korea-kriget efter det andra världskriget blev det koreanska och det kinesiska folkets seger över USA:s aggressorer, som var vida överlägsna i beväpning och utrustning, ett nytt bevis på denna marxistisk-leninistiska tes riktighet.

Ett medvetet folk kommer alltid att finna nya vägar för att möta en reaktionär överlägsenhet i beväpning och själv vinna seger. Så har det varit i det förflutna, så är det för närvarande, och så kommer det att bli i framtiden. Som ett resultat av den överlägsenhet den socialistiska Sovjetunionen vunnit i militär teknik har USA:s imperialister i konsekvens härmed förlorat sitt monopol på atom- och kärnvapen, och som ett resultat av folkens uppvaknande över hela jorden och folkets uppvaknande i Förenta staterna själva, finns det nu i världen möjlighet att nå en överenskommelse för att förbjuda atom- och kärnvapen. Vi strävar efter att nå en sådan överenskommelse. Till skillnad från de krigsivrande imperialisterna går de socialistiska länderna och de fredsälskande folken i hela världen aktivt och beslutsamt in för förbud mot och förintande av atom- och kärnvapnen. Vi kämpar ständigt mot det imperialistiska kriget, för förbud mot atom- och kärnvapen och för världsfredens försvar. Ju bredare och djupare kampen bedrivs och ju grundligare de krigsivrande imperialisterna i USA och andra länder avslöjas, desto bättre förmår vi isolera dessa imperialister inför världens folk desto större blir möjligheten att binda deras händer och desto bättre blir det för världsfredens sak. Om vi däremot brister i vaksamhet gentemot risken av att imperialisterna utlöser ett krig, inte arbetar för att väcka folken i alla länder så att de reser sig mot imperialismen, så binder vi folkens händer, imperialismen kan förbereda sig till kriget efter behag och det oundvikliga resultatet blir en ökad risk för att imperialisterna utlöser krig, och för att, när kriget en gång utbryter, folken inte förmår att snabbt inta en riktig hållning gentemot det på grund av bristande eller otillräckliga förberedelser, så att de beslutsamt kan omintetgöra kriget. Naturligtvis avgör inte vi huruvida imperialisterna kommer att utlösa ett krig eller inte; vi är ju inte imperialisternas stabschefer. Så länge som folkens medvetande i alla länder ökar och de är fullt beredda, så länge som det socialistiska lägret också bemästrar moderna vapen, är det säkert att om USA:s eller andra imperialister vägrar att träffa en överenskommelse om förbud mot atom- och kärnvapen och om de skulle våga att i strid med mänsklighetens vilja utlösa ett krig med atom- och kärnvapen, kommer resultatet att bli ett snabbt förintande av dessa monster, omringade av folken i världen, men däremot inte bli att mänskligheten förintas. Vi bekämpar konsekvent att brottsliga krig utlöses av imperialismen, därför att ett imperialistiskt krig skulle påtvinga folken i skilda länder (däribland folken i Förenta staterna och andra imperialistiska länder) väldiga offer. Men därest imperialisterna skulle påtvinga folken i skilda länder sådana offer, är vi övertygade om att dessa offer, såsom erfarenheterna av den ryska och den kinesiska revolutionen visar, kommer att sonas. På den döda imperialismens ruiner kommer de segerrika folken att snabbt skapa en civilisation som är tusentals gånger högre än det kapitalistiska systemet och säkra en ljus framtid för sig själva.

Slutsatsen kan bara bli denna: hur man än betraktar saken har ingen modern teknik som atom-energin, raketerna osv., såsom de moderna revisionisterna påstår, förändrat de grundläggande dragen i imperialismens och den proletära revolutionens epok, sådana de angivits av Lenin. Det kapitalistisk-imperialistiska systemet kommer absolut inte att störta samma av sig självt. Det kommer att störtas av den proletära revolutionen i det egna landet och den nationella revolutionen i kolonierna och halvkolonierna. De nutida tekniska framstegen kan inte rädda det kapitalistisk-imperialistiska systemet från dess öde, utan kommer endast att ringa in dess dödsdom.

III

De moderna revisionisterna, som utgår från sina orimliga argument om det nuvarande världsläget och från det orimliga påståendet att den marxistisk-leninistiska teorin om klassanalys och klasskamp skulle vara föråldrad, försöker att helt kullkasta marxismen-leninismens grundläggande teorier i en rad frågor: som frågan om våldet, om kriget, om den fredliga samlevnaden osv.

Det finns också en del människor som inte är revisionister utan uppriktigt önskar vara marxister, men blir förvirrade inför vissa nya historiska företeelser och därför hyser oriktiga uppfattningar. Exempelvis säger en del av dem att USA-imperialisternas misslyckande med atomutpressningen innebär slut på våldet. Samtidigt som vi helt förkastar de moderna revisionisternas orimligheter måste vi också hjälpa dessa uppriktiga människor att rätta sina oriktiga uppfattningar. Vad är våldet? Lenin hade en hel del att säga härom i sin bok ”Staten och revolutionen”. Statens uppkomst och existens är i sig själv ett slag av våld. Lenin anförde följande förklaring av Engels:

”Den (denna offentliga makt) består inte bara i väpnade män, utan av materiella tillbehör, fängelser och tvångsanstalter av alla slag”.¹

Lenin lär oss att vi måste skilja mellan två väsensskilda statstyper, den borgerliga diktaturens stat och den proletära diktaturens stat, och mellan två väsensskilda typer av våld, det kontrarevolutionära våldet och det revolutionära våldet; så länge som det finns kontrarevolutionärt våld finns det med nödvändighet revolutionärt våld som står emot det. Det vore omöjligt att upphäva det kontrarevolutionära våldet utan revolutionärt våld. Den stat där de exploaterande klasserna har makten är en form av kontrarevolutionärt våld, en särskild kraft för att undertrycka de exploaterade klasserna i de exploaterande klassernas intresse. Såväl innan imperialisterna hade atombomber och raketvapen som sedan de fått dessa nya vapen har den imperialistiska staten alltid utgjort en särskild kraft för att undertrycka proletariatet i det egna landet och folken i kolonierna och halvkolonierna utomlands, har den alltid varit ett sådant våldsinstrument; även om den tvingas att lämna dessa nya vapen obrukade kommer den imperialistiska staten givetvis att förbli en imperialistisk våldsinstitution, tills den störtas och ersättes med folkets stat, en stat för proletariatets diktatur i detta land.

Aldrig tidigare i mänsklighetens historia har det funnits så omfattande, så fruktansvärda våldsmedel som de vilka de nutida kapitalistiska imperialisterna besitter. Under mer än tio år har USA:s imperialister hänsynslöst använt terrorismetoder som är hundra gånger mera barbariska än tidigare, nedtrampat framstående söner av det egna landets arbetarklass, negrerna och alla progressiva människor och därtill hänsynslöst förklarat att de avser att ställa hela världen under sitt välde. De utvecklar oupphörligt sitt välde och samtidigt deltar också de andra imperialisterna i jakten för att öka sitt välde.

Alla imperialistiska länders militära expansion under USA:s ledning har ägt rum under en svår allmän kris för kapitalismen, en kris av hittills okänt omfång. Ju mera desperat impe-

¹ *Valda verk*, International Publishers, New York, band. VII, sid. 10.

rialisterna driver utvecklingen av sina militärstyrkor i höjden, desto mera påskyndar de därmed sin egen undergång. Nu har till och med en del representanter för USA:s imperialister förningar om det kapitalistiska systemets oundvikliga utslocknande. Men kommer imperialisterna själva att göra slut på sitt våld, och kommer de som är vid makten i de imperialistiska länderna att av fri vilja avstå från det våld som de organiserat bara därför att imperialismen närmar sig sitt slut?

Kan det sägas att imperialisterna, i jämförelse med det förflutna, inte längre är hemfallna åt våld, eller att de är mindre starka anhängare av våld?

Lenin besvarade för länge sedan vid flera tillfällen dessa frågor. I sin bok *”Imperialismen som kapitalismens högsta stadium”* framhöll han: ”... politiskt är imperialismen över huvud taget strävan till våld och reaktion”.¹ Efter Oktober-revolutionen beskrev Lenin i sin bok *”Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky”* den historiska utvecklingen och jämförde den förmonopolistiska kapitalismen med monopolkapitalismen, dvs. imperialismen. Han sade:

”Den förmonopolistiska kapitalismen, som nådde sin höjdpunkt på 1870-talet karaktäriserades till följd av sina grundläggande ekonomiska egenskaper (vilka var mest typiska i England och Amerika) — av sin relativa freds- och frihetskänsla. Imperialismen, dvs. monopolkapitalismen, som uppnådde sin slutliga mognad först under 1900-talet, karaktäriseras — till följd av sina grundläggande ekonomiska egenskaper — av minsta möjliga freds- och frihetskänsla och sin stora universella utveckling av militarismen överallt”.²

Naturligtvis uttalades dessa Lenins ord under Oktoberrevolutionens tidiga period, då den proletära staten nyligen fötts och dess ekonomiska krafter alltjämt var svaga; men under de gångna över fyrtio åren har sovjetstatens eget utseende förändrats, och hela världens utseende undergått väldiga förändringar, som vi redan beskrivit. Kan det sägas att imperialismens karaktär har ändrats på grund av tillväxten av Sovjetunionens, socialismens och fredens krafter, och att, som ett resultat härav, Lenins ovan anförda teser blivit föråldrade? Eller är det så att imperialismen, fastän dess karaktär inte har förändrats, inte längre kommer att tillgripa våld? Överensstämmer dessa idéer med det verkliga läget?

Det socialistiska världssystemet har uppenbarligen vunnit överhanden i sin kamp med det kapitalistiska världssystemet. Detta betydelsefulla historiska faktum har försvagat imperialismens välde i världen. Men kommer detta faktum att föranleda imperialismen att aldrig mera förtrycka folket i sitt eget land, att aldrig mer engagera sig i yttre expansion och aggressiv verksamhet? Kan de få de krigsivrande imperialistiska kretsarna att ”lägga ner slaktarkniven” och ”sälja sina knivar för att köpa oxar”? Kan det förmå grupperna av vapenhandlare i de imperialistiska länderna att gå över till fredliga syften?

Alla dessa frågor ställs för varje allvarlig marxist-leninist och kräver djup begrundan. Det är tydligt att frågan om dessa problem behandlas riktigt eller oriktigt står i nära förbindelse med frågan om seger eller nederlag för proletariatets sak och för mänsklighetens öde.

Kriget är den mest akuta form av våld. Inbördeskriget är en typ, krig med utlandet en annan. Våldet uttryckes inte alltid i krig, som är dess mest akuta form. I de kapitalistiska länderna är det borgerliga kriget fortsättningen av den borgerliga politiken under vanliga tider, medan den borgerliga freden är fortsättning av den borgerliga politiken under krigets tid. Bourgeoisin växlar fram och tillbaka mellan de båda formerna, kriget och freden, för att utöva sin makt över folken och bedriva sin yttre kamp. Under vad de kallar fredstid förlitar sig imperialisterna på den väpnade makten för att göra upp med de förtryckta klasserna och nationerna genom sådana former av våld som häktningar, fängelse, tvångsarbete, massakrer osv., medan de samtidigt bedriver förberedelser för att använda den mest akuta formen av våld — kriget

¹ *Valda verk*, International Publishers, New York, band V, sid. 83.

² *Valda verk*, International Publishers, band VII, sid. 125-126.

— för att undertrycka folkets revolution i det egna landet, genomföra plundringar utomlands, övervinna utländska konkurrenter och kväva revolutioner i andra länder. Eller också kan det råda fred inom landet medan krig föres mot utlandet.

Under Oktoberrevolutionens första tid tillgrep alla imperialistiska makter våld i form av krig mot Sovjetunionen; det var fortsättningen av deras imperialistiska politik. Under det andra världskriget utövade de tyska imperialisterna våld i form av omfattande krig för att angripa Sovjetunionen; det var fortsättningen av deras imperialistiska politik. Men å andra sidan upprättar imperialisterna också diplomatiska förbindelser av fredlig samlevnad med Sovjetunionen under skilda perioder, vilket naturligtvis också är en fortsättning av den imperialistiska politiken i en annan form och under vissa förhållanden.

Det är riktigt att en del nya frågor har uppstått beträffande den fredliga samlevnaden. Inför den mäktiga Sovjetunionen och det mäktiga socialistiska lägret måste imperialisterna omsorgsfullt överväga om de inte skulle påskynda sitt eget utslocknande, såsom Hitler gjorde, eller framkalla de allvarligaste konsekvenser för själva det kapitalistiska systemet, om de skulle angripa Sovjetunionen, angripa de socialistiska länderna.

”Fredlig samlevnad” är ett nytt begrepp, som uppstod först sedan socialistiska stater framträtt i världen efter Oktoberrevolutionen. Det är ett nytt begrepp, som utbildats under omständigheter vilka Lenin förutsåg före Oktoberrevolutionen då han sade:

Socialismen kan inte segra samtidigt i alla länder. Den kommer att segra först i ett eller flera länder, medan de andra under en viss tid kommer att förbli borgerliga eller förborgerligade.¹

Detta nya begrepp präglades av Lenin sedan det stora sovjetfolket övervunnit den väpnade imperialistiska interventionen. Som anförts härövan var imperialisterna inte från början villiga att samleva fredligt med Sovjetunionen. Imperialisterna blev tvungna att ”samleva” med Sovjetunionen först sedan interventionskriget mot Sovjetunionen misslyckats, efter en flerårig kraftmätning, sedan sovjetstaten vunnit fast fotfäste och en viss maktbalans inträtt mellan sovjetstaten och de imperialistiska länderna. Lenin sade 1920:

Vi har tillämpat oss villkor under vilka vi kan existera sida vid sida med de kapitalistiska makterna, som nu är tvungna att ingå handelsförbindelser med oss.²

Detta visar att under en viss period förverkligandet av fredlig samlevnad mellan världens första socialistiska stat och imperialismen helt möjliggjordes genom kamp. Före det andra världskriget var perioden 1920-1940, före Tysklands angrepp mot Sovjetunionen, en period av fredlig samlevnad mellan imperialismen och Sovjetunionen. Under alla dessa tjugo år var Sovjetunionen den fredliga samlevnaden trogen. År 1941 ville emellertid Hitler inte längre samleva fredligt med Sovjetunionen och de tyska imperialisterna utlöste försåtligt ett barbariskt överfall på Sovjetunionen. Tack vare segern i det antifascistiska kriget, med Sovjetunionen som huvudkraft, upplevde världen åter en situation med fredlig samlevnad mellan de socialistiska och de kapitalistiska länderna. Men imperialisterna har inte uppgivit sina planer. USA:s imperialister har upprättat nät av militära baser och raketvapenbaser överallt kring Sovjetunionen och hela det socialistiska lägret. De ockuperar alltjämt vårt territorium Taiwan och fortsätter oavbrutet att genomföra militära provokationer mot oss i Taiwan-området. De genomförde den väpnade interventionen i Korea, bedrev ett omfattande krig mot det koreanska och det kinesiska folket på koreansk mark, som ledde till en vapenstilleståndsöverenskommelse först efter deras nederlag — och alltjämt förhindrar de det koreanska folkets enande. De gav de franska imperialistiska ockupationsstyrkorna vapenhjälp deras krig mot det vietnamesiska folket och alltjämt förhindrar de det vietnamesiska folkets enande. De organiserade det kontrarevolutionära upproret i Ungern, och alltjämt bedriver de

¹ ”Den proletära revolutionens militära program”, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band 1, del 2, sid. 571.

² ”Vårt inre och yttre läge och partiets uppgifter”, *Samlade verk*, fjärde ryska upp!., band XXXI, sid. 384.

alla slag av subversionsförsök i östra Europa och andra socialistiska länder. Fakta är alltså sådana som Lenin framlade dem för en amerikansk korrespondent i februari 1920: i frågan om freden ”finns det inget hinder från vår sida. Hindret kommer från de amerikanska (och alla andra) kapitalisters imperialism”.¹

De socialistiska ländernas utrikespolitik kan endast vara en fredens politik. Det socialistiska systemet betingar att vi inte behöver krig, absolut inte kommer att börja ett krig och absolut inte kommer att tillåta, inte behöver och aldrig kommer att vara i stånd att besätta en enda tum av en grannstats mark. Alltsedan sitt grundande har Kinesiska folkrepubliken anslutit sig till en fredlig utrikespolitik. Tillsammans med två grannländer, Indien och Burma, har vårt land tagit initiativet till de bekanta Fem principerna för fredlig samlevnad; och vid Bandungkonferensen 1955 antog vårt land tillsammans med skilda länder i Asien och Afrika de tio principerna för fredlig samlevnad. Det kommunistiska partiet och regeringen i vårt land har under de senaste åren konsekvent understött den fredspolitik som förts av Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté och regering under ledning av N. S. Chrusjtjov och betraktar denna fredspolitik från Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommittés och regerings sida som ytterligare ett bevis på konsekvensen i de socialistiska ländernas fredliga utrikespolitik, såväl som ett bevis på nödvändigheten för alla folk att hindra imperialisterna från att utlösa ett nytt världskrig och kämpa för en varaktig fred.

Deklarationen från Moskvakonferensen 1957 fastslår:

Fredens sak försvaras av mäktiga krafter i vår tid: de socialistiska ländernas oövervinnliga läger under Sovjetunionens ledning; de fredsälskande länderna i Asien och Afrika som intar en antiimperialistisk ståndpunkt och tillsammans med de socialistiska länderna bildar en bred fredszon; den internationella arbetarklassen och framför allt dess avantgarde — de kommunistiska partierna; folkens nationella befrielsesträvan i kolonierna och halvkolonierna; folkens massrörelse för freden; de folk i de europeiska länderna som förklarat sin neutralitet, folken i Latinamerika och massorna i de imperialistiska länderna som själva beslutsamt motsätter sig planerna på ett nytt krig. Ett förbund mellan dessa mäktiga krafter kan förhindra ett nytt krig.

Så länge som dessa mäktiga krafter vidareutvecklas är det möjligt att bevara den fredliga samlevnaden och till och med att uppnå något slag av officiell överenskommelse om fredlig samlevnad eller ingå en överenskommelse om förbud mot atom- och kärnvapen. Detta skulle helt och fullt motsvara folkens strävanden i världen. Även under dessa omständigheter består emellertid, så länge som det imperialistiska systemet existerar, den mest akuta form av våld, nämligen kriget, som på intet sätt avskaffats i världen. Det förhåller sig inte alls så som de jugoslaviska revisionisterna framställer det, då de förklarar att Lenins definition att ”kriget är politikens fortsättning”, en definition som han upprepade gånger förklarat och försvarat i strid med opportunisterna, skulle vara föråldrad.²

Vi är övertygade om den absoluta riktigheten av Lenins tanke: kriget är ett oundvikligt resultat av exploateringssystemen och de moderna krigens källa är det imperialistiska systemet. Krig av det ena eller det andra slaget kommer att äga rum ända tills det imperialistiska systemet och de exploaterande klasserna upphört att finnas. Det kan bli krig mellan imperialisterna för en nyuppdelning av världen, aggressionskrig och anti-aggressionskrig mellan imperialisterna och de förtryckta nationerna, revolutionära och kontrarevolutionära inbördeskrig mellan de exploaterade och de exploaterande klasserna i de imperialistiska länderna och naturligtvis också krig i vilka imperialisterna anfäller de socialistiska länderna och de socialistiska länderna tvingas försvara sig själva. Alla dessa slag av krig innebär en fortsättning av bestämda klassers politik. Marxist-leninisterna får absolut inte sjunka i den borgerliga pacifismens trask, och kan endast värdera alla dessa slag av krig och därmed dra

¹ *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXX, sid. 340.

² Jfr artikeln ”Aktiv samlevnad och socialism”, i den jugoslaviska tidningen *Narodna Armija* den 28 november 1958.

riktiga slutsatser för den proletära politiken genom att begagna den konkreta klassanalysens metod. Såsom Lenin framhåller: ”Teoretiskt vore det oriktigt att glömma att varje krig endast är politikens fortsättning med andra medel”.¹

För att vinna sina plundrings- och förtryckningssyften begagnar imperialisterna alltid två slag av taktik: krigets taktik och ”fredens” taktik; därför måste proletariatet och folken i alla länder också begagna två slag av taktik för att möta imperialisterna: den taktik som syftar till att grundligt avslöja imperialisternas bedrägeri mot freden och till att energiskt sträva efter en verklig världsfred, och den taktik som går ut på att vara beredd till ett rättfärdigt krig för att göra slut på det orättfärdiga imperialistiska kriget när och om imperialisterna skulle utlösa det.

Kort sagt måste vi i alla folks intresse grundligt slå sönder de moderna revisionisternas irrläror och fasthålla vid den marxistisk-leninistiska ståndpunkten i fråga om våldet, kriget och den fredliga samlevnaden.

De jugoslaviska revisionisterna förnekar våldets inneboende klasskaraktär och utsuddar därmed den grundläggande skillnaden mellan revolutionärt våld och kontrarevolutionärt våld; de förnekar krigets inneboende klasskaraktär och utsuddar därmed den grundläggande skillnaden mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig; de förnekar att det imperialistiska kriget är fortsättning av den imperialistiska politiken, de förnekar faran av att imperialisterna utlöser ett nytt storkrig, de förnekar att det blir möjligt att avskaffa kriget först efter att ha avskaffat de exploaterande klasserna, och de kallar t. o. m. skamlöst USA:s imperialistchef Eisenhower för ”mannen som lade grundstenen för att undanröja det kalla kriget och upprätta en varaktig fred med fredlig tävlan mellan de skilda sociala systemen”,² de förnekar att under den fredliga samlevnadens villkor förekommer det alltjämt komplicerad maktkamp på det politiska, ekonomiska och ideologiska området, osv. Alla dessa argument från de jugoslaviska revisionisternas sida avser att förgifta proletariatets och folkens tänkande i hela världen, och bidrar därför till den imperialistiska krigspolitiken.

IV

De moderna revisionisterna söker att sammanblanda de socialistiska ländernas fredliga utrikespolitik med proletariatets inre politik i de kapitalistiska länderna. Således anser de att den fredliga samlevnaden mellan länder med skilda sociala system innebär att kapitalismen fredligt kan växa över i socialismen, att proletariatet i länder som styrs av bourgeoisin kan uppge klasskampen och inträda i ”fredlig samverkan” med bourgeoisin och imperialisterna, och att proletariatet och alla de exploaterade klasserna måste glömma det faktum att de lever i ett klassamhälle, osv. Alla dessa åsikter står också i absolut motsättning till marxismen-leninismen. De framföres i ett försök att skydda den imperialistiska regimen och ständigt hålla proletariatet och det övriga arbetande folket i kapitalistiskt slaveri.

Nationernas fredliga samlevnad och folkens revolutioner i skilda länder är i sig själva två skilda saker, inte en och samma sak; det är två olika begrepp, inte ett och samma; det är två olika slag av frågor, och inte ett och samma slag av frågor.

Den fredliga samlevnaden hänför sig till relationer mellan nationerna; revolutionen betyder förtryckarnas störtande som klass genom det förtryckta folket inom varje land, medan det beträffande de koloniala och halvkoloniala länderna först och främst är en fråga om att störta de främmande förtryckarna, nämligen imperialisterna. Före Oktoberrevolutionen existerade helt enkelt inte frågan om fredlig samlevnad mellan socialistiska och kapitalistiska länder, eftersom det inte fanns några socialistiska länder ännu; men vid denna tid existerade frågorna om den proletära revolutionen och den nationella revolutionen, eftersom folken i skilda länder, i enlighet med sina särskilda villkor, för länge sedan på dagordningen satt upp

¹ ”Den proletära revolutionens militära program”, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band I, del 2, sid. 572.

² ”Eisenhower kommer till Rom”, *Borba* den 4 december 1959.

revolutioner av det ena eller det andra slaget för att avgöra sina länders öden.

Vi är marxist-leninister. Vi har alltid ansett att revolutionen är varje nations egen angelägenhet. Vi har alltid hävdats att arbetarklassen endast kan förlita sig på sig själv för sin frigörelse, och att folkets frigörelse i vilket som helst land beror på dess eget politiska medvetande och på revolutionens mognad i detta land. Revolutionen kan varken exporteras eller importeras. Ingen kan förbjuda folket i ett främmande land från att genomföra en revolution och ingen kan heller framkalla en revolution i ett främmande land genom metoden att "hjälpa risskotten att växa genom att dra upp dem".

Lenin uttryckte detta på ett slående sätt när han i juni 1918 sade:

Det finns människor som tror att revolutionen kan utbryta i ett främmande land genom order, genom överenskommelse. Dessa människor är antingen galningar eller provokatörer. Vi har haft erfarenheter av två revolutioner under de gångna tolv åren. Vi vet att revolutioner inte kan genomföras genom order eller överenskommelse. De utbryter när tiotals miljoner människor kommer till den slutsatsen att det är omöjligt att längre leva på det gamla sättet.¹

Är inte, förutom den ryska revolutionens erfarenheter, den kinesiska revolutionens erfarenheter ett av de bästa bevisen härpå? Det kinesiska folket, under ledning av Kinas kommunistiska parti, har haft erfarenheter av flera revolutioner. Imperialisterna och reaktionärerna har alltid dåraktigt påstått att våra revolutioner genomförts på order utifrån, eller i enlighet med utländska överenskommelser. Men folken i hela världen vet att våra revolutioner inte importerats utifrån, utan genomfördes därför att vårt folk fann det omöjligt att fortsätta att leva i det gamla Kina och därför att det ville skapa ett nytt, eget liv.

När ett socialistiskt land står inför imperialistiskt angrepp och tvingas att föra försvarskrig och gå till motangrepp; är det rättfärdigt om det överskrider sina gränser för att förfölja och eliminera fienderna från utlandet såsom Sovjetunionen gjorde i kriget mot Hitler? Det är helt rättfärdigt, absolut nödvändigt och helt riktigt. I enlighet med kommunisternas strikta principer måste sådana operationer från de socialistiska ländernas sida strängt begränsas till den tid då imperialisterna utlöser ett aggressionskrig mot dem. Socialistiska länder kan aldrig tillåta sig, får aldrig och kommer aldrig att sända sina trupper över gränserna om de inte är före-mål för aggression från en utländsk fiende. Eftersom de socialistiska ländernas väpnade styrkor kämpar för rättvisa, är det, då dessa styrkor tvingas gå utanför sina gränser för motanfall mot en utländsk fiende, helt naturligt att de utövar inflytande och verkar vart de kommer; men även då kommer folkets revolution och upprättandet av det socialistiska systemet på dessa ställen och i dessa länder alltså bero på folkmassornas vilja där.

Spridningen av revolutionära idéer känner inga gränser. Men dessa idéer kommer att ge revolutionära frukter endast i folkmassornas egna händer, under de särskilda förhållanden som kännetecknar varje land. Så förhåller det sig inte bara under den proletära revolutionens epok, utan också under den borgerliga revolutionens epok. Bourgeoisin i skilda länder betraktade på sin tid Rousseaus "Samhällskontrakt" som sitt evangelium, medan det revolutionära proletariatet i skilda länder betraktar Marx' "*Kommunistiska manifestet*" och "*Kapitalet*" och Lenins "*Imperialismen som kapitalismens högsta stadium*" och "*Staten och revolutionen*" som sina evangelier. Tiderna förändras, klasserna förändras, ideologierna förändras och revolutionernas karaktär förändras. Men ingen kan hålla tillbaka en revolution i något land om där finns vilja till denna revolution och när den revolutionära krisen där har mognat. Till slut kommer det socialistiska systemet att ersätta det kapitalistiska systemet. Detta är en objektiv lag, oberoende av mänsklig vilja. Hur hårt reaktionärerna än strävar efter att hindra historiens hjul kommer revolutionen förr eller senare att äga rum och segra. Detsamma gäller det ena samhällets ersättande med det andra genom mänsklighetens historia. Slaverisystemet ersattes

¹ "Fjärde konferensen med fackföreningarna och fabrikskommittéerna i Moskva", *Valda verk*, International Publishers, New York, band VII, sid. 414.

med det feodala systemet, vilket i sin tur lämnade plats för det kapitalistiska systemet. Dessa system följer också lagar som är oberoende av mänsklig vilja. Dessa avlösningar har genomförts genom revolution.

Den notoriske gamle revisionisten Bernstein sade en gång: ”Kom ihåg det antika Rom, där fanns en härskande klass som inte arbetade, utan levde gott och som resultat härav försvagades denna klass. En sådan klass måste gradvis avträda från sin makt.” Att slavägarna som klass försvagades var ett historiskt faktum som Bernstein inte kunde dölja, lika litet som de nuvarande imperialisterna i USA kan dölja det faktum att de själva oavbrutet förfaller. Men Bernstein, som oblygt utgav sig som ”historiker”, förteg följande grundläggande fakta i det antika Roms historia: slavägarna ”avträdde” aldrig från sin makt av fri vilja; deras regim störtades av långdragna, upprepade, ständiga slavrevolutioner.

Revolution betyder de förtryckta klassernas utnyttjande av revolutionärt våld, det betyder revolutionärt krig. Detta är sant beträffande slavrevolutionen; det är också sant beträffande den borgerliga revolutionen. Lenin formulerade detta på ett slående sätt:

Historien lär oss att ingen förtryckt klass någonsin kommit till makten eller kunde komma till makten utan att gå igenom en period av diktatur, dvs. erövring av den politiska makten och undertryckandet med våld av det mest desperata och vildaste motstånd från exploatörerna ... Bourgeoisin ... har i de framskridna länderna kommit till makten genom en rad uppror, inbördeskrig, undertryckandet med våld av kungar, feodalherrar, slavägare och av deras restaureringsförsök.¹

Varför utvecklar sig händelserna på detta sätt?

För att besvara denna fråga måste vi återigen citera Lenin. För det första fastslog Lenin: ”Ingen härskande klass i världen har någonsin gett upp utan kamp.”²

För det andra förklarade Lenin: ”De reaktionära klasserna är vanligen själva de första att tillgripa våld, inbördeskrig; de är de första som ställer bajonetten på dagordningen”³

Hur skall vi från denna utgångspunkt uppfatta den proletära socialistiska revolutionen?

För att besvara denna fråga måste vi åter citera Lenin. Låt oss studera följande uttalande av honom:

Inte en enda stor revolution i historien har någonsin genomförts utan inbördeskrig och ingen allvarlig marxist kan anse det möjligt att genomföra övergången från kapitalism till socialism utan inbördeskrig.⁴

Dessa Lenins ord förklarar frågan mycket klart.

Och här är ett annat citat från Lenin:

Om socialismen hade fötts fredligt, så som de kapitalistiska herrarna inte tillät den att födas ... Även om det inte skulle ha varit något krig skulle de kapitalistiska herrarna ha gjort allt vad de kunnat för att förhindra en sådan fredlig utveckling. Stora revolutioner har, även när de börjat fredligt, som den stora franska revolutionen, slutat med förtvylade krig som igångsatts av den kontrarevolutionära bourgeoisin.⁵

Detta är också mycket klart formulerat.

Stora Oktoberrevolutionen är det bästa materiella vittnesbördet om sanningen i dessa Lenins

¹ ”Tesar om den borgerliga demokratin och den proletära diktaturen, framförda vid Kommunistiska internationalens första kongress”, *Lenin mot revisionismen*, F. L. P. H., Moskva 1959, sid. 488.

² ”Tal på Presnjadistriktets arbetarkonferens”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXVIII, sid. 338.

³ ”Socialdemokratins två taktiker i den demokratiska revolutionen”, *Samlade verk*, F. L. H. P., Moskva, band I, del 2, sid. 142.

⁴ ”Förutsägelse”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXVII, sid. 457.

⁵ ”Första allryska konferensen om social fostran”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXIX, sid. 334.

förklaringar.

Även den kinesiska revolutionen bekräftar dem. Ingen kan någonsin glömma att det var endast efter att gå igenom tjugotvå års hårdnackat inbördeskrig som det kinesiska folket och det kinesiska proletariatet vann segern i hela landet och tog statsmakten, under ledning av Kinas kommunistiska parti.

Den proletära revolutionens historia i väster efter det första världskriget lär oss: även när de kapitalistiska herrarna inte utövar direkt, öppen kontroll av statsmakten, utan regerar genom sina lakejer — de förrädiska socialdemokraterna — kommer dessa föraktliga renegater när som helst, i enlighet med bourgeoisins direktiv, att vara beredda att täcka de borgerliga vitgardisternas våld och anställa blodbad på de proletära revolutionära kämparna. Just så gick det till i Tyskland på sin tid. Då den tyska storbourgeoisin besegrats överlämnade den makten till socialdemokraterna. Då den socialdemokratiska regeringen kom till makten började den i januari 1919 omedelbart ett blodigt undertryckande av den tyska arbetarklassen. Vi erinrar oss att Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg, som Lenin kallade ”det internationella världsproletariatets bästa representanter” och ”den internationella socialistiska revolutionens odödliga ledare” gjöt sitt blod till följd av det våld som utvecklades av den tidens socialdemokrater. Vi erinrar oss också, med Lenins ord, ”dessa mördares gemenhet och skändlighet”,¹ som utvecklades av dessa renegater, dessa s. k. socialister, för att värna det kapitalistiska systemet och bourgeoisins intressen! Låt oss, i ljuset av dessa blodiga fakta både i historiens förflutna och i den moderna kapitalistiska världen, granska allt detta nonsens om ”kapitalismens fredliga inväxande i socialismen” som utbretts av de gamla revisionisterna och deras moderna efterföljare.

Följer därav att vi marxister-leninister kommer att vägra följa den fredliga .övergångens politik 'även när det finns möjlighet till en sådan fredlig utveckling? Nej, absolut inte.

Som bekant besvarade Engels, en av den vetenskapliga kommunismens stora grundare, i sitt berömda arbete ”*Kommunismens grundsatser*” frågan ”Kan privategendomen upphävas med fredliga medel?”. Han skrev:

Det är önskvärt att detta skulle kunna ske, och kommunisterna kommer givetvis att vara de sista som skulle sätta sig emot det. Kommunisterna vet mycket väl att alla komplotter inte bara är fåfänga, utan även skadliga. De vet mycket väl att revolutioner inte kan uttänkas och genomföras som man önskar och att revolutionerna alltid och överallt varit det nödvändiga resultatet av de rådande förhållandena, vilka absolut inte är avhängiga av enskilda partiers och hela klassers vilja och ledning. Men samtidigt ser de att proletariatets utveckling i nästan alla civiliserade länder våldsamt undertryckes och att kommunisternas motståndare på det sättet med all makt arbetar för revolutionen ...²

Detta skrevs för över hundra år sedan, och hur aktuellt är det ändå inte i dag!

Vi vet också att under en tid efter den ryska februarirevolutionen antog Lenin, med tanke på de särskilda förhållandena under denna tid, en politik som gick ut på fredlig utveckling av revolutionen. Han betraktade det som ”en utomordentligt sällsynt möjlighet i revolutionernas historia”³ och tog fasta på den. Emellertid förstörde den borgerliga provisoriska regeringen och vitgardisterna denna möjlighet till fredlig utveckling av revolutionen och dränkte Petrograds gator i arbetarnas och soldaternas blod, när dessa i juli tågade ut i en fredlig massdemonstration. Lenin framhöll därför:

Den fredliga utvecklingens väg har omöjliggjorts. En icke-fredlig och mycket smärtsam väg har

¹ ”Brev till Europas och Amerikas arbetare”, F. L. P. H., Moskva 1954, sid. 16.

² ”Kommunismens grundsatser”, *Marx och Engels samlade verk*, andra ryska uppl., band VI, sid. 331.

³ ”Revolutionens uppgifter”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXVI, sid. 45.

beträffts.¹

Vi vet också att det vid slutet av kinesiska motståndskriget mot den japanska aggressionen fanns en utbredd och glödande fredslängtan i landet. Vårt parti förde då förhandlingar med Kuomintang för att söka genomföra sociala och politiska reformer med fredliga medel, och år 1946 uppnåddes en överenskommelse om fred i hela landet med Kuomintang. Men den reaktionära Kuomintang-klickens trotsade hela folkets vilja, bröt denna överenskommelse och igångsatte, med stöd av USA:s imperialister, ett inbördeskrig som omfattade hela nationen, vilket inte lämnade folket något annat val än att möta det med ett revolutionärt krig. Eftersom vi inte ens i vår kamp för fredliga reformer slappnat i vår vaksamhet eller upplöst folkets väpnade styrkor, utan var fullt beredda, kuvades inte folket av kriget, utan de som igångsatte det fick själva äta sin egen bittra frukt.

Det vore naturligtvis i folkets intresse om proletariatet kunde komma till makten och genomföra övergången till socialismen med fredliga medel. Det vore oriktigt att inte begagna en sådan möjlighet om den uppkommer. Så snart en möjlighet till ”fredlig utveckling av revolutionen” föreligger måste kommunisterna gripa den, så som Lenin gjorde, för att förverkliga den socialistiska revolutionens syfte. Detta slag av möjligheter förblir emellertid alltid, med Lenins ord, ”en utomordentligt sällsynt möjlighet i revolutionernas historia”. När i ett givet land en viss lokal politisk makt redan är omringad av revolutionära krafter eller när ett visst kapitalistiskt land i världen är helt omringat av socialismen — i sådana fall kan det finnas större möjligheter för en fredlig utveckling av revolutionen. Men även i dessa fall får revolutionens fredliga utveckling aldrig betraktas som den enda möjligheten, och det är därför nödvändigt att samtidigt vara beredd på den andra möjligheten, dvs. revolutionens icke-fredliga utveckling. Efter det kinesiska fastlandets befrielse exempelvis var vissa områden, styrda av ägare till slavar och trälar, redan omringade av folkets absolut övervägande revolutionära krafter, men, som ett gammalt kinesiskt ordspråk säger, ”odjur som drivits in i en hörna fortsätter att kämpa”, och en handfull av de mest reaktionära ägarna av slavar och trälar utkämpade ett sista slag, vägrade att genomföra fredliga reformer och igångsatte väpnat uppror. Endast sedan dessa uppror slagits ner blev det möjligt att genomföra reformer i det sociala systemet.

Vid en tid då de imperialistiska länderna och imperialisterna är väpnade till tanderna som aldrig förut för att värna sitt människofientliga system, kan det då sägas att imperialisterna blivit ”fredliga” gentemot proletariatet och folket i det egna landet och gentemot de förtryckta folken i utlandet, som de moderna revisionisterna påstår, och att den ”utomordentligt sällsynta möjligheten i revolutionernas historia” varom Lenin talade efter februarirevolutionen, därför kan bli ett normalt tillstånd för världsproletariatet och alla de förtryckta folken, så att vad Lenin hänvisade till som en ”sällsynt möjlighet” skulle bli lätt uppnåelig för proletariatet i de kapitalistiska länderna? Vi anser att dessa meningar saknar all grund.

Marxist-leninisterna får aldrig glömma denna sanning: alla härskande klassers väpnade styrkor utnyttjas först och främst för att undertrycka det egna folket. Endast på grundval av det egna folkets förtryckande kan imperialisterna förtrycka andra länder, utlösa aggressioner och föra orättfärdiga krig. För att förtrycka det egna folket måste de bevara och stärka sina reaktionära väpnade styrkor. Lenin skrev under den ryska revolutionen 1905: ”En stående armé utnyttjas inte så mycket mot den yttre fienden som mot den inre fienden.”² Gäller denna slutsats för alla länder där de exploaterande klasserna härskar, för de kapitalistiska länderna? Kan man säga att den gällde men nu har blivit oriktig? Enligt vår mening förblir denna sanning obestridlig och fakta bekräftar alltmer dess riktighet. Om proletariatet i något land inte klart inser detta kommer det inte att kunna finna vägen till befrielse.

¹ ”Om paroller”, *Samlade verk*, F. L. P. H., Moskva, band II, del 1, sid. 89.

² ”Armén och revolutionen”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band X, sid. 38.

I ”*Staten och revolutionen*” koncentrerade Lenin revolutionens problem på krossandet av den borgerliga statsapparaten. Lenin citerade de viktigaste avsnitten i Marx' ”*Inbördeskriget i Frankrike*” och skrev: ”Efter revolutionen 1848-49 blev statsmakten 'kapitalets krigsmaskin mot arbetet.’” Den borgerliga statsmaktens främsta apparat för att föra kriget mot arbetet är dess stående här. Därefter följer: ”. . . kommunens första dekret ... var avskaffandet av den stående hären och dess ersättande med det väpnade folket ...”¹

Alltså måste denna fråga vid den yttersta analysen behandlas i ljuset av Pariskommunens principer vilka, som Marx sade, är eviga och oförstörbara.

På 1870-talet ansåg Marx att Storbritannien och Förenta staterna var undantag, och menade att vad dessa två länder beträffade fanns det möjlighet till ”fredlig” övergång till socialismen, därför att militarismen och byråkratin befann sig i ett tidigt utvecklingsstadium i dessa båda länder. Men i imperialismens era är, som Lenin framhöll, ”denna Marx anmärkning inte längre giltig”, ty dessa båda länder ”har i dag fullständigt sjunkit i det allmänuropeiska, smutsiga och blodiga träsk av byråkratisk-militära institutioner som underkastar sig allt och trampar allting under fötterna.”² Detta var en av de avgörande punkterna i den debatt som Lenin förde med den tidens opportunisterna. Opportunisterna, som representerades av Kautsky, förvrängde denna ”inte längre giltiga” slutsats av Marx i ett försök att motsätta sig den proletära revolutionen och den proletära diktaturen, dvs. motsätta sig de revolutionära väpnade styrkor och den väpnade revolution som är oundgängliga för proletariatets befrielse. Lenins svar till Kautsky löd:

Proletariatets revolutionära diktatur är våld gentemot bourgeoisin; och nödvändigheten av sådant våld framkallas särskilt, så som Marx och Engels upprepade gånger i detalj förklarat, av *militarismens och byråkratins* existens. Men just dessa institutioner fanns inte i England och Amerika på 1870-talet, då Marx anställde sina anmärkningar (de *finns* i England och i Amerika *nu*).³

Vi ser alltså att proletariatet tvingas att tillgripa den väpnade revolutionens medel. Marxisterna har alltid varit villiga att följa den fredliga vägen vid övergången till socialismen. Så länge den fredliga vägen står öppen kommer marxist-leninisterna inte att ge upp den. Men det är just denna väg som bourgeoisin söker blockera när den äger en mäktig militaristisk och byråkratisk förtryckarapparat.

Ovanstående Lenin-citat daterar sig från november 1918. Hur ligger det till nu? Förhåller det sig kanske så att Lenins ord var historiskt giltiga då men inte längre är det under nuvarande förhållanden, som de moderna revisionisterna hävdar? Var och en kan se att de kapitalistiska länderna praktiskt taget utan undantag, särskilt det fåtal imperialistiska makter som leds av Förenta staterna, gör allt vad de kan för att stärka sin militaristiska och byråkratiska förtryckarapparat, och särskilt sin militära apparat.

Deklarationen från mötet i Moskva i november 1957 med representanter för de kommunistiska och arbetarpartierna i de socialistiska länderna fastslog:

Leninismen lär och erfarenheterna bekräftar att de härskande klasserna aldrig frivilligt avstår från makten. Under dessa förhållanden kommer klasskampens former och bitterhet att bero inte så mycket på proletariatet som på det motstånd som bjudes av de reaktionära kretsarna mot viljan hos folkets överväldigande majoritet, den kommer att bero av frågan om dessa kretsar kommer att begagna våld på det ena eller andra stadiet i kampen för socialismen.

Detta är en ny sammanfattning av erfarenheterna av det internationella proletariatets kamp under de få årtionden som gått sedan Lenins död.

¹ *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 1, sid. 240.

² ”*Staten och revolutionen*”, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 1, sid. 237-238.

³ ”*Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky*”, *Valda verk*, International Publishers, New York, band VII, sid. 125.

Frågan gäller inte huruvida proletariatet vill genomföra en fredlig övergång; frågan gäller snarare huruvida bourgeoisin kommer att godta en fredlig övergång. Detta är det enda möjliga sätt varpå Lenins efterföljare kan ställa denna fråga.

I motsats till de moderna revisionisterna, som söker förlama folkets revolutionära vilja med tomt prat om fredlig övergång, anser således marxist-leninisterna att frågan om möjlig fredlig övergång till socialismen endast kan ställas i ljuset av de särskilda förhållandena i varje land vid en bestämd tid. Proletariatet får aldrig ensidigt och grundlöst bygga sitt tänkande, sin politik och hela sitt arbete på beräkningen att bourgeoisin skulle vara villig att godta den fredliga omvandlingen. Det måste samtidigt förbereda sig för två alternativ: dels för revolutionens fredliga utveckling och dels för revolutionens icke-fredliga utveckling. Om övergången kommer att genomföras genom väpnat uppror eller genom fredliga medel är en fråga som grundläggande skiljer sig från frågan om fredlig samlevnad mellan de socialistiska och kapitalistiska staterna; den är en intern angelägenhet för varje land, som kan avgöras endast genom förhållandet mellan klasskrafterna under en given period i detta land, en angelägenhet som kommunisterna i detta land själva måste avgöra.

V

Efter Oktoberrevolutionen 1919 diskuterade Lenin de historiska lärdomar som måste dras av Andra internationalen. Han sade att den proletära rörelsens tillväxt under Andra internationalens period innebar ”i bredd, på bekostnad av en temporär sänkning av den revolutionära nivån, en temporär ökning av opportunismens styrka, vilken slutligen ledde till denna internationals skändliga sammanbrott.”¹

Vad är opportunism? Lenin definierade den sålunda: ”Opportunismen består i att offra de grundläggande intressena i syfte att uppnå tillfälliga delfördelar.”²

Och vad betyder en sänkning av den revolutionära nivån? Det betyder att opportunisterna söker leda massornas uppmärksamhet endast till sina tillfälliga, partiella dagsintressen och glömma sina långsiktiga, grundläggande och allmänna intressen.

Marxist-leninisterna anser att frågan om den parlamentariska kampen måste betraktas i ljuset av de långsiktiga, grundläggande allmänna intressena.

Lenin undervisade oss om den parlamentariska kampens begränsningar, men han varnade också kommunisterna mot trångsynta, sektaristiska misstag. I sitt välkända verk ”*Vänster-kommunismen, en barnsjukdom*” utvecklade Lenin den ryska revolutionens erfarenheter och visade under vilka förutsättningar en bojkott av parlamentet är riktig och under vilka förutsättningar den är oriktig. Lenin ansåg att varje proletärt parti måste utnyttja varje tänkbar möjlighet att delta i den nödvändiga parlamentariska kampen. Det skulle vara ett grundläggande fel och endast skada den revolutionära proletariatets sak om kommunisterna endast ägnade sig åt fraser om revolutionen utan att vilja arbeta ihärdigt och tålmodigt och samtidigt avhöll sig från den nödvändiga parlamentariska kampen.

Lenin kritiserade då kommunisternas misstag i en del europeiska länder, när de vägrade att delta i parlamentet. Han sade:

Barnsligheten hos dem som ”avböjer” deltagande i parlamentet består just i det faktum att de tror det möjligt att ”lösa” det svåra problemet att bekämpa de borgerligt demokratiska inflytandena inom arbetarrörelsen genom sådana ”enkla”, ”lätta” och föregivet revolutionära metoder, då de i själva verket endast springer ifrån sin egen skugga, endast blundar för svårigheterna och söker

¹ ”Tredje internationalen och dess plats i historien”, Valda verk, F. L. P. H., Moskva 1952, del 2, sid. 199.

² ”Tal på konferensen med de aktiva medlemmarna av Moskvas partiorganisation”, Samlade verk, fjärde ryska uppl., band XXXI, sid. 412.

avfärda dem med tomma ord.¹

Varför är det nödvändigt att delta i den parlamentariska kampen? Enligt Lenin är det i syfte att bekämpa de borgerliga inflytandena inom arbetarrörelsens led, eller, som han framhåller på ett annat ställe, ”just för att fostra de ef ter-blivna skikten i sin egen klass, just för att väcka och upplysa de outvecklade, nertryckta, okunniga massorna på landsbygden.”²

Med andra ord så är det för att höja den ideologiska och politiska nivån bland massorna, för att förbinda den parlamentariska kampen med den revolutionära kampen, och inte för att sänka vår politiska och ideologiska nivå och skilja den parlamentariska kampen från den revolutionära kampen.

Samhörighet med massorna men ingen sänkning av den revolutionära nivån — det är den grundläggande princip för vår proletära kamp varom Lenin undervisade oss.

Vi måste delta i den parlamentariska kampen, men utan illusioner om det borgerliga parlamentariska systemet. Varför? Därför att så länge som bourgeoisins militaristisk-byråkratiska statsapparat förblir oantastad är parlamentet ingenting annat än dekoration för den borgerliga diktaturen, även om arbetarklassen förfogar över en majoritet i parlamentet eller blir dess största parti. Än mer! Så länge som statsapparaten förblir oantastad kan bourgeoisin utan svårigheter, när helst det passar dess egna intressen, antingen upplösa parlamentet, om det blir nödvändigt, eller tillgripa skilda öppna eller maskerade knep, för att förvandla ett arbetarparti som är det största i parlamentet till en minoritet, eller minska dess mandat i parlamentet, även om det samlat fler röster i ett val. Det är därför svårt att föreställa sig att förändringar kan äga rum i den borgerliga diktaturen själv som ett resultat av omröstningar i parlamentet och det är lika svårt att föreställa sig att proletariatet i parlamentet kan vidta åtgärder för en fredlig övergång till socialismen bara därför att det vunnit ett antal röster i parlamentet. En rad erfarenheter som för länge sedan vunnits i de kapitalistiska länderna har klart bevisat detta och erfarenheterna i skilda europeiska och asiatiska länder efter det andra världskriget har tillfört ytterligare bevis härpå.

Lenin sade:

Proletariatet kan inte segra utan att vinna befolkningens majoritet på sin sida. Men att begränsa eller göra detta beroende av att det erhållit röstmajoritet i valen, medan bourgeoisin förblir förhärskande, vittnar om oförbätterlig inskränkthet eller går ut på att helt enkelt bedra arbetarna.³

De moderna revisionisterna anser att dessa Lenins ord är föråldrade. Men fakta vittnar om att dessa Lenins ord alltjämt är den bästa medicinen, fastän den smakar beskt, för de proletära revolutionärerna i alla länder.

Att sänka den revolutionära nivån innebär att sänka marxismen-leninismens teoretiska nivå. Det betyder att sänka den politiska kampen till ekonomisk kamp och begränsa den revolutionära kampen inom den parlamentariska kampens ram. Det betyder att schackra bort principerna för tillfälliga fördelars skull.

I början av 1900-talet riktade Lenin i sitt arbete ”*Vad bör göras?*” uppmärksamheten på frågan om att ”marxismens spridning beledsagas av en viss sänkning av den teoretiska nivån”. Lenin citerade Marx' åsikt uttryckt i ”Till Gothaprogrammet”, om att vi kan träffa överenskommelser för att nå rörelsens praktiska syften, men att vi aldrig får dagtinga med principer och göra ”koncessioner” i teorin. Därefter skrev Lenin följande ord, som är välkända för nästan alla kommunister:

¹ *Valda verk*, F. L. P. H., band II, del 2, sid. 443.

² *Valda verk*, F. L. P. H., band II, del 2, sid. 383.

³ ”Valen till Konstituerande församlingen och proletariatets diktatur”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXX, sid. 243.

”Utan revolutionär teori kan det inte finnas någon revolutionär rörelse. Man kan inte nog understryka detta i en tid då den opportunistiska förkunnelse som kommit på modet förenas med godtagande av de mest trångsynta former av prakticism.¹

Vilken viktig lärdom är inte detta för de revolutionära marxisterna! Det var just därför att de vägledades av denna tanke — att det bolsjevikiska partiet med den store Lenin i spetsen beslutsamt måste hävda denna revolutionära marxistiska teori — som hela den revolutionära rörelsen i Ryssland segrade i oktober 1917.

Kinas kommunistiska parti har också vid två tillfällen vunnit erfarenheter beträffande ovan nämnda fråga. Det första tillfället var under den revolutionära perioden 1927. Politiken som antogs vid denna tid av Chen Tu-hsiuhs opportunism gentemot kommunistiska partiets enhetsfront med Kuomintang var en avvikelse från de principer och den ståndpunkt som ett kommunistiskt parti måste upprätthålla. Den förfäktade att kommunistiska partiet i princip skulle närma sig Kuomintangs nivå. Resultatet blev ett nederlag för revolutionen. Det andra tillfället var under det antijapanska krigets period. Kinas kommunistiska partis centralkommitté fasthöll vid den marxistisk-leninistiska ståndpunkten, uppenbarade de principiella motsättningarna mellan det kommunistiska partiet och Kuomintang i krigföringen mot Japan och hävdade att det kommunistiska partiet inte fick göra några principiella koncessioner i denna fråga. Men högeropportunisterna, representerade av Wang Ming, upprepade de fel som Chen Tu-hsiuh gjort tio år tidigare och ville i princip sänka kommunistiska partiet till Kuomintangs nivå. Därför genomförde hela vårt parti en stor diskussion med högeropportunisterna. Kamrat Mao Tse-tung sade:

. . . Om kommunisterna glömmer frågan om principen kommer de inte att kunna riktigt leda det antijapanska kriget, de förmår inte övervinna Kuomintangs ensidighet och de kommer att sjunka till en nivå som står i strid mot deras principer och sänka det kommunistiska partiet till Kuomintangs nivå. De kommer då att begå ett brott mot det nationella revolutionära krigets heliga sak och fosterlandets försvar.²

Det var just därför att vårt partis centralkommitté vägrade att göra de ringaste koncessioner i principfrågor, och därför att den antog en politisk linje för både enhet och kamp i vårt partis enhetsfront med Kuomintang, som vi förmådde befästa och utbygga partiets ställningar på det politiska och det ideologiska området, befästa och utveckla den nationella revolutionära enhetsfronten och följaktligen stärka och utveckla folkets krafter i det antijapanska kriget. Det gjorde det också möjligt för oss att slå sönder de stort upplagda angreppen från den reaktionära Chiang Kai-shekklicken efter det antijapan-ska krigets slut och föra den stora folkrevolutionen till seger i hela landet.

Den kinesiska revolutionens erfarenheter visar att högeravvikelser lätt inträffar inom vårt parti då proletariatet ingår politiskt samarbete med bourgeoisin, medan det finns en benägenhet för ”vänster”-avvikelser inom vårt parti då de politiska förbindelserna mellan dessa två klasser brytes. Under sin ledning av den kinesiska revolutionen har vårt parti vid många tillfällen fört kamp mot ”vänster”-äventyr. ”Vänster”-äventyrarna förmådde inte inta en marxistisk-leninistisk ståndpunkt i fråga om den riktiga behandlingen av de sammansatta klassrelationerna i Kina; de kunde inte förstå att man under skilda historiska perioder måste genomföra en riktigt differentierad politik gentemot skilda klasser, utan följde en felaktig politik som innebar kamp utan enhet. Om dessa ”vänster”-äventyrares misstag inte övervunnits skulle det ha varit omöjligt för den kinesiska revolutionen att segra.

I enlighet med Lenins mening måste proletariatet i varje land, om det vill segra i revolutionen, ha ett verkligt marxistisk-leninistiskt parti, som förmår förbinda marxismen-leninismens

¹ ”Vad bör göras?”, *Valda verk*, International Publishers, New York, band II, sid. 47.

² ”Situationen och uppgifterna i Det antijapanska kriget efter Shanghais och Taiyuans fall”, *Valda verk*, Lawrence & Wishart, London, band II, sid. 105-106.

universella sanningar med den konkreta revolutionära praktiken i det egna landet, riktigt bestämma mot vem revolutionen måste riktas under skilda perioder, lösa frågan om att organisera huvudstyrkan och dess bundsförvanter och frågan om vem den måste stödja sig på och ena sig med. Det revolutionära proletära partiet måste förlita sig på massorna i sin egen klass och på halvproletariatet på landsbygden, nämligen de breda massorna av fattigbönder, och upprätta arbetarnas och böndernas förbund under proletariatets ledning. Endast då blir det, på grundval av detta förbund, möjligt att ena sig med alla de sociala krafter med vilka enhet kan vinnas och därefter upprätta det arbetande folkets enhetsfront med allt det icke-arbetande folk med vilket enhet kan vinnas, i enlighet med de särskilda förhållandena i skilda länder under olika perioder. Om proletariatet underlåter detta kan det inte uppnå sitt syfte att vinna seger i revolutionen under olika perioder.

De moderna revisionisterna och vissa representanter för bourgeoisin försöker att få folket att tro att det är möjligt att genomföra socialismen utan proletariatets revolutionära parti och utan en riktig politik av detta proletariatets revolutionära parti. Detta är rent nonsens och bedrägeri. Marx' och Engels' ”Kommunistiska manifest” framhåller att det funnits skilda slag av ”socialism”, småborgerlig ”socialism”, borgerlig ”socialism”, feodal ”socialism” osv. Som ett resultat av marxismen-leninismens seger och det kapitalistiska systemets förfall strävar allt större folkmassor i skilda länder nu till socialismen och en allt större mångfald avarter av s. k. socialism har uppstått bland de härskande klasserna i skilda länder. Det är precis som Engels sade, att dessa s. k. socialister också ”ville upphäva sociala missförhållanden genom sina skilda patentmediciner och alla slag av lappningsarbete, utan att skada kapitalet och profiten det ringaste”. Det är människor som ”stått utanför arbetarrörelsen och helst sett sig om efter stöd hos de 'bildade' klasserna.”¹ Den hänger ut skylten ”socialism” men står i praktiken på kapitalismens grund. Under dessa omständigheter är det utomordentligt viktigt att beslutsamt fasthålla vid marxismen-leninismens revolutionära principer och föra en oförsonlig kamp mot varje tendens att sänka den revolutionära nivån, särskilt mot revisionismen och höger-opportunismen.

Beträffande frågan om att i nuvarande tid bevara världsfreden finns det vissa människor som förklarar att ideologiska tvister inte längre är nödvändiga eller att det inte längre finns någon principiell skillnad mellan kommunisterna och socialdemokraterna. Detta innebär att sänka kommunisternas ideologiska och politiska nivå till bourgeoisins och socialdemokraternas nivå. De som gör sådana uttalanden har påverkats av den moderna revisionismen och lämnat marxismen-leninismens ståndpunkt.

Kampen för freden och kampen för socialismen är två skilda sidor av samma kamp. Det är fel att inte göra en klar skillnad mellan dessa två slag av kamp. Den sociala sammansättningen av dem som deltar i fredsrorelsen är givetvis mera komplicerad; denna innehåller också borgerliga pacifister. Vi kommunister står i främsta ledet i kampen för världsfreden, i kampen mot de imperialistiska krigen, i kravet på fredlig samlevnad och i kampen mot kärnvapnen. I denna rörelse måste vi arbeta tillsammans med många sammansatta sociala grupper och ingå nödvändiga överenskommelser för fredens skull. Men samtidigt måste vi upprätthålla principerna för arbetarklassens parti, inte sänka vår politiska och ideologiska nivå eller begränsa oss till de borgerliga pacifisternas nivå i kampen för freden. Här uppstår frågan om förbundet och kritiken.

Ordet ”fred” i de moderna revisionisternas mun avser att vitmena imperialisternas krigsförberedelser, att åter spela upp de gamla opportunisternas ”ultraimperialism”, som för länge sedan vederlagts av Lenin, och att förvanska vår kommunistiska politik om fredlig samlevnad mellan de två skilda systemen som ett uppgivande av folkets revolution i de skilda länderna.

¹ ”Förord till den tyska upplagan av Kommunistiska partiets manifest”, *Marx och Engels valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1958, band I, sid. 31.

Det var den gamle revisionisten Bernstein som gjorde det skamliga och beryktade uttalandet: ”Rörelsen är allt, målet är intet”. De moderna revisionisterna säger detsamma med andra ord: fredsrörelsen är allting, målet är intet. Därför är den ”fred” de talar om i själva verket begränsad till den ”fred” som kan godtas av imperialisterna under vissa historiska omständigheter. Det är ett försök att sänka den revolutionära nivån hos folket i skilda länder och förlama dess revolutionära vilja.

Vi kommunister kämpar för att försvara världsfreden, för att förverkliga den fredliga samlevnadens politik. Samtidigt stödjer vi de förtryckta folkens revolutionära krig mot imperialismen och de förtryckta folkens revolutionära krig för deras egen befrielse och sociala framsteg därför att dessa revolutionära krig är rättfärdiga krig. Naturligtvis måste vi fortsätta att för massorna förklara Lenins tes om det kapitalistisk-imperialistiska systemet som det moderna krigets källa; vi måste fortsätta att för massorna förklara den marxistisk-leninistiska tesen om den kapitalistiska imperialismens ersättande med socialismen och kommunismen som vår kamps slutmål. Vi får inte dölja våra principer inför massorna.

VI

Vi lever i en ny stor epok under vilken det imperialistiska systemets sammanbrott ytterligare påskyndas, folkens seger i hela världen och deras väckta medvetande ständigt utvecklas.

Folken i de skilda länderna befinner sig nu i en mycket gynnsammare situation än någonsin tidigare. Under de något mer än fyrtio år som gått sedan Oktoberrevolutionen har en tredjedel av mänskligheten befriat sig från den kapitalistiska imperialismens förtryck och grundat en rad socialistiska stater där ett liv i varaktig inre fred redan upprättats. De utövar sitt inflytande på hela mänsklighetens framtid och kommer att i stor utsträckning påskynda den dag då universell, varaktig fred kommer att råda i hela världen. I de socialistiska ländernas och i hela det socialistiska lägrets främsta led går den stora Sovjetunionen, den första socialistiska stat som skapats av arbetarna och bönderna under Lenins och deras kommunistiska partis ledning. Lenins ideal har förverkligats i Sovjetunionen; socialismen har för länge sedan byggts upp och nu börjar redan, under ledning av centralkommittén i Sovjetunionens kommunistiska parti och dess regering med kamrat Chrusjtjov i spetsen, en stor period kännetecknad av kommunismens omfattande uppbygge. De tappra och kunniga sovjetiska arbetarna, bönderna och intellektuella har framkallat en ny mäktig våg av arbetsentusiasm i kampen för sitt höga mål: kommunismens uppbyggande.

Vi, de kinesiska kommunisterna och det kinesiska folket, hälsar med glädje varje ny framgång för Sovjetunionen, leninismens vagga.

Kinas kommunistiska parti, som förbinder marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den kinesiska revolutionens konkreta praktik, har lett folket i hela landet till stora segrar i folkets revolution. På den socialistiska revolutionens och det socialistiska uppbyggets gemensamma breda väg, som anvisats av Lenin, fullbordar det den socialistiska revolutionen och har redan vunnit de första segrarna på skilda områden av socialismens uppbyggande. Kinas kommunistiska partis centralkommitté har i överensstämmelse med Lenins lära och med hänsyn tagen till de kinesiska förhållandena på ett skapande sätt fastställt principerna för generallinjen i socialismens uppbygge, riktlinjerna för det stora språnget och för folkkommunerna, som har inspirerat massornas initiativ och revolutionära anda över hela landet och gjort det möjligt för dem att dag för dag förändra vårt lands utseende.

Under vårt gemensamma baner, leninismens baner, har de socialistiska länderna i Östeuropa och de andra socialistiska länderna i Asien också gjort språngartade framsteg i det socialistiska uppbygget.

Leninismen är ett ständigt segerrikt baner. Att hålla fast vid detta baner betyder för de arbetande i hela världen att hålla fast vid sanningen och för sig själva öppna vägen till

ständiga segrar.

Lenin kommer alltid att leva i våra hjärtan. Och då de moderna revisionisterna vågar smäda leninismen, det internationella proletariats stora baner, är det vår uppgift att försvara leninismen.

Vi kommer alla ihåg vad Lenin skrev i sitt berömda arbete *”Staten och revolutionen”* om vad som hände med de revolutionära tänkarnas och ledarnas läror under skilda förtryckta klassers befrielsekamp i det förgångna. Lenin skrev att efter dessa revolutionära tänkares och ledares död följde förvanskningar ”som utsuddade den revolutionära lärans väsen, avtrubbade dess revolutionära skärpa och vulgariserade den”. Lenin fortsatte:

För närvarande finner bourgeoisin och opportunisterna inom arbetarrörelsen varandra i en sådan 'bearbetning' av marxismen. De utesluter, undertrycker och förvanskar den revolutionära sidan i denna lära, dess revolutionära anda. De skjuter fram och drar ut vad som är eller synes vara godtagbart för bourgeoisin.¹

Det stämmer. Vi bevittnar åter att vissa representanter för USA:s imperialism, som än en gång antar en skenhelig min av fromma predikanter, till och med förklarar att Marx var ”en stor 1800-talstänkare” och även erkänner att vad Marx förutsade på 1800-talet om att kapitalismens dagar var räknade ”är välgrundat” och ”korrekt”. Men, fortsätter dessa förkunnare, efter 1900-talets ankomst, och särskilt under de senaste årtiondena har marxismen blivit oriktig, därför att kapitalismen hör till det förgångna och upphört att existera, åtminstone i Förenta staterna. Efter att ha hört sådant nonsens från dessa imperialistiska förkunnare kan vi inte värja oss mot intrycket att de moderna revisionisterna talar samma språk som de. Men de moderna revisionisterna nöjer sig inte med att förvränga Marx lära, de fortsätter med att förvränga Lenins, marxismens store fullföljare som förde marxismen framåt.

Deklarationen på Moskvamötet framhöll att ”huvudfaran för närvarande är revisionismen eller, med andra ord, högeropportunisten.” Det finns de som säger att denna värdering från Moskvamötet inte längre gäller under dagens villkor. Vi anser att detta är felaktigt. Det gör att folket underskattar betydelsen av kamp mot denna huvudfara — revisionismen — och det är till stor skada för proletariatet. På samma sätt som det från början av 1870-talet förekom en period av ”fredlig” utveckling av kapitalismen, under vilken Bernsteins gamla revisionism föddes, så finner under nuvarande omständigheter, då imperialisterna tvingas godta fredlig samlevnad och då det finns ett slag av ”inre fred” i många kapitalistiska länder, revisionistiska riktningar en god groningsgrund och spridningsmöjligheter. Därför måste vi alltid upprätthålla en hög grad av vaksamhet mot denna huvudfara inom arbetarrörelsen.

Som Lenins lärjungar och som leninister måste vi krossa alla försök från de moderna revisionisterna att förvränga och stympta Lenins lära.

Leninismen är proletariatets fullständiga och enhetliga lära, en fullständig och enhetlig världsåskådning som efter Marx och Engels vidareutvecklar proletariatets ideologi. Denna fullständiga och enhetliga revolutionära lära får inte vanställas eller stympas. Vi anser att de moderna revisionisternas försök att vanställa och stympta leninismen inte är något annat än de till undergång vigda imperialisternas sista reträttstrid. Inför de fortsatta segrarna i kommunismens uppbygge i Sovjetunionen, inför de fortsatta segrarna i socialismens uppbygge i de socialistiska länderna, inför det ständiga stärkandet av enheten i det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen och den ståndaktiga och modiga kamp som bedrivs av de alltmer medvetna folken i världen, som söker befria sig själva från den kapitalistiska imperialismens bojor, är en Titos och hans gelikars revisionistiska anslag fullständigt fåfänga.

Länge leve leninismen!

¹ ”Staten och revolutionen”, *Valda verk*, F. L. H. P., Moskva 1952, band II, del 1, sid. 202.

(*"Hongqi"* nr 8, den 16 april 1960)

Framåt på den store Lenins väg!

av ”Renmin Ribaos” redaktionskollegium

I dag firar de klassmedvetna arbetande i hela världen 90-årsdagen av den store Lenins, proletariatets store revolutionäre lärares födelse.

Lenin var grundaren av Sovjetunionens kommunistiska parti, uppbyggaren av världens första socialistiska stat — Sovjetunionen — och den främste ledaren av den internationella kommunistiska rörelsen efter Marx och Engels. Lenin utvecklade marxismen i dess teorier om filosofin, den politiska ekonomin och den vetenskapliga socialismen till ett nytt stadium — leninismens stadium. Leninismen är maxismen i imperialismens och den proletära revolutionens epok.

Den socialistiska oktoberrevolutionens seger under Lenins ledning befriade en sjättedel av jordens yta från det kapitalistiska väldet. Omkring 30 år senare uppstod en rad nya socialistiska stater i Europa och Asien och bildade det mäktiga socialistiska lägret. Efter den kinesiska revolutionens seger upptar det socialistiska lägret nu mer än en fjärdedel av jordens yta och över en tredjedel av världens befolkning. Klasstyrkornas förhållande i världen har genomgått vittgående ändringar till proletariatets och det arbetande folkets fördel.

Lenins teori och den sak han omfattade är det kinesiska folket dyrbara därför att det var just leninismen som hjälpte det kinesiska folket att finna sin väg till befrielse. Vid en tid då Lenin ännu var föga känd i Kina framhöll han i sina skrifter upprepade gånger den revolutionära kampens stora betydelse och perspektiv i Kina. Så tidigt som 1913 framlade Lenin i sitt arbete *”Det historiska ödet för Karl Marx lära”* att Asien var ”en ny källa till väldiga världsstormar”. Vid en senare tidpunkt förklarade kamrat Mao Tse-tung: ”Oktoberrevolutionens salvor gav oss marxismen-leninismen”. Med marxismen-leninismen och med ett marxistiskt-leninistiskt proletärt, revolutionärt parti började ett nytt stadium i den kinesiska revolutionen.

Lenin framhöll: Imperialismen förebådar den proletära revolutionen och kommer oundvikligen att förintas i det internationella proletariatets och de förtryckta nationernas samfälliga kamp; staten är våldsmedel i den härskande klassens tjänst och proletariatet måste begagna revolutionärt våld för att störta det kontrarevolutionära väldet, krossa bourgeoisins militaristisk-byråkratiska statsapparat och upprätta den proletära diktaturens nya stat; proletariatet måste stärka sitt förbund med bönderna, grundligt lösa den agrara frågan, tillförsäkra sig ledningen i den demokratiska revolutionen och upprätthålla sin egen självständiga ställning då det ingår förbund med den nationella bourgeoisin (eller i enlighet med ett vanligt kinesiskt uttryck både ena sig med det och kämpa mot det); det måste grunda ett proletärt, revolutionärt parti av ny typ. Detta parti måste motsätta sig revisionismen, som alltid förråder marxismen, övervinna ”vänster”-äventyret i den kommunistiska rörelsen, helt förlita sig på massorna och stödja sig på dem. Dessa Lenins lärdomar har väpnat världens proletariat liksom Kinas proletariat. Marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar har beredvilligt antagits av Kinas proletariat och revolutionära folk, främst därför att det kinesiska folket, som lidit så länge, inte hade någon annan utväg än att beslutsamt kämpa för befrielse. Hur skulle proletariatet och folkets massor i det gamla Kina, under imperialismens, feodalismens och den byråkratiska kapitalismens mest brutala och barbariska välde kunnat hysa några illusioner om imperialisternas ”godhet”? Hur skulle de ha kunnat hysa några illusioner om att den reaktionära härskande klassen skulle överlämna statsmakten till folket av fri vilja?

Det kinesiska proletariatets politiska parti — det kommunistiska partiet — och dess ledare kamrat Mao Tse-tung har på ett skapande sätt tillämpat marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar, förbundet dem med den kinesiska revolutionens konkreta verklighet och oavbrutet fört den revolutionära kampen i Kina framåt. Då de borgerliga reaktionärerna, representerade

av Chiang Kai-shek, förrådde revolutionen och anställde blodbad bland folket, kunde det kinesiska proletariatet och dess politiska parti inte undgå att begagna revolutionärt våld för att möta det kontrarevolutionära våldet. Efter 22 års revolutionärt krig störtade de slutligen imperialismens och Kuomintang-reaktionärernas mörkmannavälde, upprättade folkets demokratiska diktatur under proletariatets ledning och ledde det kinesiska folket på socialismens breda väg.

Den kinesiska revolutionens seger är marxismen-leninismens seger i Kina. De många segrar som marxismen-leninismen vunnit över hela världen och i Kina har gjort det alltmer klart att marxismen-leninismens sanningar är oövervinneliga och att de är en vägledning till handling för världens alla förtryckta klasser och förtryckta folk i befrielsekampen och för alla folk i världen på vägen till socialismen och kommunismen.

Vilka är det kinesiska folkets huvuduppgifter nu, då vi högtidlighåller 90-årsdagen av Lenins födelse? Vi anser att där finns tre huvuduppgifter, nämligen att bygga socialismen, kämpa för världsfreden och upprätta enhet med alla vänner i världen.

Den första uppgiften för det kinesiska folket nu är att snabbt utveckla vårt socialistiska uppbygge, att snart göra landet till en stor socialistisk makt med en högt utvecklad industri, modernt jordbruk, modern vetenskap och kultur. Förverkligandet av denna uppgift kommer inte bara att ha avgörande betydelse för det kinesiska folket utan kommer också att ha en klar och väldig betydelse för freden och socialismen, för folken i hela världen.

Kinas kommunistiska partis centralkommitté under Mao Tse-tungs ledning, som förbundet marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den kinesiska socialistiska revolutionens och socialistiska uppbyggnadens konkreta verklighet, har framlagt en generallinje som går ut på att syfta högt och vinna större, snabbare, bättre och mera ekonomiska resultat vid uppbygget av socialismen. Generallinjen är den främsta garantin för att tillförsäkra det kinesiska folket ett framgångsrikt förverkligande av denna stora uppgift.

För att genomföra denna stora uppgift måste vårt folk som ett första steg söka att upphinna och gå förbi England i produktionen av de viktigaste industriprodukterna på mindre än tio år och skapa ett i grund fullständigt industriellt system; det måste arbeta för att före tidsfristen genomföra Nationella programmet för jordbrukets utveckling (1956-1967), i allt väsentligt genomföra jordbrukets mekanisering, bygga upp vattendammsanläggningar och uppnå en betydande grad av elektrifiering; det måste sträva efter att genomföra den kulturella revolutionen, inom kort införa allmän grundskole- och mellanskoleutbildning och fritidsutbildning och före den utsatta tiden fullfölja den långfristiga Planen för vetenskapens och teknikens utveckling (1956-1967). Samtidigt är det nödvändigt att fortsätta att genomföra den socialistiska revolutionen på den ekonomiska, politiska och ideologiska fronten, vinna socialismens fullständiga seger över kapitalismen på varje område och i betydande utsträckning höja massornas socialistiska och kommunistiska medvetande. För närvarande utvecklar det kinesiska folket, för att genomföra och överträffa 1960 års nationella ekonomiska plan, en stormande rörelse för att höja produktionen och göra besparingar, inriktad på tekniska förbättringar och den tekniska revolutionen; detta års produktion av järnmalm skall höjas till 27,5 miljoner ton, av stål till 18,4 miljoner ton, kol till 425 miljoner ton och av elkraft till mer än 55.500 miljoner kilowattimmar, samtidigt som produktionen av spannmål och bomull skall öka med omkring 10 procent vardera. På detta sätt kommer detta års bruttoproduktion inom industri och jordbruk att bli 23 procent högre än förra året.

USA:s imperialister överbjuder varandra i förtal och hån i frågan om det kinesiska folket förmår bygga ett mäktigt socialistiskt land i snabbt tempo. Vi tar först ett tidigare exempel: Förenta staternas avlidne utrikesminister John Foster Dulles sade i november 1958 att ”det är svårt att tro att detta försök kommer att lyckas eller bli varaktigt”. Ett annat färskare exempel lämnades av USA:s nuvarande statssekreterare Parsons, som i februari sade att Kinas kampanj

för att påskynda sin industrialisering ”kan medföra regimens våldsamma förintelse inifrån”. Men egendomligt nog växer det kinesiska folkets revolutionära entusiasm och dess vilja till uppbygga mera ju hätskare imperialisternas förtal blir. Kinas ekonomiska läge och vårt folks politiska enhet växer alltmer år efter år. Ingen bland vårt folks breda massor tvivlar i dag på att vi säkert kommer att kunna förverkliga vår stora uppbyggnadsplan före den utsatta tiden och överträffa den.

Marxismen-leninismen har alltid framhållit att under det socialistiska systemet kan en stor frigörelse av samhällets skapande krafter och en stor frigörelse av folkets initiativ och skaparkraft genomföras. Lenin ansåg att livet i ett socialistiskt samhälle är en verklig massrörelse, i vilken en stor majoritet av befolkningen eller till och med hela befolkningen för första gången i historien deltar. Han ansåg att massornas levande skaparkraft är den grundläggande faktorn i det socialistiska samhället och att det finns en outtömlig tillgång till skapande krafter bland arbetarna och bönderna. Lenin beskrev en av Marx ”djupaste och samtidigt enklaste” tankar på följande sätt.

Ju större de historiska aktionernas räckvidd och omfång, desto större antal människor deltar i dessa aktioner, och omvänt, ju djupare den omvandling vi vill genomföra, desto nödvändigare är det att skapa intresse och en medveten inställning till denna omvandling och desto mera måste vi övertyga miljoner och tiotals miljoner människor om att den är nödvändig. Sist och slutligen har vår revolution lämnat alla andra revolutioner långt efter sig därför att genom den sovjetiska regeringsformen har intresset för aktivt deltagande i statens utveckling väckts hos tiotals miljoner människor som tidigare inte var intresserade i statens utveckling.¹

Vi är övertygade om att utvecklingstempot i vårt land, liksom i Sovjetunionen och andra socialistiska länder, kommer att vida överträffa det som någonsin uppnåtts av de kapitalistiska länderna. Med andra ord kan vi, som de kinesiska kommunisterna säger, gå framåt i språng. Detta är möjligt därför att vi, som Lenin säger, på det mest vidsträckta sätt mobiliserat miljoner och åter miljoner människor för att delta i uppbyggnaden av vårt land med högsta grad av aktivitet och skaparkraft. Det har skett tack vare partiets generallinje om att spänna alla krafter, syfta högt och vinna större, snabbare, bättre och mera ekonomiska resultat i uppbyggnaden av socialismen och genom en hel rad åtgärder som vi nu genomför under beteckningen ”att gå på båda benen” — med samtidig utveckling av industrin och jordbruket, den tunga och den lätta industrin, av den centralt och den lokalt dirigerade industrin, av stora lika väl som små- och mellanföretag och av både moderna och inhemska produktionsmetoder; genom den pågående massrörelsen för tekniska förbättringar och teknisk revolution för att förverkliga mekanisering, halvmekanisering, automation och halvautomatisering; genom befästandet och utvecklandet av folkkommunerna på landsbygden och det nu pågående uppbyggandet av folkkommuner överallt i städerna. Liksom Sovjetunionen och andra socialistiska länder genomför Kina sitt ekonomiska uppbygga i enlighet med det socialistiska uppbyggets allmänna lagar och den rad åtgärder som vidtagits av Kina för det socialistiska uppbygget är just resultat av att leninismens allmängiltiga sanningar förbindes med den konkreta verkligheten i Kina.

Den okunniga bourgeoisin i de västliga länderna upphävde tidigare ramaskrin över Sovjetunionens höga tempo i det socialistiska uppbygget. Nu beskärmar de sig över det höga tempot i vårt socialistiska uppbygga, vår generallinje, de stora sprången framåt och folkkommunerna. Den store Lenin tilldelade för länge sedan dessa dumhuvuden ett förintande slag i sin berömda uppsats ”Vår revolution”, som han skrev ett år före sin död. Lenin framhöll:

Ryssland, som står på gränsen mellan de civiliserade länderna och de länder som kriget² för första gången slutgiltigt indragit i civilisationens omkrets, dvs. alla de orientaliska, icke-europeiska

¹ ”Rapport om folkkommissariernas råds verksamhet på Åttonde allryska sovjetkongressen”, *Valda verk*, Lawrence & Wishart, London, band VIII, sid. 258.

² Det första världskriget. Utgivarnas anm.

länderna, kunde och måste därför avslöja vissa säregenheter vilka, samtidigt som det givetvis följde världsutvecklingens allmänna linje, särskilde dess revolution från alla tidigare revolutioner i de västeuropeiska länderna och som medför vissa partiella nyheter då revolutionen övergår till de orientaliska länderna.¹

Lenin ställde följande fråga:

Vad betyder det om lätets fullständiga hopplöshet, genom att tiodubbla arbetarnas och böndernas ansträngningar, gett oss möjlighet att skapa civilisationens grundläggande förutsättningar på ett annat sätt än i de västeuropeiska länderna?²

Lenin förutsåg även:

Våra europeiska filistrar drömmer inte en gång om att de följande revolutionerna i de orientaliska länderna, som har så mycket större befolkningar och en mycket större mångfald av sociala förhållanden, kommer att utveckla ännu större säregenheter än den ryska revolutionen.³

Har inte fakta bevisat just detta? Har inte Sovjetunionen, som gått en annan väg än alla västliga länder redan, på en mycket kort tid och i flygande tempo, överträffat alla kapitalistiska länder i Västeuropa beträffande den ekonomiska utvecklingens nivå och har den inte hunnit ifatt och i vissa avseenden redan börjat gå förbi Förenta staterna? På samma sätt är det i Kina. Nöden och efterblivenheten, situationens fullständiga hopplöshet, årtiondens hårdning i kampen och samlade erfarenheter, hjälpen från Sovjetunionen och de fördelar som vunnits genom erfarenheterna av fyrtio års uppbygge i Sovjetunionen — har inte allt detta tiodubblat de kinesiska arbetarnas och böndernas krafter, gett oss möjlighet att på ett annat sätt än i alla västländer i flygande tempo skapa en modern industri, ett modernt jordbruk, modern vetenskap och kultur? Bourgeoisin i västländerna dömer oss till misslyckande, och det finns också i våra led några papegojor som säger att vår generallinje, våra stora språng framåt och folkkommunerna är produkter av ”småborgerlig fanatism”, därför att de inte förmår inse att det just är resultatet av marxismen-leninismens revolutionära anda. Låt dem vänta och se, vänta i exempelvis tio år, och det kommer att gå upp ett ljus för dem. Kort sagt, de utländska och kinesiska filistrarna med huvudena proppade med metafysik känner, som Lenin säger, ingen annan gyllene regel än de borgerliga förhållandenas okränkbara ”normaltillstånd” och har ”fullständigt misslyckats att förstå det avgörande i marxismen, nämligen dess revolutionära dialektik”.⁴ Därför är de, precis som i det förflutna, oförmögna att förstå de stora förändringar som ägt rum i Sovjetunionen, så att de i dag inte kan förstå den pulserande, levande verkligheten i Kina.

Den andra stora uppgiften för det kinesiska folket då det högtidlighåller 90-årsdagen av Lenins födelse är att värna världsfreden och tillsammans med alla de socialistiska länderna med Sovjetunionen i spetsen, med alla de fredsälskande krafterna i världen och med alla antiimperialistiska och mot aggressionen riktade krafter bekämpa det imperialistiska kriget.

Marxismen-leninismen har alltid varit emot det imperialistiska kriget. Före och under det första världskriget var parollen för Lenin och andra arbetarklassens vänsterledare, som fasthöll vid marxistiska ståndpunkter, att förvandla det imperialistiska kriget till inbördeskrig, för att göra slut på det imperialistiska kriget och upprätta fred. En av Oktoberrevolutionens huvudparoller var fred. Efter Oktoberrevolutionens seger utfärdade Lenin genast dekretet om fred, som förordade en rättvis fred. Senare framförde Lenin upprepade gånger en politik som gick ut på fredlig samlevnad mellan sovjetstaten och de andra nationerna. Sovjetunionen har som bekant gjort väldiga ansträngningar både före och efter det andra världskriget för att bevara världsfreden, genomföra kollektiv säkerhet och fredlig samlevnad mellan länder med

¹ *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 2, sid. 725-727.

² *Ibid*, sid. 726-727.

³ *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 2, sid. 727-728.

⁴ *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva, band II, del 2, sid. 724.

skilda sociala system.

Alltsedan sitt grundande har Kinesiska folkrepubliken tillsammans med Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna aktivt strävat efter att bevara världsfreden. Från 1950 till 1953 sände kinesiska folket sina frivilliga till den koreanska fronten för att tillsammans med det koreanska folket hjältemodigt kämpa för att hejda USA:s aggression, tvinga USA:s aggressionsarmé i Korea att godta en vapenstilleståndsöverenskommelse och därmed bevara freden i Fjärran östern. År 1954 deltog den kinesiska regeringen aktivt i Genèvekonferensen, vid vilken en överenskommelse träffades om fred i Indokina. Samma år tog ledarna för den kinesiska regeringen tillsammans med ledarna för den indiska och burmanesiska regeringen initiativet till de bekanta Fem principerna för fredlig samlevnad, vilka alltid varit grundstenar för Kinas utrikespolitik gentemot länder med annat samhällssystem. År 1955 tog den kinesiska regeringen aktiv del i Bandungkonferensen för Asiens och Afrikas länder, som hölls i Indonesien och på grundval av de fem principerna proklamerades de tio principerna som styr relationerna mellan de asiatiska och afrikanska länderna. År 1958 drog Kina tillbaka alla sina folkfrivilliga från Korea. Det kinesiska folket har länge deltagit i fredsrörelsen i världen och i Asien och har upprepade gånger förfäktat den kollektiva säkerheten och upprättandet av en atomfri zon i Asien och Stilla havs-området. Den kinesiska regeringen har alltid främjat lösningen av tvister med andra länder (däribland Förenta staterna) genom fredliga medel och inte genom krig, och än i dag fortsätter den alltjämt att föra underhandlingar med Förenta staterna som ockuperar Kinas territorium, Taiwan.

De socialistiska länderna och de kommunistiska partierna i skilda länder i världen har fört en oavbruten kamp för att upprätta och bevara världsfreden.

Moskvadeklarationen, antagen på mötet i november 1957 mellan de kommunistiska och arbetarpartierna i de socialistiska länderna och det fredsmanifest som antogs av 64 kommunistiska och arbetarpartier, manade arbetarklassen och alla fredsälskande människor i världen att kämpa för att värna freden och framhöll att detta är den viktigaste kampen för hela världen. Det framhölls i de två Moskva-deklarationerna, att det nu i världen finns mäktiga krafter för att bevara freden och att förbundet mellan dessa mäktiga krafter redan skapat praktisk möjlighet att förhindra utbrottet av ett krig. Efter Moskvamötet har fredskrafterna stärkts ytterligare. Detta beror främst på att det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen blivit allt mäktigare; Sovjetunionen har även gått förbi USA militärt och i de viktigaste områdena inom vetenskapen och tekniken; ordföranden i Sovjetunionens ministerråd, kamrat N. S. Chrusjtjov, har avlagt en rad fredsbesök i Förenta staterna och andra kapitalistiska länder; den sovjetiska regeringen har gjort nya betydelsefulla ansträngningar i frågan om nedrustningen, slut på kärnvapenproven osv.; Sovjetunionens, Kinas och de andra socialistiska ländernas fredssträvan - den gör ett allt djupare intryck på folken. Samtidigt har de nationella befrielseströrelserna i Asien, Afrika och Latinamerika och folkens kamp för demokrati och socialism i de kapitalistiska länderna också gjort nya betydande framsteg. De inre motsättningarna i det imperialistiska lägret fortsätter att växa, de breda folkmassorna i Förenta staterna själva visar överallt missnöje och bekymmer över regeringens fredsfiendliga utrikespolitik och USA:s imperialister möter växande svårigheter och isolering. Alla dessa omständigheter har tvingat USA:s imperialism, huvudanstiftaren av ett nytt krig, att godta förslaget om toppmötesförhandlingar mellan öst och väst och att vid vissa tillfällen anslå andra toner och bedyra att de också ”önskar fred”. Fakta har visat att fredskrafterna segrar över krigets krafter, vilket är ett uttryck för det faktum att ”östanvinden övervinner västanvinden”, som kamrat Mao Tse-tung formulerat det.

Östanvinden övervinner västanvinden, och detta präglar det nuvarande, nya världsläget, vilket i grund skiljer sig från läget under Lenins livstid och före det andra världskriget. Det är absolut nödvändigt att beakta detta nya läge i kampen mot de imperialistiska planerna på ett nytt krig. Detta nya förhållande har ingett världens alla fredsälskande krafter, alla anti-

imperialistiska och mot aggressionen riktade krafter exempellös tillförsikt och mod. Men detta betyder på intet sätt att denna förändring av styrkeförhållandena ändrat imperialismens väsen och därför också undanröjt möjligheten av något krig i det moderna samhället och att mänskligheten redan inträtt i en epok av bestående fred.

Leninismen har alltid uttryckt meningen att imperialismen är krigets källa. Lenin sade: ”Det moderna kriget är en produkt av imperialismen.”¹ Han sade vidare: ”kriget.., uppstår ur imperialismens innersta väsen”.² Dessa Lenins formuleringar av en grundläggande princip är resultatet av en djupgående vetenskaplig analys av imperialismen och otaliga historiska fakta har visat att den är en orubblig sanning. Moskvamötet mellan de kommunistiska och arbetarpartierna för något mer än två år sedan tillfogade de senaste fakta som bekräftar denna av Lenin formulerade princip. Deklarationen från Moskvamötet fastställer:

Så länge som imperialismen består kommer det alltid att finnas jordmån för aggressiva krig. Under efterkrigsåren har de amerikanska, brittiska, franska och andra imperialisterna och deras lakejer fört eller för alltjämt krig i Indokina, Indonesien, Korea, Malaya, Kenya, Guatemala, Egypten, Algeriet, Oman och Jemen. Samtidigt vägrar de aggressiva imperialistiska krafterna blankt att nedskära rustningarna, att förbjuda användningen och produktionen av atom-och vätebomber, att ingå överenskommelse om omedelbart slut på experimenten med dessa vapen; de fortsätter ”det kalla kriget” och kapprustningen, bygger fler militära baser och bedriver en aggressiv politik, som undergräver freden och skapar faran av ett nytt krig. Om ett världskrig skulle bryta ut innan en överenskommelse om kärnvapenförbud uppnås skulle detta oundvikligen bli ett kärnvapenkrig med exempellös förintelsekraft.

I Västtyskland återupplivas militarismen med USA:s hjälp och skapas därmed en allvarlig krigshärd i Europas mitt ...

Samtidigt söker imperialisterna att påtvinga de fredsälskande folken i Nära östern och Mellersta östern den ökända ”Eisenhower-Dullesdoktrinen” och äventyrar därmed freden i detta område ...

Det aggressiva SEATO-blocket utgör en krigsfara i sydöstra Asien.

De 64 kommunistiska och arbetarpartiernas manifest framhåller:

Fredens krafter är mäktiga. De kan förhindra krig och värna freden. Vi kommunister betraktar det emellertid som vår plikt att varna folken i hela världen för att faran för ett ohyggligt, mördande krig inte är förbi.

Varifrån kommer hotet mot freden och folkens säkerhet? Från de kapitalistiska monopolen, som är intresserade av krig och hopat makalösa rikedomar under två världskrig och den nuvarande kapprustningen. Kapprustningen, som inbringar monopolen väldiga profiter, pålägger det arbetande folket allt tyngre bördor och försämrar allvarligt många länders ekonomi. De styrande kretsarna i vissa kapitalistiska länder har, under tryck från monopolen och särskilt de amerikanska monopolen, förkastat förslagen om nedrustning, förbud mot kärnvapen och andra åtgärder i syfte att förhindra ett nytt krig ...

Freden kan bevaras endast om alla de för vilka den är dyrbar förenar sina krafter, skärper sin vaksamhet gentemot krigsanstiftarnas intriger och blir fullt medvetna om att deras heliga plikt är att stärka kampen för den hotade freden.

Härav framgår att den leninistiska principen om att imperialismen är det moderna krigets källa absolut inte är ”föråldrad” och aldrig kommer att bli det. Så länge som imperialismen består får vaksamheten mot krigsfaran aldrig slappna. Det är från denna grundläggande ståndpunkt som det kinesiska folket genomför kampen för att bevara världsfreden och bekämpar det imperialistiska kriget. Vi välkomnar varje åtgärd för att minska den internationella spänningen, varje uppriktig fredssträvan från vilket som helst land (däribland Förenta

¹ ”Resolutionsförslag för Zimmerwald-vänstern”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXI, sid. 313.

² Lenin: ”Svar till diskussionen om partiprogrammet vid Ryssland kommunistiska partis (bolsjevikernas) åttonde kongress”. *Valda verk*, International Publishers, New York 1943, band VIII, sid. 366.

staterna), samtidigt som vi i god tid upplyser hela nationen och världsoptionen om imperialisternas ränker då de smider nya krigsplaner; vi väcker deras uppmärksamhet och framhåller för dem att om världens alla fredskrafter förenar sig kommer de med säkerhet att kunna övervinna krigets krafter och att vår kamp leder till en ljus framtid. Så har vi handlat i det förflutna och så kommer vi att handla även i framtiden.

USA:s imperialism har inte annat än gift till övers för ansträngningarna från det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen. Den förklarar öppet en fientlig politik gentemot Kinesiska folkrepubliken, angriper fräckt det kinesiska folkets rättfärdiga ståndpunkt för världsfredens bevarande och kamp mot det imperialistiska kriget. Det kinesiska folket har i god tid avslöjat det faktum att USA:s regering under Eisenhowers ledning, alltsedan överläggningarna i Camp David mellan kamrat Chrusjtjov och Eisenhower i september 1959, fortsatt att rusta upp, bedriva krigsförberedelser och utvidga sin aggression. USA:s imperialistiska talesmän sprider lögn om att det kinesiska folket inte skulle entusiasmeras av den internationella avspänningen. En sådan oerhörd lögn är falskhetens höjdpunkt. Eftersom USA:s regering och Eisenhower själv i verkligheten ägnar sig åt upprustning, krigsförberedelser och utvidgad aggression och detta står i strid med kravet på internationell avspänning, hur skulle det då avhjälpa det internationella läget om detta doldes eller vitmenades, förskönades och prisades? Tvärtom skulle detta endast göra den internationella spänningens upphovsmän mer hänsynslösa och ohämmade.

Fakta är mäktigare än tal. Jämför bara denna korta översikt av uttalanden och handlingar riktade mot freden av USA:s regering och Eisenhower sedan överläggningarna i Camp David i september 1959:

Den 16 oktober 1959 sade USA:s statssekreterare Andrew H. Berding i ett tal att Förenta staterna inte kunde godta den fredliga samlevnaden därför att det skulle betyda att godta det socialistiska lägrets status quo.

Den 21 oktober genomdrev USA med olagliga medel en resolution i den s. k. Tibetfrågan i Förenta nationernas generalförsamling, som innebar inblandning i Kinas inre angelägenheter och förtal mot den kinesiska regeringen, som slagit ner ett uppror av en reaktionär grupp trälägare i Tibetområdet.

Den 22 oktober utsände USA:s utrikesministerium en deklARATION med anledning av treårsdagen av den kontrarevolutionära revolten i Ungern, som förtalade den ungerska och den sovjetiska regeringen och "hedrade" de kontrarevolutionära element som igångsatte revolten.

Den 3 november, när folket i kanalzonen i Panama demonstrerade för återupprättande av Panamas suveränitet över kanalzonen, undertryckte den amerikanska armén det demonstrerande folket och skadade över 120 invånare i Panama.

Den 13 november sade USA:s vice president Nixon: "Västern kan inte godta vad Sovjet kallar fredlig samlevnad."

Den 22 november publicerade USA:s utrikesminister Herter en artikel i den amerikanska tidskriften Parade, som beskyllde Sovjetunionen för "aggressiva avsikter" och "expansionssträvanden".

Den 27 november utsände USA:s utrikesdepartement en deklARATION som beskyllde Albanien för att "stå under sovjetiskt herravälde".

Den 1 december sade USA:s försvarsminister McElroy: "År 1963 kommer Förenta staterna att förfoga över ännu fler medel för att sätta in vätebombsladdningar mot Ryssland."

Från den 4 till den 22 december besökte Eisenhower elva länder i Europa, Asien och Afrika för att utvidga det kalla kriget. Under sina besök slog han på trumman av all sin kraft för att stärka västerns militära block och förklarade att "Nordatlantpakten förblir hörnstenen för vår utrikespolitik" och att Förenta staterna inte kunde överge CENTO-blocket. Därmed arbetade han aktivt för att vidga nätet av amerikanska raketbaser i utlandet.

Den 9 december genomdrev Förenta staterna en resolution i Koreafrågan i Förenta nationernas generalförsamling. Trots den vädjan som utsänts av Koreanska folkrepubliken högsta folkförsamling den 27 oktober vägrade USA att dra tillbaka de amerikanska trupperna från Sydkorea och åvägabringa landets fredliga enande och yrkade därtill på att genomdriva s. k. fria val i Korea under "kontroll" av FN, som var en av de krigförande parterna.

Samma dag genomdrev USA i Förenta nationernas generalförsamling en annan resolution i den s. k. ungerska frågan, som innebar en inblandning i Ungerns inre angelägenheter.

Den 15 december framlade Herter en "tioårsplan" vid NATO:s rådsmöte med krav om att NATO skulle förfoga över tillräckliga krafter för att bedriva ett krig i stor skala i "avskräckande" syfte och "tillräcklig rörlighet" för att föra lokala krig.

Den 24 december lät USA en handfull extremistiska proamerikanska element i Laos igångsätta en militär statskupp och ytterligare vidga inbördeskriget i Laos.

Den 29 december förklarade Eisenhower att från och med den 1 januari 1960 hade Förenta staterna "frihet att återta atomvapenförsöken".

Den 7 och 18 januari 1960 framlade Eisenhower sitt budskap till nationen och begärde av Förenta staterna "beviljandet av hur stor del som helst av dess resurser" som en nödvändig åtgärd för att "åstadkomma verkligt avskräckande..." Han fastställde de militära utgifterna för beskattningsåret 1961 till över 45.500 miljoner dollar, dvs. 57,1 procent av den totala budgeten. I sitt budskap till nationen smädade han de socialistiska länderna som "polisstater", Sovjetunionen som "imperialistisk kommunism" och det socialistiska läget som "ett system av ovilliga satelliter".

Den 15 januari sade Nixon: "USA och dess bundsförvanter får under inga omständigheter minska sin styrka."

Den 19 januari undertecknades i Washington "avtalet om ömsesidig samverkan och säkerhet" mellan USA och Japan. Detta aggressiva avtal om militärt förbund är riktat mot Kina, Sovjetunionen och Koreanska folkrepubliken och hotar freden och säkerheten i alla asiatiska länder.

Den 3 februari förklarade Eisenhower vid en presskonferens: "Jag har inte varit medveten om att det funnits någon Camp David-anda." Han uppgav också att Förenta staterna skulle förse sina allierade med hemliga informationer om kärnvapnen.

Den 5 februari utsände USA:s utrikesdepartement en förklaring som än en gång förkastade förslaget från mötet med Warszawa-paktens medlemsländer om undertecknande av en icke-angreppspakt mellan dem och NATO-blocket.

Den 15 februari utsände Herter en förklaring i vilken han gick så långt att han ställde det absurda kravet om att tre republiker i Sovjetunionen — Litauen, Lettland och Estland — skulle "åter åtnjuta nationell självständighet".

Den 16 februari sade Eisenhower i sitt budskap om "ömsesidig säkerhet" att "det faktum, om det nu är ett faktum, att Sovjetunionen minskat sina väpnade styrkor, ändrar inte nödvändigheten av att upprätthålla vårt kollektiva försvar". "Det vore mycket dåraktigt att överge eller försvaga vår ställning av allmän avskräckande styrka". Han sade också att Förenta staterna "behöver oavbruten, odramatisk och tålmodig ihärdighet för att bevara vårt gemensamma försvar". Han meddelade att 2.000 miljoner dollar skulle anslås till utländsk militär hjälp under det nya beskattningsåret, vilket innebär en ökning med 700 miljoner i jämförelse med föregående år.

Den 17 februari fastställde Eisenhower i sin rapport om läget i Mellersta östern att Förenta staterna skulle fortsätta att genomföra kongressresolutionen från år 1957 i fråga om Mellersta östern (dvs. den s. k. Eisenhower-doktrinen).

Den 19 februari angav statssekreterare Graham Parsons i ett tal att Förenta staterna skulle fortsätta att hålla Kinas territorium Taiwan besatt och "hoppades" alltså att det nya Kina skulle "bryta samman". Han fastslog vidare att Förenta staterna skulle genomföra "en politik som söker att göra matt" på Kinas växande styrka och att USA "måste ansluta sig till åtgärder ägnade att bjuda denna styrka spetsen".

Från den 22 februari till den 3 mars besökte Eisenhower Sydamerika för att förfäktat det "panamerikanska systemets" stärkande och prisade de amerikanska staternas utrikesministerkonferens i Santiago i augusti 1959, som syftade till intervention i Kuba. Han fastslog vidare att Förenta staterna skulle fortsätta att följa den s. k. Monroedoktrinen, enligt vilken de båda amerikanska kontinenterna betraktas såsom tillhörande Förenta staterna.

Den 26 februari avsköt Förenta staterna helt öppet en styrd robot av typ "Matador" i Usan i Sydkorea efter att under lång tid ha infört robotvapen i landet i strid mot det koreanska vapenstillståndsavtalet.

Den 29 februari förkastade USA:s regering i en svarsnot till den kubanska regeringen dennas krav om att ett nödvändigt villkor för återupptagande av amerikansk-kubanska överläggningar skulle vara att Förenta staterna avstod från att vidta åtgärder som skadade det kubanska folket, och övergick till hotelser om att det skulle stå Förenta staterna fritt att vidta "varje tänkbar åtgärd" som ansågs nödvändig. Före och efter detta bombarderade amerikanska plan Kuba. Enligt en deklaration av Kubas premiärminister Castro den 14 mars hade amerikanska plan genomfört sådana angrepp över fyrtio gånger.

Den 9 mars förklarade J. C. Satterthwaite, statssekreterare för afrikanska angelägenheter, att Förenta staterna hade "särskilda politiska och militära intressen" i Nordafrika. Han sade: "Det är också väsentligt för Förenta staterna att upprätthålla sina rättigheter att operera i vissa nyckelbaser i Afrika, och att Förenta staterna och dess allierade har fortsatt tillgång till viktiga råvaror, särskilt mineralier, i Afrika." Han förklarade också att det var nödvändigt att "bringa det nuvarande uppsvinget för nationalismen (i Afrika) i överensstämmelse med en ordnad övergång från det gamla till det nya".

Den 16 mars började Förenta staterna och Chiang Kai-shekklickens omfattande militära manövrering kring Taiwan, med deltagande av 50.000 man ur de amerikanska trupperna.

Samma dag sade president Eisenhower, efter att ha utsänt en gemensam kommuniké med Adenauer: "Vi var överens om att det inte skulle bli någon ändring av politiken på någondera sidan." "Vi skulle inte uppge vår ståndpunkt ifråga om våra rättigheter i Berlin."

Den 21 mars kränkte amerikanska örlogsfartyg åter Kinas territorialvatten och den kinesiska regeringen utsände sin 93:e allvarliga varning till Förenta staterna. Under perioden från oktober 1959 hade Förenta staterna kränkt Kinas luftrum och territorialvatten 21 gånger.

Den 30 mars förklarade president Eisenhower att även om Förenta staterna nu skulle gå med på att underteckna en överenskommelse för temporärt inställande av kärnvapenproven skulle detta inte binda nästa amerikanske president. Han sade att "varje efterträdare skulle ha rätt att träffa sitt eget avgörande i frågan". Herter gick ett steg längre den 8 april, då han sade att ur juridisk synpunkt Eisenhowers "möjlighet att binda Förenta staterna för en längre tid" "inskränker sig till hans egen ämbetsperiod".

Den 4 april höll Herter ett tal i vilket han förkastade Sovjetunionens förslag om allmän och fullständig nedrustning och angrep ordföranden i Sovjetunionens ministerråd Chrusjtjov med anledning av hans ställningstagande i den tyska frågan och sade att hans uttalanden "komplicerar läget". Herter sade vidare: "Om någon väntar sig dramatiska resultat av toppmötet riskerar han att bli besviken." Han uttryckte "tillfredsställelse" med påskyndandet av Västtysklands återupprustning och förklarade: "NATO:s mark-, sjö- och luftstridskrafter behöver stärkas ytterligare."

Den 6 april godkände Eisenhower formellt planen för påskyndad utveckling av interkontinentala raketvapen och atomubåtar beväpnade med raketen "Polaris". Det meddelades att USA:s regering förbereder utökning av de ursprungliga siffrorna i treårsplanen för tillverkning av interkontinentala raketer från 270 till 312 och för atomubåtar från 7 till 40.

Den 9 april hävdade R. S. Benson, befälhavare för USA:s ubåts-flotta i Stilla havet, att Förenta staterna skulle använda 30 "Polaris"-raketbeväpnade atomubåtar för att omringa Sovjetunionen och andra socialistiska länder.

Den 14 april motsatte sig USA:s delegat vid De tio nationernas nedrustningskonferens, Eaton, det

förslag som framlagts av de socialistiska länderna om att alla nationer som innehar kärnvapen skulle förbinda sig att inte vara de första att använda dem. Han förklarade än en gång att Förenta staterna inte kunde godta det sovjetiska förslaget om allmän och fullständig nedrustning.

Den 20 april höll USA:s vice utrikesminister, Dillon ett tal riktat mot den sovjetiska utrikespolitiken. Han beskyllde Sovjetunionen för att odla "expansionistiska ambitioner". Han sade att själva begreppet "samlevnad" är en "övermodig besvärjelse" och krävde högljutt "bevarande och förstärkande" av USA:s militära styrka och av dess system av aggressiva militärblock.

Samma dag igångsatte rebeller understödda av USA ett väpnat upprorsförsök för att störta regeringen i Venezuela.

Denna lista över fakta är givetvis inte uttömmande utan begränsad till data som offentliggjorts av USA:s regering och amerikanska publikationer. Ändå ställer vi frågan: Är det inte fakta? Är detta inte avgörande fakta om USA:s nuvarande politik? Kan det sägas att allt detta kokats ihop av de kinesiska kommunisterna? Kan det sägas att det bara är obetydliga, banala kvarlevor av USA:s politik under en tidigare tid? Det är klart att dessa fakta inte medger en sådan slutsats. Faktum är att även efter överläggningarna i Camp David och inför toppmötet mellan öst och väst kan ingen som helst förändring i grunden spåras i USA:s krigspolitik, i den politik som bedrivs av USA:s regering och av Eisenhower personligen. USA:s imperialism gör inte bara sitt yttersta för att utvidga sin aggressiva militära styrka, utan uppammar ivrigt de militaristiska krafterna i Västtyskland och Japan och förvandlar dessa länder till härdar för ett nytt krig. Det måste klart sägas ifrån att allt detta påverkar mänsklighetens öde. Det är absolut nödvändigt att bekämpa militarismen i Västtyskland och Japan, liksom den militarism som uppammas av Förenta staterna i andra länder. Men nu är det först och främst den amerikanska imperialismens krigspolitik som spelar den avgörande rollen i allt detta. Att utgå därifrån är att utgå från sakens kärna och väsen. Om de fredsälskande folken i världen inte koncentrerar sina krafter på att ständigt beslutsamt avslöja denna krigspolitik från de amerikanska makthavarna och inte bedriver en konsekvent kamp emot den kommer resultatet oundvikligen att bli en svår olycka.

Med vilken rätt skulle det kinesiska folket, som står i de främsta leden i kampen för freden tillsammans med folken i Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna, bevara tystnad omkring alla dessa fakta? Med vilken rätt skulle vi låta amerikanerna göra allt detta, säga och veta alla dessa saker, utan att låta folken i Kina och andra länder veta om dem? Kan det skada freden eller öka spänningen, om vi förklarar sakernas verkliga läge för den kinesiska opinionen och världs- opinionen, eller kan det bidra till freden och avspänningen att fördölja sanningen? Är det, enligt de amerikanska imperialisternas logik, så freden måste "bevaras"? Eller är detta den "fred i frihet" varom Eisenhower och hans gelikar talar?

USA:s imperialister, som aktivt planerar ett nytt krig, hoppas verkligen att vi skall dölja sakernas verkliga läge, de hoppas att vi skall överge marxismen-leninismens ståndpunkt; de hoppas att vi skall tro att imperialismens väsen kan förändras eller redan har förändrats, de hoppas att vi, i kampen för att bevara freden, i likhet med de borgerliga pacifisterna inte kommer att mobilisera och förlita oss på folkets bredaste massor, som är mot imperialismen, mot imperialistiskt krig och mot imperialistisk aggression; de hoppas att vi så mycket som möjligt skall överbetona de fredsgester som de imperialistiska aggressiva krafterna tvingas göra, så att massornas vaksamhet slappnar, eller överdriva de imperialistiska aggressiva styrkornas makt i kriget och därmed försätta folkmassorna i panik. Kort sagt så hoppas anstiftarna av ett nytt krig att vi i likhet med dem inte vill fred och inte vill en verklig fred, så att de plötsligt, kan tvinga kriget på folken så som de gjorde vid det första och det andra världskriget.

Men hör här, ni som planerar att anstifta ett nytt krig! Era förhoppningar kommer aldrig att förverkligas. Eftersom vi verkligen vill fred och vill verklig fred kommer vi aldrig att gå i er fälla. Vi måste fortsätta att avslöja alla amerikanska och andra imperialisters alla anslag och

komplotter mot freden, göra vårt yttersta för att mobilisera de breda massorna, som är mot imperialismen, imperialistiskt krig och imperialistisk aggression, för att genomföra en ihärdig kamp mot anstiftarna av ett nytt krig samt tillse att de i denna kamp upprätthåller både stor vaksamhet och stor tillförsikt, att de kämpar till slutet för att förhindra ett nytt krig. Endast på detta sätt kan man verkligen vilja och få en verklig fred. Genom att handla på annat sätt skulle vi vilja och få en falsk fred.

Fastän, som ovan framhållits, imperialismens väsen inte kan förändras, är vi övertygade om att de mäktiga krafterna i fredens försvar, om de fortsätter att bedriva en enad och konsekvent kamp, kan resa en rad barriärer som hindrar imperialisterna att handla som de i enlighet med sin natur egentligen vill handla. Än mer, såsom Moskvadeklarationen framhåller:

Om de imperialistiska krigsfanatikerna trots allt skulle våga igångsätta ett krig skulle imperialismen döma sig själv till undergång, ty folken skulle inte längre tolerera ett system som förorsakar dem så mycket lidande och tvingar dem till så många offer.

Det var absolut nödvändigt att Moskvadeklarationen underströk detta; inte för att försvaga utan för att stärka fredsperspektivet. För endast på detta sätt kan vi tillse att folken i alla länder inte moraliskt avvärjar sig, inte kapitulerar för påtryckningarna och utpressningen från krigsfanatikerna och inte kastas i panik och förvirring, i det olyckliga fall att ett krig trots allt skulle bryta ut.

För fredlig samlevnad mellan länder med skilda sociala system är smidighet och tålamod, vissa överenskommelser och kompromisser nödvändiga. Det kinesiska folket har aldrig, i sin kamp mot inhemska och utländska fiender, vägrat att ingå kompromisser som inte skadade folkets grundläggande intressen, och kommer heller inte att göra det i framtiden. Det kinesiska folket välkomnar kamrat Chrusjtjovs och sovjetregeringens strävanden i samband med toppmötet mellan öst och väst och hoppas därtill att USA:s regering kommer att ändra den förhårdade hållning den hittills intagit, så att det blir möjligt för toppmötet att uppnå de överenskommelser på vilka folken hoppas i frågan om nedrustningen, slut på kärnvapenproven, frågan om Västberlin och Tyskland och internationell avspänning.

Men kampen för freden är en långvarig kamp. Imperialismen kommer inte att beredvilligt acceptera någon överenskommelse som gynnar freden. Därtill visar otaliga historiska fakta att imperialisterna när som helst kan förkasta vad de varit överens om. Därför är kampen nödvändig både för att uppnå överenskommelser som gynnar freden och för att bevara dessa överenskommelser då de en gång uppnåtts. Lenin framhöll med rätta:

Nu har kampen för freden utvecklats. Det är en svår kamp. Var och en som tror att freden lätt kan vinnas, var och en som tror att vi bara behöver nämna ordet fred för att bourgeoisin skall servera den åt oss på en bricka är mycket naiv. Var och en som försöker att tillskriva bolsjevikerna en sådan ståndpunkt förfar bedrägligt. Kapitalisterna bedriver en vild masslakt för att kunna dela upp bytet mellan sig. Uppenbarligen måste man besegra kapitalet för att förintaa kriget, och det är just i denna mening som den sovjetiska regeringen börjat kampen.¹

Just därför att det moderna kriget är en produkt av imperialismens eget väsen och därför att imperialismens väsen inte kan förändras, är kampen för världsfredens bevarande med nödvändighet en långvarig antiimperialistisk kamp. Därför blir det nu en angelägen uppgift för fredens sak att upprepade gånger återge Lenins teori om imperialismen, att avslöja imperialismens karaktär och alla dess bedrägliga trick.

Eftersom imperialismen är det moderna krigets källa är det i kampen för världsfreden nödvändigt att samla alla krafter som riktar sig mot imperialismen, det imperialistiska kriget och den imperialistiska aggressionen. Moskvadeklarationen fastslår:

Fredens sak försvaras av mäktiga krafter i vår tid: de socialistiska ländernas oöverbanneliga läger

¹ ”Tal på flott-deputeradenas första allryska kongress”. *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXVI, sid. 310.

med Sovjetunionen i spetsen; de fredsälskande länderna i Asien och Afrika som intar en antiimperialistisk ståndpunkt och tillsammans med de socialistiska länderna bildar en bred fredszon; den internationella arbetarklassen och framför allt dess avantgarde — de kommunistiska partierna; folkens befrielseörelse i kolonierna och halvkolonierna; folkens massrörelse för freden; folken i de europeiska länder som proklamerat neutralitet, folken i Latinamerika och massorna i de imperialistiska länderna som själva beslutsamt bekämpar planerna på ett nytt krig. Ett förbund mellan dessa mäktiga krafter kan förhindra krig.

Imperialisterna, särskilt USA:s imperialister, lämnar ingen möda ospard i sina ansträngningar för att bryta sönder denna enhetliga kamp. De drömmer om att ställa rörelsen för världsfred i motsättning till de nationella befrielseörelserna i Asien, Afrika och Latinamerika och till folkens kamp för frihet, demokrati och socialism. De påstår att de förtryckta nationerna, om de vill fred, inte får motsätta sig aggressionen och de förtryckta folken inte får resa sig till revolution. De säger till och med att de socialistiska länderna har skyldighet att hindra folken i andra länder från att genomföra en revolution. Allt detta är rent nonsens. Som var och en vet har marxist-leninisterna alltid hävdats att vad andra förtryckta nationer eller förtryckta folk beträffar kan revolutionen inte exporteras. Lika litet kan någon förbjuda eller har någon rätt att förbjuda revolutionen. Moderna revolutioner har sin grund i imperialistisk aggression, förtryck och utplundring av de underutvecklade nationerna och de arbetande massorna i det egna landet. Därför kommer de förtryckta folken i skilda länder inte att ge avkall på sina nationella och sociala revolutioner så länge som imperialismen inte ger avkall på denna aggression, detta förtryck och denna utplundring, så länge som imperialismen förblir imperialism.

De imperialistiska länderna har hittills inte upphört att intervensera i andra länders inre angelägenheter, däribland de socialistiska ländernas, och ändå sprider de lögnerna om att de socialistiska länderna skulle intervensera i andra länders inre angelägenheter. De socialistiska länderna intervenerar naturligtvis aldrig i andra länders inre angelägenheter, inte heller i de imperialistiska ländernas. Inte desto mindre söker de imperialistiska makterna att tvinga eller förleda de socialistiska länderna att hjälpa dem att intervensera i andra länders inre angelägenheter. Är inte detta befängt?

Så länge som imperialismen består och fortsätter att bedriva sin aggressions-, förtrycks- och utplundringspolitik med hjälp av våld antar de socialistiska länderna alltid en hållning av sympati och stöd gentemot de förtryckta nationerna och de exploaterade folken i deras motståndskamp. Det sker därför att deras kamp uttrycker folkets vilja, försvagar de imperialistiska krafterna och gynnar världsfreden. Är det inte helt orimligt att tro att utvecklingen av denna kamp och det stöd som lämnas den skulle vara till nackdel för freden?

De socialistiska länderna och de antiimperialistiska fredsälskande folken i världen strävar efter att förhindra krig. Ju större styrka som de socialistiska länderna och de antiimperialistiska fredsälskande folken i världen besitter, desto större blir möjligheten att förhindra krig. Därför gör stärkandet av de socialistiska länderna, av den nationella befrielseörelsen, av proletariats frigörelse i de kapitalistiska länderna och av de fredsälskande folken i världen det möjligt att mera effektivt förhindra imperialistiskt krig och försvara världsfreden. Vid högtidlighållandet av 90-årsdagen av Lenins födelse är det kinesiska folkets tredje stora uppgift att befästa och stärka sin vänskap och solidaritet med de andra folken, och främst med de socialistiska länderna med Sovjetunionen i spetsen.

Marxism-leninism är sann proletär internationalism. Från första början har den varit en internationell företeelse. Den kinesiska revolutionens seger och framstegen för Kinesiska folkrepubliken socialistiska uppbyggnad är oskiljaktigt förenade med proletärt internationalistiskt stöd. Det kinesiska folket kommer alltid att förbli tacksamt över detta stöd och kommer aldrig att glömma sitt ansvar då det gäller att stödja den internationella proletariats och de förtryckta nationerna. Det var just av detta skäl som kamrat Mao Tse-tung

inför Kinesiska folkrepubliken grundande eftertryckligt framhöll: ”Våra erfarenheter kan sammanfattas på följande sätt: Vi måste ha folkets demokratiska diktatur under arbetarklassens ledning (genom det kommunistiska partiet), grundad på förbundet mellan arbetarna och bönderna. Denna diktatur måste förena sig med alla internationella revolutionära krafter. Detta är vår formel, vår främsta erfarenhet, vårt huvudprogram.”¹ Det är också just av detta skäl som det som bekant finns två paroller på muren vid Tien An Men i Peking, varav den ena lyder ”Leve Kinesiska folkrepubliken!” och den andra ”Leve folkens stora enhet i världen!”.

Det kinesiska folket kommer att i alla tider upprätthålla vänskapen och solidariteten med alla andra folk. Det kinesiska folket glädjer sig åt att den broderliga enheten mellan oss och de andra länderna i det socialistiska lägret, med den stora Sovjetunionen i spetsen, dagligen växer, att vår vänskap med folken i Asien, Afrika och Latinamerika, som älskar freden och bekämpar den imperialistiska aggressionen, växer från dag till dag, och åt att våra vänskapliga kontakter med folket i andra kapitalistiska länder också växer för varje dag som går. På denna grundval kommer det kinesiska folket att göra oavslåtliga ansträngningar för att stärka sin vänskap och solidaritet med alla andra folk, för att föra en gemensam kamp för folkens gemensamma intressen.

I sina ansträngningar att undergräva folkens solidaritet i världen, håller imperialisterna, särskilt USA:s imperialister, på att uppegga antikinesiska kampanjer i vissa länder. Dessa kampanjer har emellertid inte erhållit och kommer aldrig att erhålla stöd från folket, därför att de på intet sätt kan försvaras. Det kinesiska folket håller på att med idogt arbete bygga sig ett nytt liv hemma hos sig och gör sitt bästa för att leva i vänskap med sina grannar; det har inte begett sig utomlands till något främmande territorium för att sätta upp militära baser och raketbaser. Varför skall det då bemötas fientligt? Som bekant har Sovjetunionen, som skapats av Lenin, alltid varit ett fredligt land, och ändå förtalades och angreps det länge av människor som varit antisovjetiska av vissa inrikes skäl i en del stora och små länder (däribland en del som den hjälpt, exempelvis Kina under Kuomintangregimen). Men detta har varken lett till att Sovjetunionen skadats eller till att utvecklingen av vänskapen mellan sovjetfolket och de andra folken skadats, utan bara avslöjat de antisovjetiska elementen som freds- och folkfientliga. De antikinesiska kampanjer som uppeggats av imperialisterna och reaktionärerna i vissa länder kan endast sluta på samma sätt.

För närvarande är imperialisterna och deras medbrottslingar, de moderna revisionisterna, samt en handfull reaktionärer särskilt vilda i sina försök att med skilda, gemena medel bryta den obrytbara broderliga enheten mellan Kina och de andra socialistiska länderna. Dessa provokatörer är lika ondskefulla som dumma. De kan aldrig förstå att de socialistiska ländernas enhet formats och vuxit under den stora och orubbliga marxismen-leninismens baner. Moskvadeklarationen framhåller:

De socialistiska länderna är enade i en endrätlig gemenskap av det faktum att de följer den gemensamma socialistiska vägen, av den gemensamma klasskaraktären i sina sociala och ekonomiska system och i sin statsmakt, av sina behov av ömsesidig hjälp och stöd, av sina gemensamma intressen och syften i kampen mot imperialismen, för socialismens och kommunismens seger, av marxismen-leninismens ideologi, som är gemensam för dem alla.

Det faktum att imperialisterna, de moderna revisionisterna och en handfull reaktionärer i skilda länder som förryckta söker att utså tvedräkt tyder alls inte på att deras ställning är säker; den anger snarare att de närmar sig sitt slut. Leninismens snabba segrar under det gångna halvseklet, och särskilt under de femton år som gått efter det andra världskriget, gör att de sitter på glödande kol. Inför dessa segrar, vilka skakar världen och stödjdes av folkens massor, är imperialismen, som fåfängt strävar efter världsherravälde, i verkligheten ingenting

¹ ”Om folkets demokratiska diktatur”, Foreign Languages Press, Peking 1959, sid. 18.

annat än en ”koloss på lerfötter”, som Lenin betecknade den i sin artikel ”Facit av partirekryteringsveckan i Moskva och våra uppgifter”, skriven år 1919. Det är helt naturligt att de är fiendliga till den stormande utveckling och fasta solidaritet som präglar den socialistiska rörelsen och den nationella befrielseörelsen under Lenins baner. Men ju mera de förbannar leninismen, desto klarare bevisas att leninismen kommer att triumfera. Lenin jublade när han angreps av revolutionens fiender därför att just detta bevisade att han hade rätt. I sina skrifter citerade han mer än en gång följande rader av den store ryske diktaren Nekrasov:

*Vi hör erkännandets stämma
inte i ljuvt prisande toner
utan i förbittringens skrik!*

Skulle leninismens riktighet kanske bevisas inte av fiendens förbittrande skrik, utan av deras lov?

I sina strävanden att bygga socialismen, värna freden, bekämpa kriget och stärka de internationella revolutionära krafternas enhet har det kinesiska folket alltid angripits vilt av revolutionens fiender. Men allt detta kan blott bevisa att den väg som valts av det kinesiska folket är den riktiga. Det kinesiska folket kommer alltid att modigt framskrida på Lenins stora väg till seger för Kinas socialistiska sak, seger för världsfredens sak och seger för socialismens sak i hela världen!

Det råder inget tvivel om att marxismen-leninismen kommer att vinna stora segrar inte bara i Sovjetunionen, Kina och de andra socialistiska länderna, utan också i alla andra länder i världen. Naturligtvis utvecklas historien olikmässigt, men förvecklingar, vändningar och stagnationer är bara delföreteelser och tillfälliga företeelser i den mänskliga historiens långa utvecklingsförlopp.

I början av denna artikel hänvisade vi till uppsatsen ”*Det historiska ödet för Karl Marx lära*” som Lenin skrev 1913. I denna uppsats framhöll Lenin särskilt att Asien var en ny härd för världsstormar, därför att det vid denna tid rådde en relativ stagnation i revolutionens utveckling i Europa. Lenin drog då den slutsatsen att denna stagnation endast var en övergående och ytlig företeelse, och att under den följande perioden skulle ännu större triumfer förestå marxismen, proletarietets lära. Lenin skrev:

”Men opportunisterna hade nätt och jämnt hunnit att lyckönska sig själva till 'social fred' och till att det inte behövdes några stormar under 'demokratien' då en ny härd för stora världsstormar öppnades i Asien ...

Efter Asien har också Europa börjat röra på sig, även om det inte skett på samma sätt som i Asien ... De feberaktiga rustningarna och imperialismens politik skapar i det moderna Europa en 'social fred' som liknar en kruttunna mer än någonting annat. Och samtidigt fortsätter förfallet av alla borgerliga partier och proletarietets mognad.”¹

Denna Lenins vetenskapliga förutsägelse besannades i Ryssland 1917 och senare i en ännu större skala efter det andra världskrigets slut. Nu har härdar för nya världsstormar öppnats inte bara i Asien utan också i Afrika och Latinamerika. Det finns inte längre något säkert bakland för imperialismen på jorden. Det finns nu en viss grad av ”social fred” i vissa länder i Västeuropa och Nordamerika. Men på grund av den feberaktiga kapprustningen och den imperialistiska politiken i dessa länder, på grund av styrkan hos det socialistiska lägret, med Sovjetunionen i spetsen, och uppsvinget för den nationella befrielseörelsen och folkens revolutionära rörelse, på grund av fredsrörelsens växande popularitet så förvandlas den ”sociala freden” i västländerna mer och mer till en kruttunna, så som Lenin betecknade den. Må det kinesiska folket och andra folk i världen gemensamt sträva för att under den

¹ *Valda verk*, International Publishers, New York, band XI, 1943, sid. 51-52.

kommande historiska perioden trygga ännu större segrar åt leninismen, den marxistiska teorin under imperialismens och den proletära revolutionens epok.

(”*Renmin Ribao*”, den 22 april 1960)

Enhet under Lenins revolutionära baner!

Rapport på ett möte sammankallat av Kinas kommunistiska partis centralkommitté den 22 april 1960, till åminnelse av Lenins 90-årsdag

Lu Ting-yi

Kamrater, vänner!

I dag, den 22 april, är det 90 år sedan den store Lenins födelsedag. Lenin är efter Marx och Engels den store revolutionäre läraren för proletariatet, det arbetande folket och de förtryckta nationerna i hela världen. Linder de historiska förhållanden som präglar imperialismens epok och i den proletära socialistiska revolutionens eld försvarade och vidareutvecklade Lenin beslutsamt Marx' och Engels' revolutionära läror. Leninismen är marxismen i imperialismens och den proletära revolutionens epok. För de arbetande i hela världen är Lenins namn symbolen för den proletära revolutionens seger, symbolen för socialismens och kommunismens seger.

För nittio år sedan, då Lenin föddes, befann sig mänskligheten ännu under kapitalismens mörka välde. Under Lenins och det ryska bolsjevikpartiets ledning bröt det ryska proletariatet och det arbetande folket världsimperialismens kedja, störtade den borgerliga våldsmakten genom att begagna revolutionärt våld, segrade i Stora socialistiska oktoberrevolutionen, grundade den proletära diktaturens första stat och öppnade en ny era i mänsklighetens historia. Oktoberrevolutionen förverkligade de arbetandes och den progressiva mänsklighetens sekelgamla dröm, då den för första gången i historien skapade ett samhälle befriat från människans exploatering av människan på över en sjättedel av jorden. Imperialisterna försökte förgäves att strypa den nya sovjetstaten. Fjorton kapitalistiska länder genomförde en väpnad intervention i förbund med de kontrarevolutionära krafterna i den tidens Ryssland. Under Lenins och bolsjevikernas ledning krossade sovjetlandets heroiska arbetarklass och arbetande folk den väpnade imperialistiska interventionen och krossade det kontrarevolutionära upp- roret inom landet. Lenin utstakade det socialistiska uppbyggets väg, den socialistiska industrialiseringens väg och jordbrukskollektiviseringens väg. Efter Lenins död ledde Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté och sovjetregeringen, under Stalins ledning, sovjetfolket vid förverkligandet av Lenins anvisningar, så att Sovjetunionen, som en gång var ekonomisk och teknisk efterbliven, snabbt, på en kort historisk period, byggdes upp till ett mäktigt socialistiskt land. Under det andra världskriget blev Sovjetunionen huvudkraften vid krossandet av den fascistiska aggressionen. Den hjälpte folken i de östeuropeiska länderna att vinna sin egen befrielse och folken i Asien att krossa den japanska imperialismen, främjade i hög grad den proletära revolutionens och den nationella befrielsens sak och lämnade ett väldigt bidrag till världsfreden. Nu har Sovjetunionen inträtt i den historiska period som kännetecknas av kommunismens omfattande uppbygge. Under ledning av Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté och den sovjetiska regeringen, med kamrat N. S. Chrusjtjov i spetsen, har glänsande framgångar vunnits i Sovjetunionens ekonomiska uppbygge och den sovjetiska vetenskapen och tekniken har framskridit med stora steg. Sovjetunionen uppsände de första konstgjorda jordsatelliterna och rymdraketerna och öppnade därmed en ny era i människans erövring av naturen. Dessa stora landvinningar har i hög grad inspirerat folken i världen i deras kamp mot imperialismen, för nationell befrielse, folkdemokrati och socialism och för en varaktig fred.

Lenins liv var en stor proletär revolutionärs liv, i hård kamp mot imperialismen, mot alla slag av reaktionärer och opportunisterna. Leninismen utvecklades i kamp mot imperialismen och opportunisterna. Leninismens särmerke, dess väsen ligger i dess allt igenom proletära revolutionära karaktär. Leninismen inte bara helt återupplivade marxismens revolutionära innehåll, som utsuddats av Andra internationalens revisionister, och återupprättade marxismens revolutionära skärpa som de en gång avtrubbat, genom att ytterligare utveckla det revolutionära innehållet och skärpte den revolutionära slagkraften i marxismen i ljuset av nya historiska erfarenheter under nya historiska förhållanden.

Vid slutet av 1800-talet hade kapitalismen utvecklats till ett nytt stadium, monopolkapitalismens, imperialismens stadium. Under detta stadium framträdde kapitalismens alla motsättningar starkare och tydligare. Detta ställde marxisterna inför en ny uppgift, som krävde av dem en ny analys av detta kapitalismens nya stadium. Och det var ingen annan än den store Lenin som utförde denna uppgift.

Lenin utarbetade en djupgående analys av imperialismens grundläggande väsen och tillbakavisade därmed grundligt vitmenandet och apologin av imperialismen genom arbetarklassens renegater som Bernstein och Kautsky.

Lenin uppenbarade vetenskapligt det faktum att imperialismen är en monopolistisk, förfallande och döende kapitalism; att den omedelbart föregår den proletära socialistiska revolutionen. Under imperialismens epok har motsättningen mellan bourgeoisi och proletariatet i det egna landet, motsättningen mellan de kapitalistiska länderna och motsättningen mellan de kapitalistiska kolonialmakterna och kolonierna och halvkolonierna utvecklats till tidigare osedd skärpa, och dessa motsättningar kan lösas endast genom revolutioner. Imperialisterna försöker upphäva ovan nämnda motsättningar genom att dränka miljoner och åter miljoner människor i ett blodbad genom krig mellan de imperialistiska makterna, aggressionskrig mot kolonierna och halvkolonierna och undertryckningskrig mot proletariatet och det arbetande folket i sina egna länder. I motsats till vad imperialisterna vill kan emellertid de imperialistiska kontrarevolutionära krigen inte upphäva imperialismens motsättningar, utan endast skärpa dessa motsättningar och ytterligare påskynda revolutionens utbrott.

Som bekant framhöll Lenin år 1917, efter den ryska februarirevolutionen, i sina berömda ”Brev från fjärran”, i samband med frågan om den ryska revolutionen, att det världsomfattande imperialistiska kriget vid denna tid hade blivit en ”allsmäktig regissör”: det påskyndade i stor utsträckning världshistoriens förlopp, alstrade världsomfattande kriser av hittills osedd intensitet — ekonomiska, politiska, nationella och internationella, och störtade plötsligt den ryska tsarismens smutsiga och blodbesudlade system vid denna särskilt tvära vändning i världshistorien.¹

Marxist-leninisterna bekämpar under alla förhållanden det imperialistiska systemet och de imperialistiska krigen. De anser att de inneboende motsättningarna i det kapitalistisk-imperialistiska systemet med nödvändighet, oundvikligen kommer att ge upphov till den proletära revolutionen och koloniala och halvkoloniala revolutioner. Andra internationalens opportunisterna, som gripits av panisk skräck för imperialismens yttre ”makt”, lät sig själva köpas av bourgeoisin och arbetade för imperialismen. I enlighet med imperialisternas intressen spred de reformistiska ledarna kapitulationstendenser bland arbetarna och folkmassorna och motsatte sig revolutionens väg. När det imperialistiska kriget utbröt sjönk de ända ner till den skändliga ståndpunkt då de stödde det imperialistiska kriget.

I motsats till opportunisterna intog Lenin alltid den proletära revolutionärens ståndpunkt och stod i främsta ledet i kampen mot det imperialistiska kriget. Lenin avslöjade opportunisternas verkliga ansikte som imperialisternas medbrottslingar och bekämpade beslutsamt det

¹ ”Brev från fjärran”, den 7 mars 1917, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band. XXIII, sid. 292-293.

imperialistiska kriget; och när det imperialistiska kriget bröt ut hävdade han nödvändigheten av att göra ett slut på det genom att föra ett revolutionärt krig. Lenin framhöll att ”endast det socialistiska systemet kan befria mänskligheten från krig”.¹

Leninismens revolutionära anda finner sitt klaraste uttryck i läran om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen. För att slå sönder Kautskys och hans gelikars revisionistiska ”teorier”, avsedda att vitmena den borgerliga demokratin och förlama proletariatets revolutionära anda, framhöll Lenin upprepade gånger att den proletära revolutionen måste krossa den borgerliga statsapparaten och ersätta den med proletariatets diktatur. Han sade:

Den senare (den borgerliga staten) kan inte avlösas av den proletära staten (proletariatets diktatur) på ”utdöendets” väg; som allmän regel kan detta endast ske genom en våldsam revolution ... Detta ... ligger till grund för hela Marx' och Engels' lära.²

Lenin framhöll vidare att den proletära diktaturen är en fortsättning av klasskampen i annan form under nya förhållanden och innebär en ihärdig kamp mot de exploaterande klassernas motstånd, mot utländsk aggression och mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Utan den proletära diktaturen kan socialismen inte vinna någon seger. Den proletära diktaturen är ett politiskt system som är tusen gånger mera demokratiskt än den borgerliga diktaturen.

Lenin tillämpade och utvecklade på ett lysande sätt den marxistiska idén om den oavbrutna revolutionen och betraktade den som en grundläggande, vägledande princip för den proletära revolutionen. Lenin framlade principen om att proletariatet måste vinna ledningen i den borgerligt demokratiska revolutionen och utan avbrott låta den borgerligt demokratiska revolutionen övergå i den socialistiska revolutionen. Lenin framhöll vidare att den socialistiska revolutionen inte är slutmålet och att det är nödvändigt att fortsätta framåt för att fullborda övergången till kommunismens högre stadium. Lenin sade: ”Då vi börjar den socialistiska omvandlingen måste vi klart fastställa denna omvandlings yttersta syfte, det vill säga grundandet av det kommunistiska samhället.”³

Lenin utgick från den absoluta lagen om kapitalismens olikmässiga ekonomiska och politiska utveckling och drog den slutsatsen att socialismen kommer att vinna seger först i ett eller flera länder. Utvecklingen av socialismens seger i ett eller flera länder till socialismens seger i alla länder kommer att omfatta en hel historisk epok. Lenin hade fullt förtroende till världsrevolutionens framtid. I sin sista artikel ”Bättre mindre, men bättre”, skrev han:

I sista hand kommer kampens utgång att avgöras av det faktum att Ryssland, Indien, Kina osv. räknar den överväldigande majoriteten av jordens befolkning. Och detta beror just på att denna majoritet under de senaste åren med utomordentlig snabbhet indragits i frigörelsekampen, så att det i denna bemärkelse inte kan råda ringaste tvivel om vilken kampens utgång i världen kommer att bli. I denna bemärkelse är socialismens seger fullständig och absolut tryggad.⁴

Det kapitalistiska systemet kommer att med säkerhet förintas och kommer oundvikligen att ersättas av det socialistiska och det kommunistiska systemet. Detta är en objektiv lag, oberoende av mänsklig vilja. Efter Marx och Engels har Lenin ytterligare utvecklat denna lag och i hög grad framhävt folkmassornas revolutionära initiativ. Stora socialistiska oktoberrevolutionens seger under Lenins ledning klargjorde för hela mänskligheten vägen till grundläggande befrielse och socialismens och kommunismens lysande perspektiv. Som

¹ ”Zimmerwald-vänsterns uppgifter i Schweiz' socialdemokratiska parti”, oktober—november 1916, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXIII, sid. 128.

² ”Staten och revolutionen”, augusti—september 1917, *Valda verk*, International Publishers, New York, band VII, sid. 21.

³ ”Rapport om översyn av partiets program och ändring av partiets namn”, på RKP:s (b:s) sjunde kongress, den 8 mars 1918, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., band XXVII, sid. 103.

⁴ Den 2 mars 1923, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 2, sid. 750.

kamrat Mao Tse-tung sagt: ”I grund och botten är Sovjetunionens väg, Oktoberrevolutionens väg, den gemensamma ljusa utvecklingsvägen för hela mänskligheten.”¹

Kinesiska revolutionen är en fortsättning av Oktoberrevolutionen. Kinas kommunistiska parti och kamrat Mao Tse-tung har förbundit marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den kinesiska revolutionens konkreta praktik. Därför tog den kinesiska revolutionen rätt riktning och framträdde den med ett helt nytt utseende.

Kamrat Mao Tse-tung har helt och fullt utvecklat marxismen-leninismens revolutionära anda och under våra förhållanden försvarat marxismen och vidareutvecklat den. På den revolutionära väg som utstakats av kamrat Mao Tse-tung har vårt parti lett den kinesiska revolutionen från seger till seger.

Vårt lands nya demokratiska revolution var en revolution ledd av proletariatet, med deltagande av folkets breda massor, mot imperialismen, feodalismen och den byråkratiska kapitalismen. Denna revolution segrade först efter mer än tjugo långa år av revolutionärt krig.

Under revolutionens långa förlopp har imperialisterna varit den största fiende som stått emot det kinesiska folket. Innan den kinesiska revolutionen segrade hade Kina underkastats förtryck och övervalde av alla imperialistiska makter i världen. Efter den kinesiska revolutionens seger har USA:s imperialister igångsatt ett väpnat angrepp mot Koreas demokratiska folkrepublik, hotat vårt lands säkerhet, med väpnat våld ockuperat vårt territorium på Taiwan, påtvingat oss blockad och embargo och försökt att begagna s. k. demokratisk individualism för att utplåna den kinesiska revolutionen. Kinas kommunistiska parti har med hög marxistisk-leninistisk revolutionär anda mobiliserat folkets bredaste massor, övervunnit de känslor ”för Amerika, av vördnad för Amerika och fruktan för Amerika” som odlats av imperialisterna och deras tjänare, bedrivit en beslutsam kamp mot imperialismen och dess lakejer i Kina, och slutligen störtat det imperialistiska förtrycket och väldet i Kina samt beslutsamt värnat revolutionens frukter.

Vårt parti har två gånger samarbetat och två gånger brutit med Kuomintang — bourgeois politiska parti — och därför har det utomordentligt rika erfarenheter i frågan om enhet med och kamp mot bourgeoisin. Vårt parti har rika erfarenheter inte bara av den väpnade kampen utan också av den fredliga kampen.

Kinas kommunistiska parti har under kamrat Mao Tse-tungs ledning riktigt och konkret tillämpat de idéer som utvecklats av Lenin, om att proletariatet måste ta ledningen i den borgerligt demokratiska revolutionen, om att proletariatet måste leda bondemassorna för att genomföra en grundlig demokratisk revolution, om att den demokratiska revolutionen är ett bondekrig och en agrar revolution, och om den oavbrutna revolutionen, då den demokratiska revolutionen övergår i en socialistisk revolution. Dessa idéer har spelat en ledande roll för att vinna oavbrutna segrar i vår revolution.

Lenin lärde oss att utan ett proletärt revolutionärt parti, härdat i upprepade strider, är det omöjligt att besegra mäktiga fiender. Ett sådant parti måste ha marxismen-leninismen som sin ideologiska grundval, det måste ha ett proletärt, revolutionärt program och intima förbindelser med de breda arbetande folkmassorna. Vårt kinesiska kommunistiska parti är just ett sådant proletärt revolutionärt parti. Vårt parti har mognat i kampen mot mäktiga fiender, inom och utom landet, och mot höger- och ”vänster”-opportunist. Det var efter upprepade strider mot höger- och ”vänster”-opportunisten som den marxistisk-leninistiska ledningen av vårt partis centralkommitté med kamrat Mao Tse-tung i spetsen befästes. Just därför att vårt parti har en sådan ledning har det förmått att under den demokratiska revolutionens period trygga den proletära ledningen, föra den demokratiska revolutionen till fullständig seger och snabbt

¹ ”Tal vid Sovjetunionens högsta sovjets session till åminnelse av 40-årsdagen av Stora socialistiska oktoberrevolutionen.”

vända den demokratiska revolutionens seger till en seger för den socialistiska revolutionen.

I vårt partis strider mot höger- och ”vänster”-opportunisten har sådana arbeten av Lenin som ”Socialdemokratins två taktiker i den demokratiska revolutionen”, ”Staten och revolutionen”, ”Vänster'-kommunismen, en barnsjukdom” och ”Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky” varit våra viktigaste ideologiska vapen.

Vårt parti har i den kinesiska revolutionära praktiken omsatt de marxistisk-leninistiska lärorna om den oavbrutna revolutionen och om revolutionens utveckling i stadier, riktigt och konkret löst en rad problem då det gällt att förvandla den demokratiska revolutionen i vårt land till en socialistisk revolution. På tal om sambandet mellan den demokratiska revolutionen och den socialistiska revolutionen framhöll Lenin: ”Den första växer över i den senare. Den andra löser i förbigående den förstas frågor. Den andra befäster den förstas verk. Kampen, och enbart kampen avgör hur långt den andra lyckas växa fram ur den första”.¹ Han sade vidare: ”Ju fullständigare den demokratiska revolutionen blir, desto snarare, vidare spridd, renare och mera beslutsam kommer utvecklingen av denna nya kamp (den socialistiska revolutionen) att bli.”² Omständigheterna i vårt land bevisar att ju grundligare den demokratiska revolutionen är, desto snabbare och lättare blir den socialistiska revolutionens utveckling; ju grundligare den socialistiska revolutionen är, desto snabbare och lättare blir det socialistiska uppbygget; och det socialistiska uppbyggets påskyndande kommer oundvikligen att främja kommunismens förverkligande.

Att föra den socialistiska revolutionen till slut innebär att vi måste vinna seger för den socialistiska revolutionen inte bara på den ekonomiska fronten utan också på den politiska och den ideologiska fronten, ständigt undanröja det borgerliga politiska och ideologiska inflytandet, ständigt lösa motsättningarna mellan produktionsförhållandena och produktivkrafterna och mellan överbyggnaden och den ekonomiska grundvalen, vilka uppkommer under socialismens uppbygge. På detta sätt blir det möjligt att helt mobilisera massornas revolutionära initiativ och i det socialistiska uppbygget åstadkomma ”en verklig, sann massrörelse framåt, som omfattar först majoriteten och sedan befolkningens helhet”,³ så som Lenin skrev, och därmed mäktigt befordra de samhälleliga produktivkrafternas språng framåt.

Det finns ett slag av teori enligt vilken det i det mänskliga samhället endast skulle finnas motsättningar mellan oss själva och fienden, men inga motsättningar inom folket; om att det i det socialistiska samhället, mellan produktionsförhållandena och produktivkrafterna, mellan överbyggnaden och den ekonomiska grundvalen, endast skulle råda ömsesidig överensstämmelse och inte finnas något slag av motsättning; om att vi i det socialistiska samhället endast skulle behöva förlita oss på tekniken och inte på massorna; om att man inte skulle behöva utveckla det socialistiska systemet utan endast befästa det, och även om det skulle behöva utvecklas, för att gå framåt till kommunismen, det ändå inte skulle föreligga något behov av kamp och av att genomföra ett kvalitativt språng; och därmed skulle det mänskliga samhällets oavbrutna revolutionsprocess bara gå till denna punkt, men inte vidare. Detta är, uttryckt i filosofiska begrepp, en metafysisk ståndpunkt, och inte en dialektisk materialistisk ståndpunkt.

Kamrat Mao Tse-tungs bok ”*Om riktiga handläggningen av motsättningar bland folket*” tillämpar den marxistisk-leninistiska dialektiska materialismen på denna period av det socialistiska uppbygget i vårt land, ställer frågan om att göra skillnad mellan våra motsättningar

¹ ”Oktoberrevolutionens fyraårsdag”, den 14 oktober 1921, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva 1952, band II, del 2, sid. 596.

² ”Socialdemokratins två taktiker i den demokratiska revolutionen”, juni—juli 1905, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva, band I, del 2, sid. 139

³ ”Staten och revolutionen”, augusti—september 1917, *Valda verk*, International Publishers, New York, band VII, sid. 91.

med fienden och motsättningar bland folket, frågan om att riktigt handlägga motsättningarna bland folket, och frågan om att riktigt handlägga motsättningarna mellan produktionsförhållandena och produktivkrafterna samt mellan överbyggnaden och den ekonomiska grundvalen i det socialistiska systemet. Denna marxistisk-leninistiska teori skiljer sig på ett grundläggande sätt från ovan nämnda meta- fysiska ståndpunkt. Det var just på grundval av denna teori och i enlighet med de erfarenheter som vunnits i det socialistiska uppbyggets praktik i vårt land som vårt partis generallinje formulerades — den generallinje som går ut på att spänna alla krafter, syfta högt och vinna större, snabbare, bättre och mera ekonomiska resultat i socialismens uppbygge.

Under ledning av vårt partis generallinje för socialismens uppbygge har vårt land bevittnat stora språng framåt i industrins och jordbrukets produktion, folkkommunerna i stad och på land, rörelsen för tekniska förbättringar och teknisk revolution, skolningens förening med det produktiva arbetet, och stora språng framåt i arbetet inom handeln, forskningen, kulturen och konsten, hälsovården och idrotten.

Vårt partis generallinje för socialismens uppbygge har inte bara angripits av imperialisterna och de moderna revisionisterna, utan har också förtalats av några filistrar som ”småborgerlig fanatism”. Men fakta förblir fakta. Vår generallinje för socialismens uppbygge är en marxistisk-leninistisk generallinje. I och med utvecklingen av vårt socialistiska uppbygge i enlighet med generallinjen undergår vårt lands utseende snabba förändringar i alla avseenden.

Lenin analyserade i ”Staten och revolutionen” och andra verk det socialistiska samhällets övergångskaraktär. Han framhöll att ekonomiskt, politiskt och ideologiskt kunde socialismen ännu inte vara helt fri från kapitalismens traditioner eller spår, att den ännu inte var något fullt moget kommunistiskt samhälle, att det fortfarande utgjorde kommunismens lägre stadium och måste genomgå förvandlingen till kommunismens högre stadium, till fullt mogen kommunism. Dessa Lenins idéer är av största betydelse för oss. Som kommunister måste vi, i enlighet med de marxistisk-leninistiska lärorna om den oavbrutna revolutionen och den revolutionära utvecklingen i stadier, aktivt skapa förutsättningarna för kommunismens förverkligande redan då vi genomför socialismens uppbygge. Kinas kommunistiska partis centralkommitté har sammanfattat de nödvändiga förutsättningarna för vårt lands framtida förverkligande av kommunismen. De är:

De samhälleliga produkterna kommer att överflöda; det kommunistiska medvetandet och moralen hos hela folket kommer att höjas till en mycket högre nivå; allmän skolundervisning har genomförts och nivån höjts; skillnaderna mellan arbetare och bönder, mellan stad och land, mellan intellektuellt och fysiskt arbete — arvet från det gamla systemet som oundvikligen överlämnats till den socialistiska perioden — och lämningarna av orättvis borgerlig rätt som återspeglar dessa skillnader kommer gradvis att försvinna; och statens funktion kommer att begränsas till att skydda landet från yttre angrepp och kommer inte att spela någon roll inom landet. Vid denna tid kommer det kinesiska samhället att inträda i kommunismens era, i vilket principen ”av var och en i enlighet med hans förmåga och till var och en i enlighet med hans behov” kommer att förverkligas)¹

De segrar som hemförts av vårt folk i den nya demokratiska revolutionen, den socialistiska revolutionen och socialismens uppbygge har alla vunnits under ledning av Kinas kommunistiska parti med kamrat Mao Tse-tung i spetsen och under vägledning av Mao Tse-tungs läror, som förbinder marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den kinesiska revolutionens konkreta praktik. Vi har mottagit hjälp från Sovjetunionens stora kommunistiska parti, från sovjetregeringen och från sovjetfolket, från alla de socialistiska länderna och från de kommunistiska och arbetarpartierna, det arbetande folket och framstegsvänliga människor i alla länder. Det kinesiska folket kommer alltid att ära denna höga anda av internationalism och aldrig glömma den.

¹ ”Resolution av Kinas kommunistiska partis centralkommitté om grundandet av folkkommuner på landsbygden”, augusti 1958.

Vi lever i den nya stora epok under vilken det imperialistiska systemets sammanbrott ytterligare påskyndas och folkens segrar och politiska medvetande i världen ständigt utvecklas.

Marxist-leninisterna och de moderna revisionisterna, som utgår från i grund skiljaktiga ståndpunkter och åskådningar, drar i grund skiljaktiga slutsatser av detta läge. Marxist-leninisterna betraktar det som en ojämförligt gynnsam ny epok för den proletära revolutionen i världens länder och för den nationella revolutionen i kolonierna och halvkolonierna. Fredens krafter har vuxit mäktigt och det finns redan en verklig möjlighet att förhindra krig. Folken i hela världen måste ytterligare stärka kampen mot imperialismen, främja revolutionens utveckling och försvara världsfreden. De moderna revisionisterna å andra sidan betraktar detta som en ”ny epok” i vilken den proletära revolutionen i skilda länder och den nationella revolutionen i kolonierna och halvkolonierna försvinner från dagordningen. De tror att imperialismen kommer att av fri vilja avträda från historiens arena, utan någon revolution; och att en varaktig fred kommer av sig själv, utan att man behöver föra antiimperialistisk kamp. Därmed blir frågan om vi skall genomföra revolutionen och bekämpa imperialismen den grundläggande skiljepunkten mellan marxist-leninisterna och de moderna revisionisterna.

Huvudargumentet, som de moderna revisionisterna framför då det gäller att revidera, utsudda och förråda den revolutionära marxismen-leninismen, är baserat på deras påstående att under de historiska förhållanden av den nya epok, har Lenins analys av imperialismen ”föråldrats”, att imperialismen har ”förändrat” sin karaktär och att imperialismen har ”uppgivit” sin krigs- och aggressionspolitik. Under förevändning av att behandla Lenins teoretiska arv på s. k. ”historiskt, icke-dogmatiskt sätt” har de angripit marxismen-leninismens revolutionära innehåll och revolutionära anda.

I nuvarande läge, då östanvinden övervinner västanvinden och socialismens och fredens krafter fått överhanden över de imperialistiska krigskrafterna råder det en mångfald svårigheter bland imperialisterna, vars verksamhet försvåras alltmer. Imperialisterna utkämpar alla slag av förtvivlade strider i ett försök att rädda sig själva från undergång. Nyligen har imperialisterna, särskilt USA:s imperialister, gjort stora ansträngningar att utnyttja en ännu listigare och bedrägligare taktik för att fullfölja sin aggressiva och rovgiriga politik och invägga folken i säkerhet. Även USA:s imperialister röjer någon gång sin avsikt att anta vad de kallar en ”smidigare” taktik. De har utnyttjat en mångfald medel och omväxlande fört krigstaktik och fredstaktik. Samtidigt som de påskyndat upprustningen och krigsförberedelserna och genomfört utpressningen med kärnvapen har de ibland spritt ut en ”fredlig” rökrida och använt ”hjälpändningar” i ett försök att skapa det falska intrycket att imperialisterna är anhängare av fred. De har å ena sidan tillgripit hänsynslöst undertryckande av revolutionära rörelser och å den andra tillgripit bedrägeri och mutor i sina försök att uppmjuka och splittra de revolutionära rörelserna. Imperialisterna har tillgripit dessa bedrägliga metoder i det enda syftet att dölja sin rovgiriga och aggressiva natur och bemantla sina krigsförberedelser, för att upplösa de revolutionära rörelserna i skilda länder, de revolutionära rörelserna i kolonierna och halvkolonierna och alla folks kamp för världsfreden, för att förslava folken i skilda länder och undergräva de socialistiska länderna.

För att med framgång möta de olika slag av taktik som imperialisterna antagit mot folket måste också folken i skilda länder över hela världen använda olika slag av taktik och metoder i den revolutionära kampen för att bekämpa imperialismen. Marxist-leninisterna har alltid hävdats att i den revolutionära kampen måste det råda beslutsamhet i principerna och smidighet i taktiken. Alla revolutionens medel och kampformer, däribland de illegala och de ”legala”, de utomparlamentariska och parlamentariska, blodiga och oblodiga, ekonomiska och politiska, militära och ideologiska — alla måste de tjäna till att i större utsträckning avslöja imperialisterna, påvisa att de är aggressorer, ständigt höja folkets revolutionära medvetande, åstadkomma en bredare mobilisering av folkets massor för att bekämpa imperialisterna och

reaktionärerna, utveckla kampen för världsfreden, förbereda och hemföra segern i folkets revolution och den nationella revolutionen.

Marxist-leninisterna har alltid också hävdats att proletariatet måste förena sig med sina reserver för att vinna seger i revolutionen. Proletariatet måste ingå ett fast förbund med bönderna, det övriga arbetande folket och de förtryckta folkens massor i kolonierna och halvkolonierna, som är dess grundläggande bundsförvanter. Dessutom måste proletariatet under skilda perioder ena sig med andra grupper med vilka enheten är möjlig. I folkets intresse måste proletariatet naturligtvis dra full fördel av motsättningarna mellan imperialisterna, även om de bara är temporära och partiella motsättningar. Allt detta i syfte att störta imperialisterna och reaktionärerna.

I kampen mot imperialismen och dess aggressionspolitik är det helt tillåtet, nödvändigt och i folkets intresse i skilda länder att de socialistiska länderna närhelst det är möjligt bedriver fredliga förhandlingar och utbyter besök med de imperialistiska länderna, söker bilägga internationella tvister med fredliga medel i stället för krig och att ingå överenskommelser om fredlig samlevnad eller avtal om icke-aggression.

Den sovjetiska regeringen har nedlagt stora ansträngningar på att lätta den internationella spänningen och försvara världsfreden. Kinas kommunistiska parti, den kinesiska regeringen och det kinesiska folket stödjer aktivt de fredsförslag som framlagts av sovjetregeringen under ledning av kamrat N. S. Chrusjtjov för ett öst-väst-möte mellan regeringscheferna, allmän nedrustning, förbud mot kärnvapen osv.

De moderna revisionisterna förråder fullständigt marxismen-leninismens revolutionära anda, folkets intressen i världen och underkastar sig och kapitulerar för bourgeoisin och imperialisterna. De påstår att imperialisterna förändrat sin karaktär och av fri vilja övergett krigspolitiken och att man därför inte behöver genomföra antiimperialistisk kamp och revolutioner. De gör sitt yttersta för att kamouflera USA-imperialisternas aggressions- och krigspolitik, för att försköna imperialismen och Eisenhower, de amerikanska imperialisternas kapten. Enligt deras beskrivning har Eisenhower blivit ett ”fredssändebud”, USA:s imperialism skulle inte längre vara fredens fiende, inte längre vara en fiende till de nationella befrielseströrelserna i kolonierna och halvkolonierna och inte längre vara den värsta fienden för folken i hela världen. Kort sagt tycks det enligt de moderna revisionisterna inte längre finnas någon skillnad mellan socialism och imperialism, och var och en som fortsätter att kämpa mot imperialismen och för revolution skulle hindra freden och den fredliga samlevnaden och vara en ”stel dogmatiker”.

Vi marxister-leninister vet mycket väl vad dogmatismen är och har ständigt bekämpat den. Vårt kinesiska kommunistiska parti har rika erfarenheter av kampen mot dogmatismen. Dogmatikerna önskar revolution, men de förstår inte nödvändigheten av att införliva marxismen-leninismens allmängiltiga sanningar med den konkreta praktiken i revolutionen i sina länder, av att utnyttja de konkreta motsättningarna bland fienden, av att koncentrera krafterna på kamp mot huvudfienden, av att ingå riktiga förbund med de skilda mellanvägskrafterna, och de vet inte hur man smidigt skall tillämpa taktiken och metoderna i kampen, utan de lämnar proletariatet i en ställning varifrån det måste kämpa ensamt. Vi bekämpar sådan dogmatism därför att den skadar revolutionen. Vi bekämpar dogmatismen för att driva fram revolutionen och störta fienden. De moderna revisionisterna gör tvärtom. Att motsätta sig ”dogmatismen” är för dem bara en förevändning under vilken de motsätter sig revolutionen, söker att skjuta den åt sidan, att förvränga och förfälska marxismen-leninismen. Med Lenins ord ”utesluter, förvränger och förvanskar de denna läras revolutionära sida, dess revolutionära själ. De skjuter fram och drar ut vad som synes godtagbart för bourgeoisin.”¹ De moderna revisionisterna beljuger marxismen-leninismen, såsom varande ”dogmatism” — detta är ett

¹ ”Staten och revolutionen”, *Valda verk*, F. L. P. H., Moskva, 1952, band II, del 1, sid. 202.

föraktligt trick av dessa arbetarklassens renegater, som söker upplösa marxismen-leninismens revolutionära själ.

Revolutionen är marxismen-leninismens själ. För proletariatet i hela världen ställde Marx och Engels den historiska uppgiften att utplåna det kapitalistiska systemet och frigöra hela mänskligheten. Under nya historiska förhållanden kallade Lenin världsproletariatet och alla förtryckta folk till stolt, revolutionär kamp. Marxismen-leninismen föddes i den proletära, revolutionära kampen och den har ständigt utvecklats i denna kamp. De marxistisk-leninistiska formuleringarna av vissa enskilda frågor kan förändras med tiden och förändringar i läget, men dess revolutionära anda kan absolut inte förändras. I ljuset av sin tids historiska förhållanden förändrade Lenin Marx' och Engels' formuleringar i enskilda frågor, och ställde frågor vilka Marx och Engels inte kunde ställa på sin tid. Långt ifrån att försvaga marxismens revolutionära anda det ringaste har dessa förändringar ytterligare ökat marxismens stridbarhet och slagkraft. Revolutionen är historiens lokomotiv, huvudkraften i mänsklighetens sociala framåtskridande. Så förhåller det sig i klassamhället och så förblir det i det kommande kommunistiska samhället, med den skillnaden att revolutionen i denna tid kommer att vara annorlunda till sin natur och till sina metoder.

Vi vet att USA:s imperialism är den värsta och listigaste fienden till folkets revolution i skilda länder, till den nationella befrielseörelsen och världsfreden. Och Eisenhower är nu kaptenen för USA:s imperialism. Lenin framhöll för länge sedan att USA:s imperialism är den värsta fienden till folken i hela världen och spelar gendarmens roll. Nu har USA:s imperialism gått ännu längre, den har utsett sig själv som hela världens gendarm, överallt stryker den revolutionen, undertrycker proletariatets revolutionära kamp i de kapitalistiska länderna och saboterar folkens rörelse för världsfred. USA:s imperialism försöker ständigt att undergräva och utplåna de socialistiska länderna och under förevändning av att bekämpa kommunismen och socialismen gör den sitt yttersta för att intränga i mellanzonerna, i den fåfänga förhoppningen om att vinna världsherravälde. Denna USA-imperialismens aggressions- och krigspolitik har hittills inte ändrats. Oberoende av vilken bedräglig taktik USA:s imperialism antar vid varje tid kommer dess aggressiva och rovgiriga natur inte att ändras före dess undergång. USA-imperialismen är den internationella imperialismens sista stödjepelare. Om proletariatet i de kapitalistiska länderna skall vinna frigörelse, om folken i kolonierna och halvkolonierna skall vinna nationell befrielse, om folken i världen skall försvara världsfreden, måste kampens spjutspets riktas direkt mot USA:s imperialism. Frågan om man vågar avslöja imperialisterna, särskilt USA:s imperialister, och vågar kämpa mot dem, är proberstenen på om man vill genomföra folkets revolution, vinna de förtryckta nationernas fullständiga befrielse och uppnå en verklig världsfred.

För att bekämpa USA-imperialismens aggressiva politik måste alla revolutionära krafter och fredsälskande krafter i världen förenas. Världsfreden kan försvaras ytterligare och försvaras effektivt endast genom att förbinda folkens kamp i de socialistiska länderna, folkens nationella befrielsekamp i kolonierna och halvkolonierna, proletariatets revolutionära kamp i de kapitalistiska länderna och alla folks kamp för freden, genom att sammansluta dem i en mäktig antiimperialistisk front och utdela beslutsamma slag mot USA:s imperialistiska aggressions- och krigspolitik. Det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen är huvudkraften i världsfredens försvar. Folkens nationella befrielsekamp i kolonierna och halvkolonierna samt proletariatets och det arbetande folkets revolutionära kamp i de kapitalistiska länderna är också stora krafter i försvaret av världsfreden. Skiljandet av den nationella befrielsekampen i kolonierna och halvkolonierna från proletariatets och det arbetande folkets kamp i de kapitalistiska länderna skulle starkt försvaga krafterna för världsfredens försvar och tjäna imperialismens intressen.

Ingen kraft i världen kan hindra eller avhålla folken i kolonierna och halvkolonierna från att resa sig till revolution och krossa det ok som pålagts dem. Deras revolutionära kamp skakar

det imperialistiska systemets grundvalar. Alla revolutionära marxister-leninister måste beslutsamt och utan ringaste förbehåll stödja just denna kamp. Ingen kraft i världen kan heller hindra eller avhålla proletariatet och det arbetande folket i de kapitalistiska länderna från att resa sig till revolution för att störta monopolkapitalets reaktionära välde. Deras revolutionära kamp kan binda imperialismens händer och hindra dem från att utlösa aggressiva krig. Alla revolutionära marxister-leninister måste beslutsamt och utan ringaste förbehåll stödja denna rättvisa revolutionära kamp. Ett beslutsamt stöd åt dessa två typer av kamp innebär ett effektivt stärkande av kampen för att försvara världsfreden. Lenin hävdade att proletariatet i de socialistiska länderna, med stöd av världsproletariatet och de arbetande massorna i de förtryckta nationerna, måste försvara frukterna av den seger som den proletära revolutionen redan vunnit och samtidigt stödja det ständiga framåtskridandet för den proletära revolutionens sak i andra länder, ständigt försvaga imperialismens styrka, ända tills kapitalismen gått under och socialismen segrat i hela världen. Såsom leninister måste vi alltid hålla dessa Lenins grundläggande teser i minnet.

Den moderna revisionismen är en produkt av den imperialistiska politiken. De moderna revisionisterna är panikslagna av den imperialistiska utpressningen under hot om kärnvapenkrig. De övergår från fruktan för kriget till fruktan för revolutionen och från att inte själva vilja revolution till att motsätta sig att andra folk genomför revolution. I enlighet med imperialismens behov försöker de lägga hinder i vägen för utvecklingen av den nationella befrielse rörelsen och den proletära revolutionära rörelsen i skilda länder. Imperialisterna försöker att få de socialistiska länderna att degenerera till kapitalistiska länder. Och moderna revisionister som Tito har anpassat sig själva i enlighet med detta imperialisternas behov.

Det är viktigt att bekämpa den moderna revisionismen därför att de moderna revisionisterna kan spela en roll som bourgeoisin och högersocialdemokraterna inte kan spela bland massorna av arbetare och det arbetande folket. De är imperialismens agenter och fiender till proletariatet och det arbetande folket i alla länder.

Deklarationen från mötet i Moskva i november 1957 med representanter för de kommunistiska och arbetarpartierna i de socialistiska länderna framhåller nödvändigheten av att i det nuvarande läget försvara marxismen-leninismen.

Deklarationen framhåller:

Den imperialistiska bourgeoisin fäster stor vikt vid massornas ideologiska bearbetning; den vanställer socialismen och beljugar marxismen-leninismen, vilseleder och förvirrar massorna. Det är därför en huvuduppgift att intensifiera den marxistisk-leninistiska skolningen av massorna, bekämpa den borgerliga ideologin, avslöja den imperialistiska propagandans lögnar och falska påfund mot socialismen och den kommunistiska rörelsen och i vid utsträckning, på ett enkelt och övertygande sätt propagera idéerna om socialismen, om fred och om vänskap mellan folken.

Deklarationen säger vidare:

Den moderna revisionismen söker beljuga marxismen-leninismens stora lära, den förklarar att den är "föråldrad" och påstår att den har förlorat sin betydelse för det sociala framåtskridandet. Revisionisterna söker att döda marxismens revolutionära anda, att undergräva tilltron till socialismen bland arbetarklassen och det arbetande folket i allmänhet. De förnekar den historiska nödvändigheten av en proletär revolution och proletariatets diktatur under övergången från kapitalism till socialism, de förnekar det marxistisk-leninistiska partiets ledande roll, förkastar den proletära internationalismens principer och uppmanar till förkastande av de leninistiska principerna om partiets organisation och framför allt av den demokratiska centralismen, för att förvandla det kommunistiska partiet från en stridbar revolutionär organisation till ett slag av debattforum. Den moderna revisionismen är för närvarande huvudfaran för den internationella kommunistiska rörelsen. Det är vår heliga uppgift att låta den leninistiska revolutionära andan komma helt till sin rätt och grundligt avslöja den moderna revisionismens rätta ansikte som imperialismens agentur.

Deklarationen från mötet i Moskva är programmet för den internationella kommunistiska

rörelsen i vår tid, erkänt av de kommunistiska och arbetarpartierna i skilda länder. Vi, Kinas kommunistiska parti, iakttar, tillsammans med de kommunistiska och arbetarpartierna i andra länder, troget och förverkligar detta stora program.

Den kommunistiska rörelsen har från början varit en internationell rörelse. Den internationella proletära solidariteten är den grundläggande garantin för segern för folkens revolutionära sak i all världens länder, för de förtryckta nationernas befrielse och för folkens kamp för världsfreden. För intressena hos de socialistiska länderna, proletariatet och det arbetande folket i alla länder, för de förtryckta nationernas befrielse och för världsfredens försvar måste vi ständigt stärka den internationella proletära solidariteten. Marxist-leninisterna har alltid som sin ögonsten vaktat enheten inom det socialistiska lägret med Sovjetunionen i spetsen, enheten inom de internationella kommunistiska leden, världsproletariatets enhet och enheten mellan folken i världen. Imperialisterna och de moderna revisionisterna betraktar denna stora internationella enhet som det främsta hindret för deras försök att söndra den revolutionära rörelsen i skilda länder. Dag och natt intrigerar de i den vilda förhoppningen att sabotera denna enhet genom de gemenaste provokationer och splittringsverksamhet, ryktesspridning och förtal. Men dessa låga intriger är dömda till fullständigt misslyckande.

Under ledning av marxismen-leninismens revolutionära läror kan och kommer proletariatets socialistiska sak att med säkerhet vinna fullständig seger i hela världen. En varaktig fred kommer att med säkerhet vinnas för mänskligheten.

Låt oss ena oss och djärvt framskrida under den store Lenins revolutionära baner!
Leve marxismen-leninismen!

Lästips: Mera om sino-sovjetiska konflikten:

Martin Fahlgren: [Mao, KKP och frågan om Stalin](#)

Martin Fahlgren: [Kina, Albanien och Sovjetunionen 1956-57](#)

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965

Dokument:

[Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#)
(kinesisk historieskrivning från 1963)

[Enver Hoxha om Moskvamötet 1960.](#)